Bonnie Pega

Loveswept

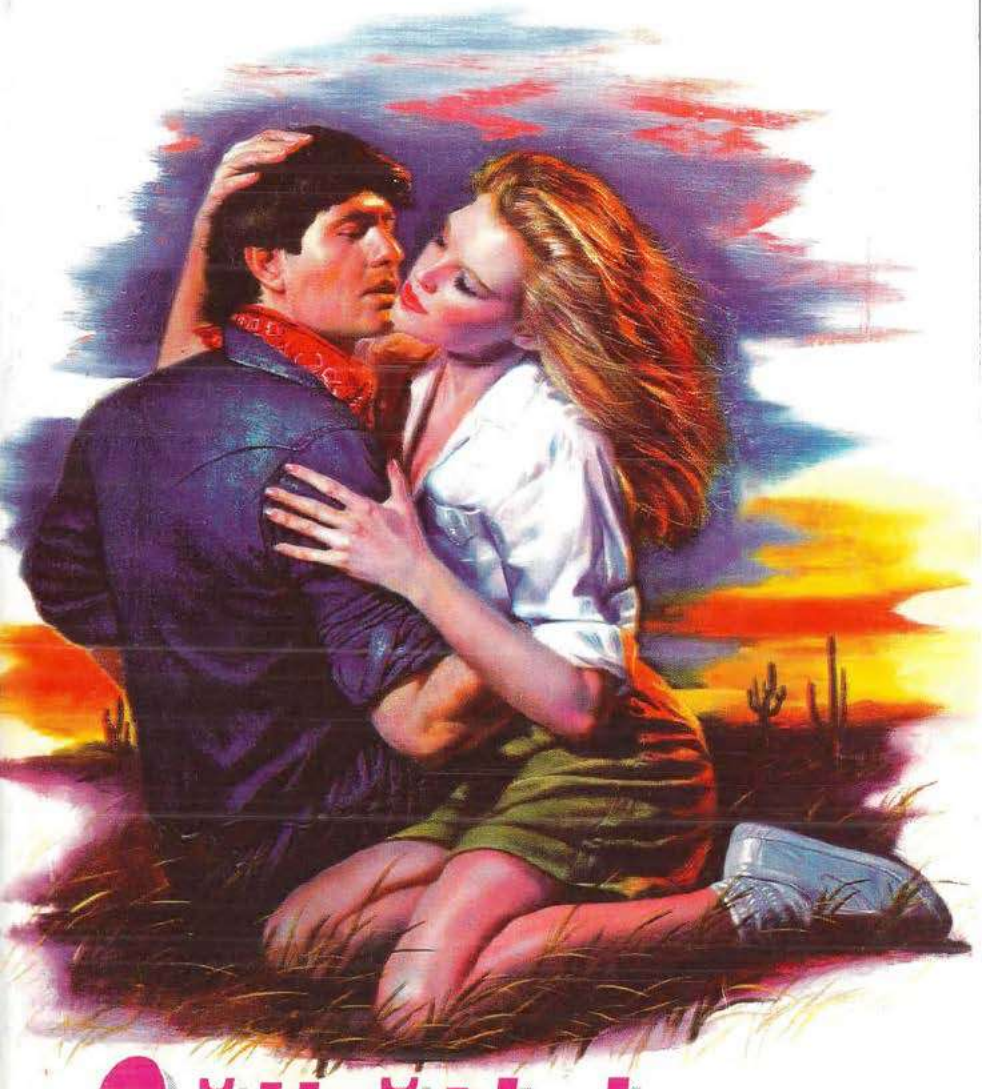

Sălbăticiunea

Loveswept

Bonnie Pega

Sălbăticiunea

Wild Thing
by Bonnie Pega

© copyright 1993 by Bonnie Pega

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Loveswept

Bonnie Pega

Sălbăticiunea

Traducere de Adriana Ciorbaru

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-6-1

Mulțumesc din suflet specialiștilor care se ocupă cu protecția animalelor sălbatice, deci Lisei Sisk, Joannei D'Esposito, lui Sandy Mincz și Patt Satterfield, nu numai pentru informațiile pe care mi le-au pus la dispoziție, ci și pentru munca lor minunată.

Unu

– Nu prea seamănă cu un vraton, spuse Robin McKenna, aruncîndu-i o privire omului întins pe bancheta din spate a mașinii lui Joey și observîndu-i bandajul alb de pe tîmplă.

– Știu, Robin, dar te rog lasă-l să stea, îi ceru Joey Stockton. Are o contuzie minoră și doctorul Martin a spus că trebuie să-i schimbe pansamentul cineva la fiecare cîteva ore.

– De ce nu stă la tine? Îl cunoștea pe Joey de cînd se mutase la Needle Ridge, cu aproape cinci ani în urmă, și putea băga mîna-n foc pentru onestitatea lui. Totuși ceva în

felul în care el refuza să-i întîlnească ochii îi trezi suspiciunea.

– Marge nu-i acasă; a plecat s-o ducă pe Betsy la bunici pe timpul vacanței de primăvără și eu mi-am luat două schimburi la clinica veterinară.

Robin simțea că nu e în regulă ceva.

– Totuși, cine-i tipul?

– Trick Brady. Adică, Patrick Brady. E nașul lui Betsy. M-ai auzit vorbind de el de zeci de ori. A venit să petreacă trei, patru zile ca să lucreze la o po... la un proiect.

O voce interveni deodată de pe bancheta din spate.

– Mă scuzați că vă întrerup conversația, dar mă doare capul al dracului de tare.

– Oh, îmi pare rău, se scuză Robin. Totuși era un om rănit... Haide să te ducem înăuntru.

– Pot să mă descurc. Patrick ieși nesigur din mașină. Se clătină un moment, făcu un pas și genunchii i se îndoiră.

Robin și Joey îi apucară simultan brațele și-l susținură.

– La dracu! exclamă Robin. Nu-ți mai funcționează simțurile?

– Cred că am nevoie de un mic ajutor, mormăi Patrick în maniera nemulțumită a celor obișnuiți să nu ceară ajutor.

– Mîndria îți dispare înainte de a te prăbuși,

spuse Robin şi se uită spre Joey. Stăteau de-o parte şi de alta a lui Patrick şi-l ajutau să intre în cabana mică, îndreptîndu-se spre patul mare de alamă care se afla într-un colţ al camerei lambrisate în stejar.

Cînd el se aplecă să-şi dezlege şireturile de la pantofi, Robin îşi drese glasul.

– Hm!

– Ce-i?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce întrebare?

– Dacă-ţi mai funcţionează vreun simţ sau le-ai pierdut pe toate.

– Poftim?

Cu un deget, indică bandajul de la tîmplă.

– Mă întrebam numai; pentru că mi se pare că îţi provoci multă durere încercînd să faci mai mult decît poţi. Dar nu te sinchiseşti de mine. Dă-i înainte!

Robin se încruntă cînd el se uită la ea. Arăta degajat, ca un om în propria-i casă, chiar în ciuda petelor de pe bandaj.

Părul de culoare închisă, ciufulit, era genul care cerea să i se treacă nişte degete prin el. Robin descoperi că degetele ei reacţionau singure la chemare. Îşi privi mîinile şi le strînse voit în pumni.

Cînd îşi înălţă privirea, i se uită drept în ochi. Gene groase încadrau cei mai grozavi ochi au-

rii pe care-i văzuse vreodată. Ochi dulci şi denşi, ca siropul de arţar, ochi care o fixau.

– Asta-i culoarea adevărată a părului tău? o întrebă.

Clipi şi-i aruncă o privire lui Joey, care părea să-i urmărească pe amîndoi cu mult interes şi apoi spuse:

– Da.

– Joey îţi spune Robin[1] din cauza părului?

– Din cauză că aşa mă cheamă!

– De cînd mă ştiu am avut o slăbiciune pentru prigorii. Patrick închise ochii. În fiecare primăvară curtea noastră e plină de ele. Cînd le văd, ştiu că vara nu-i prea departe. Îmi place vara. Deschise ochii şi se uită la ea, privirea zăbovindu-i pe părul roşu. Aş fi încîntat să-ţi văd părul în soarele de vară. Pun pariu că străluceşte ca focul.

Tulburată, Robin inspiră adînc şi-şi drese glasul.

– Da, ei bine... se întoarse către prietenul ei. Deci, Joey, totuşi ce s-a-ntîmplat?

Pînă ca Joey să apuce să deschidă gura, Patrick interveni.

– De ce nu mă întrebi pe mine? Patrick nu era obişnuit să fie ignorat – mai ales de femei. Şi în mod special nu voia să fie ignorat de

1– prigorie, pasăre cu pene de culoare roşie

această femeie. Dintotdeauna se dăduse în vînt după roşcate şi părul ei avea nuanţa cea mai plăcută pe care-o văzuse vreodată – roşu arămiu străbătut de şuviţe aurii.

– O.K. Deci ce s-a întîmplat?

– Am avut o discuţie în contradictoriu cu cineva.

– Deci aşa. Despre ce?

– Despre apartenenţa banilor din portmoneul meu.

Robin îi aruncă o altă privire iute lui Joey, care se aşezase în balansoarul de lîngă pat, cu un rînjet pe faţă, savurînd conversaţia.

– Înţeleg, răspunse cu grijă.

– Mda. Patrick îşi cuprinse tîmplele cu mîinile şi-şi încrucişă picioarele acoperite de blugi. Era de părere că ar trebui să fac nişte donaţii cu care nu eram de acord.

– Donaţii în scopuri caritabile?

– Exact. Se gîndea să fac una pentru portmoneul lui.

Un colţ la gurii lui Robin se ridică într-un zîmbet.

– Presupun că te-a convins?

Patrick dădu din umeri.

– A primit donaţia, dacă la asta te referi.

– Dar a trebuit să te lovească întîi.

– Ah, nu tocmai, spuse Joey.

Sprîncenele lui Robin se înălţară cînd îl privi pe Joey.

– Ce vrei să spui cu „nu tocmai"?

Rînjetul de pe faţa lui Joey se lărgi.

– Trick s-a înfuriat aşa de tare că s-a luat după tipul ăla, s-a împiedicat de o gură de canal şi a dat cu capul în bordură.

– O gură de canal? Avem doar două în tot oraşul.

– Ei bine, una din ele m-a găsit, bodogăni Patrick.

– Ţi-a sărit drept în faţă, nu-i aşa? Ochii lui Patrick sclipeau amuzaţi.

Zîmbetul cald, contagios schimbă totul. Patrick suspină destul de tare. Ochii ei scînteietori şi buzele arcuite îl făcură să dorească fierbinte să ştie cum ar fi sărutate pe îndelete de el. Şi mai era părul acela care cerşea, parcă, să fie răsfirat pe o pernă. Tot de el.

Era cea mai sexy femeie pe care o întîlnise după mulţi ani – poate dintotdeauna – dar nu se potriveau.

El călătorea frecvent şi călătorea uşor – doar cu o valiză şi fără bagaj emoţional.

Şi totuşi, cumva, simţea că i-ar fi bine cu ea. Se întrebă ce-ar zice ea de o aventură scurtă, dar fierbinte, înainte de revenirea lui la civilizaţie. Patrick întorcea pe toate feţele această posibilitate, în timp ce-i urmărea pe Robin şi pe Joey, care discutau.

Avea atîta energie femeia aceasta, nu stătea

locului o clipă. Chiar așezată pe scaun la masa din bucătărie, cu picioarele încrucișate, tălpile i se mișcau în ritmul unei melodii neauzite. Mîinile grațioase gesticulau sălbatic în timp ce vorbea. Pînă și părul i se mișca. Adormi gîndindu-se cum și-ar putea reface energia.

La un minut după ce Patrick închise ochii, Robin îl trase pe Joey afară.

– Uite ce-i, dacă e să stea pe-aici o zi sau două, vreau să știu mai multe despre el. Tot ce te-am auzit spunînd despre Trick Brady, în afară de faptul că Betsy îl adoră, este că e un băiat de oraș.

– Locuiește în D. C.[1]

– D. C.? E departe de casă, nu-i așa? Ce face acolo?

– Ăă... acolo și lucrează. Joey se uită la ceas. Trebuie s-o șterg. Trebuie să-l operez azi pe unul din pudelii lui Hooper. Te sun mai tîrziu.

– Nu te grăbi așa, Joey. Robin își așeză o mînă pe brațul lui. Te cunosc de cînd am venit aici. Tu și Marge sînteți cei mai buni prieteni ai mei. Nu m-ai mințit niciodată, așa că te rog să nu începi acum. Și nu te eschiva de la întrebările mele. Ce face exact Patrick Brady?

Joey își drese glasul.

– Este... ei bine, e reporter.

1– District Columbia

– *Reporter?* Robin se dădu înapoi, îngrozită. Oh, nu, Joey. Știi ce cred eu despre reporteri. A trebuit să fug cît am putut de tare ca să nu-mi distrugă complet viața. Și acum îmi vii cu unul aici – *în propria mea casă!* Strigă și cîinele care moțăise pînă atunci pe verandă veni și se frecă de piciorul ei, cerînd o mîngîiere. Își lăsă mîna tremurătoare să se odihnească pe capul animalului. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Pentru că știam că o să reacționezi așa. Robin, el e diferit de restul reporterilor, îi spuse Joey cu sinceritate. Trick e onest și onorabil. E un om bun și un reporter de investigații strălucit.

„Reporter de investigații." Robin gemu.

– Am niște noutăți pentru tine, îi spuse Joey. Cuvintele -„onorabil" și „reporter" sînt compatibile. Poate să rămînă pînă mîine și apoi – afară!

– Bine, oftă Robin.

– Uite ce-i, trezește-l la fiecare două ore să vezi dacă-i O.K. Dacă se plînge de greață sau de dureri puternice, sună-l pe doctorul Martin.

– Îmi rămîi dator pentru asta, Joey. Chiar îmi rămîi dator.

Robin dormi în balansoarul de lîngă pat. La fiecare două ore îl zgîlţia pe Patrick şi el o privea şi-i murmura adormit „Bună, Roşcato". Apoi se întorcea şi se culca la loc. Îl privi o vreme, cum doarme. Ciudat, nu arăta ca un tip care i-ar putea distruge viaţa. Arăta totuşi ca unul care i-ar fi putut-o schimba.

Joey îi tot spunea de ani de zile că i-ar plăcea Patrick dacă l-ar cunoaşte. Derulă în minte toate celelalte lucruri pe care i le mai spusese Joey despre el. Ştia că Patrick şi fratele lui geamăn făcuseră facultatea împreună cu Joey. Îşi mai amintea că Joey menţionase că Patrick absolvise cu brio. I-l descrisese ca fiind idealist şi cinstit. Călătorea mult, dar ţinea cu fina lui legătura aproape săptămînal, prin scrisori, ilustrate şi mici cadouri.

În cele din urmă, aţipi din nou. Se trezi la şase, ora ei obişnuită de sculare, făcu un duş şi se schimbă în blugi, pulover şi ghete din piele. Imediat ce paşii ei răsunară în bucătărie, camera păru să prindă viaţă.

Tripod, un raton cu trei picioare, se descolăci de pe perna de lîngă capul lui Patrick. Ritz, raţa sălbatică cu o singură aripă se ridică din cuibul pe care şi-l făcuse la picioarele patului. Chanel, un sconcs lipsit de glanda cu miros îngrozitor, o privea cu interes cu ochii ca mărgelele, de pe

masa din bucătărie. Robin zîmbi. De obicei nu-i lăsa să rămînă înăuntru noaptea, dar fusese prea ocupată cu Patrick şi uitase să ducă animalele afară.

Cînd deschise uşa cămării, năvăliră cu toţii nerăbdători. Robin le împărţi hrana şi-apoi îşi trase nişte mănuşi groase şi-şi săltă un sac cu resturi de mîncare pe un umăr. Îndesînd un pumn de alune în buzunar, luă şi o pungă cu legume crude, tăiate şi ieşi afară.

Cînd Patrick se trezi, se simţea în mod cert mai bine. Durerea care-i bubuise în cap toată noaptea, chiar şi în somn, se transformase într-o pulsaţie ocazională, atunci cînd se mişca.

Se uită la ceas – şapte şi jumătate. Şapte şi jumătate? Era un lucru obişnuit să se ducă la culcare cam la ora asta, dar niciodată, cel puţin în amintirile sale recente, nu se trezise atît de devreme. Departe de a fi o persoană matinală, se scula pe la unsprezece, pleca de-acasă în jurul prînzului, se întorcea între şapte şi nouă seara şi lucra pînă la trei sau patru dimineaţa.

Merită însă să te scoli la şapte şi jumătate pentru ea? Patrick se gîndi din nou la talmeş-

balmeşul roşu-auriu care-i curgea pe spate – acel fel de păr cu care un bărbat se putea învălui cînd făcea dragoste cu ea. Şi ochii aceia – un minut verzi, următorul aurii. Nu era deloc genul lui de femeie, încercă să-şi spună. El prefera femeile sofisticate, de lume, care căutau o seară plăcută, o conversaţie inteligentă şi un sex bun.

Se ridică cu multă grijă în capul oaselor şi-şi pipăi supărat bandajul de la tîmplă, apoi îşi aduse o mînă în faţa ochilor. Cinci degete. Bun. Ieri văzuse de două ori pe-atît la aceeaşi mînă. Simţindu-se aproape bine, studie camera. Avea pereţi din lemn negeluit şi podele din lemn tare acoperite de ceea ce bunica lui numea „preşuri". Lîngă pat era un balansoar şi o cuvertură făcută din petice atîrna pe cadrul de alamă al patului.

Frigiderul din bucătărie părea să aibă cincisprezece sau douăzeci de ani, iar maşina de gătit încă şi mai mult. O pompă antică de fontă era suspendată deasupra chiuvetei, iar în mijlocul mesei din bucătărie trona... un scorcs împăiat!

Patrick închise ochii un moment, analizînd privelişte neobişnuită. Îi deschise din nou şi începu să se concentreze. Era un animal negru, cu o coadă lungă şi pufoasă, cu o dungă albă. Ce decoraţie ciudată pentru o

masă de bucătărie!

Ușa bucătăriei se trînti și sconcsul sări de pe masă. Patrick gemu. Probabil că rana de la cap era mult mai gravă.

Robin îl studie cu atenție pe Patrick.

– Arăți mai bine în dimineața aceasta, îi spuse politicos. Cum te simți?

– Ca și cum marfarul care-mi alerga prin cap a fost înlocuit de un troleibuz.

Cînd Robin zîmbi, Patrick o privi, captivat din nou de zîmbetul și sclipirea din ochii ei. Simți o undă de căldură în corpul său și încercă să-și adune forțele necesare pentru a nu fi dus în ispită.

– Mă bucur. Poate că troleibuzul va fi înlocuit de o motoretă în scurt timp. Vrei niște *porridge*[1]?

– Cu scorțișoară? Mă dau în vînt.

– Bine, am pregătit deja. Era încîntată că starea lui s-a ameliorat. Cu cît pleca mai repede, cu atît mai bine. Cînd îi așeză o tavă în față, Patrick protestă.

– Pot să mănînc la masă.

– Ești probabil încă amețit și nu vreau să riști.

– Voi mînca la masă, insistă încăpățînat,

1– terci de ovăz; fel de mîncare obișnuit pentru micul dejun în S.U.A și Marea Britanie

luînd tava din mîinile ei şi îndreptîndu-se spre masa din bucătărie.

Robin oftă. Patrick era la fel de mîndru şi de independent ca toate sălbăticiunile pe care le îngrijise. Ştia cum să le hrănească atunci cînd erau flămînde, cum să le trateze rănile, chiar dacă ele erau sau nu de acord. Ştia că nu trebuie să le scape din ochi nici un moment sau să aibă vreun pic de încredere în ele, deoarece aveau obiceiul supărător de a muşca mîna care le hrănea. Şi, mai presus de orice, ştia să nu se ataşeze prea tare de ele. Toate sălbăticiunile trebuiau lăsate libere în cele din urmă.

Patrick Brady avea cu siguranţă o poftă de mîncare sănătoasă. Robin îl privea în timp ce termina al doilea castron de *porridge*. Dăduse gata deja trei brioşe şi două pahare cu suc de portocale. Se trezi întrebîndu-se dacă şi celelalte pofte i-or fi la fel de sănătoase, apoi se mustră singură pentru o asemenea idee.

Deci individul era destul de atrăgător – putea să admită asta. Fie, era mai mult decît atît. Era de-a dreptul fascinant. Totuşi ăsta nu era un motiv să fabuleze ca o fată bătrînă dornică să facă dragoste, se admonestă strîngînd masa. Evitîndu-i cu grijă ochii, spălă vasele, conştientă de privirea lui fixă asupra ei.

– Deci, ce faci aici în mijlocul pădurii?

Robin fusese atît de concentrată în a-l ignora pe Patrick, încît vocea lui o luă prin surprindere, şi aproape scăpă carafa cu suc.

– Sînt licenţiată în restaurarea faunei.

Cînd Patrick îşi întindea picioarele, materialul blugilor se mula pe coapsele lui puternice.

– Şi ce face un licenţiat, restaurator al faunei?

– Restaurează fauna, îi spuse cu o grimasă. Tu ce credeai?

– Deci acela din mijlocul mesei era un sconcs *adevărat*.

– Era Chanel.

Patrick chicoti.

– Chanel, hmm? Foarte potrivit. Şi cum o împiedici să... ştii tu?

– Nu mai are miros. Din cauza aceasta nu-i pot da drumul înapoi în sălbăticie – ar fi lipsită de apărare.

– Cîte alte creaturi nu-tocmai-restaurate mai ai pe-aici?

– Doar cîteva. Pot restaura pînă la urmă majoritatea animalelor, de care mă ocup, în mediul lor natural.

– Şi dacă nu poţi?

– Dacă nu pot, de obicei le găsesc un cămin într-o rezervaţie sau un parc natural. Altfel pot apărea probleme – mai ales cu căprioarele.

– De ce?

– Devin atît de blînde, încît își pierd orice teamă de om – și sfîrșesc pe masa vînătorilor.

Nu prea arăta a restaurator de viață sălbatică, medită Patrick. Mai degrabă a manechin sau foto-model. Blugii strîmți, decolorați pe care-i purta îi puneau în valoare picioarele care parcă nu se mai sfîrșeau, iar puloverul nu făcea decît să-i evidențieze curbele suple, minunat arcuite de dedesubt. Nu era frumoasă în sensul clasic – trăsăturile îi erau prea animate, în contrast cu perfecțiunea liniilor. Era caldă și captivantă.

Patrick puse picior peste picior, urmărind-o pe Robin cum trebăluiește prin spațiul strîmt al bucătăriei. O formă roșcată de energie trecea de la o activitate la alta fără să se oprească. Lăsîndu-se nonșalant pe spătarul scaunului, Patrick era intrigat de mișcările ei rapide și agile.

– Te deranjează? întrebă ea, cu o cîrpă de praf în mînă.

– Dă-i înainte, îi replică degajat, deși nu se mișcă de pe scaun. Nu mă deranjează deloc.

– Ei bine, pe mine da. Îmi stai în cale. De ce nu ieși la o plimbare sau cam așa ceva, pînă vine Joey să te ia?

Patrick se ridică de pe scaun, dar se duse în schimb să se așeze pe marginea patului. Ieri

nu fusese prea încîntat să-şi petreacă o noapte, două în acest loc. Acum ideea plecării i se părea şi mai puţin atrăgătoare. Voia să afle mai mult despre fascinanta Miss Robin McKenna. Dacă ochii erau într-adevăr oglinda sufletului, atunci sufletul ei stătea dezgolit, la vedere. Ochii ei erau, pe rînd, calzi şi reci, veseli şi solemni, deschişi şi prudenţi. În general îl priveau cu o cantitate apreciabilă de neîncredere. Ar fi vrut s-o asigure că e la fel de onest ca un cercetaş fruntaş, dar ar fi fost o minciună.

Era foarte mîndru de articolele în care demascase corupţia politică. Dar dacă ocazional trebuise să recurgă la vreun subterfugiu, o făcuse. Nu pretindea că este alb ca zăpada. Pur şi simplu ura dedesubturile şi avea un talent uimitor de a le scoate la iveală.

Patrick se întinse şi se ridică în picioare, tresărind de durerea pe care-o mai simţea, încă. Poate că Robin l-ar lăsa să facă un duş înainte de plecare. După felul în care atacase înverşunată o pată de pe duşumea, nu era sigur că ea va fi de acord.

Era ţepoasă – de parcă nu mai avea răbdare să-l vadă plecat.

– Te deranjează dacă fac un duş? o întrebă politicos. Ea de-abia îşi ridică privirea.

– Te rog. Prosopul e pe raftul de deasupra

chiuvetei. Cînd el se îndreptă spre baie, îl mai privi doar cît să-i spună: Ușa nu se-nchide de tot. Podeaua e puțin umflată.

– Intenționezi să mă spionezi în timp ce mă spăl? Patrick îi aruncă un zîmbet poznaș și obrajii ei se îmbujorară. Descoperi că roșeața ei era de o candoare încîntătoare.

Prin ușa întredeschisă Robin putu auzi toate sunetele produse de Patrick – fîșîitul fermoarului desfăcut, foșnetul blugilor dezbrăcați. Cu gîndul la ce ascundeau blugii lui, inspiră adînc.

– Ei bine, mormăi către raton, care se învîrtea prin preajmă inspectînd apa de pe dușumea, e timpul să-mi termin restul treburilor. Trăgîndu-și mănușile de piele, se întoarse spre ușa de la intrare.

Peste cincisprezece minute se întorcea să ia antibiotice și un pansament de schimb pentru vulpea rănită pe care o trata.

Cînd deschise ușa, Ritz năvăli înăuntru, agitîndu-și voios singura aripă. Se îndreptă spre ușa de la baie.

– O-ho. Robin încercă să-l prindă, dar rățoiul fugi sub masa din bucătărie și ieși pe partea cealaltă. Patrick! strigă tare, pentru a-l avertiza, dar el n-o auzi, probabil din cauza dușului. Robin auzi un „Ce dracu?" înăbușit, și apoi un zgomot puternic, ca și cum ar fi căzut ceva greu.

Speriată, făcu în fugă cei cîțiva pași pînă la ușa băii.

– Patrick? Ești bine?

– Excelent, îi răspunse sarcastic.

Robin aruncă o privire iscoditoare în baie. Cele peste optzeci de kilograme superbe de bărbat nud zăceau pe podeaua băii, doar cu un prosop în mînă.

– Dumnezeule! Se întrebă distrată cum de se bronzase atît de uniform, peste tot. I se uscă gura. *Acolo,* părea să fie atît de mult din el. Oh, Doamne, îmi pare rău, spuse pe ton de scuză. Ar fi trebuit să te previn în legătură cu rățoiul. E înnebunit după duș.

Cu o privire mușcătoare spre rățoiul care se bălăcea fericit sub jetul de apă, Patrick se ridică de mijloc și-și lăsă discret prosopul în poală.

– Ce-ai pregătit pentru bis, doamnă? Sconcși pe mese, rațe la duș? Ai cumva și niște albine în bonetă?

– Nu-i cazul să te superi, îi replică apărîndu-se. Doar n-a fost intenționat. Acum ce s-a mai întîmplat?

– Cînd creatura a sărit sub duș lîngă mine, eu am sărit afară și am alunecat. Cred că mi-am rupt glezna.

Robin se uită la glezna lui și se făcu mică. *Într-adevăr* părea ruptă.

– Cred că mai bine l-aș suna pe doctorul Martin.

– Ești drăguță să mă-ajuți întîi să ies din baie? Nu stau tocmai confortabil, întins aici pe podea.

Robin se aplecă să-l ajute, dar avu un moment de ezitare văzînd atîta masculinitate. Picături de apă încă-i scînteiau pe umeri și în cîrlionții castanii de pe piept. Avea picioare grozave – lungi, suple și musculoase, acoperite ușor cu păr castaniu. Își trase răsuflarea.

– La dracu, o s-o fac singur, spuse Patrick văzînd ezitarea ei. Ținînd într-o mînă prosopul, o folosi pe cealaltă ca să apuce marginea chiuvetei și să se ridice. Rămase într-un picior cît timp își legă prosopul în jurul șoldurilor. Te porți de parcă n-ai fi văzut un bărbat gol pînă acum.

– Aă...mda, nu în ultimul timp.

Patrick simți o satisfacție curioasă – asta însemna că ea nu are pe nimeni în prezent.

– Îți place ce vezi?

– Oh, da... Se opri evident stînjenită. Vreau să spun, e fascinant. Nu știam că un singur om poate fi atît de arogant. Dacă n-are nimic pe el, sfîrși caustic.

– Ei, hai gata. Patrick își ridică mîinile. Devine puțin cam dificil să-mi țin echilibrul într-un singur picior. Vrei te rog să mă ajuți?

Fața ei se îndulci.

– Te doare rău?

– Am glezna destul de amorțită în momentul acesta.

– Cred că-i semn bun. Robin își mușcă buza. Cum facem?

– Treci lîngă mine și o să mă sprijin de tine.

– Sigur. Stai să opresc dușul întîi. Se întinse și închise robinetul, ignorînd rățoiul care măcănea supărat. Se duse lîngă Patrick și el își trecu un braț peste umerii ei.

– Prinde-mă pe după mijloc, o grăbi Patrick.

Robin se supuse, degetele ei atingîndu-i pielea caldă și umedă a taliei. Inima începu să-i bată și răsuflarea i se înteți, dar își spuse că era din cauză că stătea prea aproape de un reporter.

Reușiră să parcurgă cei cîțiva pași de la baie la pat. Cînd Patrick se răsuci, încercînd să se așeze pe marginea saltelei, picioarele lui Robin i se puseră cumva în cale și se treziră răsturnați amîndoi în pat.

– Vai! Patrick, ești bine?

– Mă doare glezna prea tare ca să fiu mort, așa că presupun că sînt bine. Deschise ochii descoperind-o la cîțiva centimetri depărtare de el. Și mă simt din ce în ce mai bine.

În ciuda durerii pe care o simțea în mod evident, Robin îi putea citi dorința în trăsăturile

încordate şi îşi dădu brusc seama de poziţia în care erau: unul peste altul, pieptul ei prizonier sub braţul lui. Unul din picioarele lui goale se afla între pulpele ei îmbrăcate în blugi, şi simţi răsuflarea lui fierbinte pe faţă.

Ochii li se întîlniră. Robin nu-şi feri privirea şi nu reuşi să se mişte. Trupurile lor se potriveau unul cu celălalt, de parcă ar fi fost două piese alăturate ale unui puzzle. Privirea lui se mută de la ochii, la gura ei. Buzele i se lipiră de ale ei, o dată, de două ori, în cele mai uşoare săruturi.

Ea voia mai mult. *Avea nevoie* de mai mult. Tocmai această nevoie presantă o făcu să suspine, să se desprindă şi să sară în picioare. Respiraţia îi era îngreunată, cînd spuse:

– Mă bucur că eşti bine. Pot... să fac ceva să te simţi mai confortabil?

Ochii lui Patrick o măsurară apreciativ.

– Nu, acum, Roşcato. Am o migrenă, murmură cu un rînjet insinuant. Dar nu peste mult timp. Chiar curînd.

Robin adoptă un aer profesional pentru a-şi masca frămîntarea interioară, în timp ce-l ajuta să se aşeze bine pe pat. Se duse apoi să-i telefoneze doctorului Martin. Cînd reveni lîngă Patrick, îi zise rece:

– A spus că o să vină în jurul prînzului să-ţi vadă glezna. Între timp, trebuie să n-o atingi,

s-o ții ridicată și cu gheață.

Fugind de ochii amuzați ai lui Patrick, Robin se refugie pe verandă ca să reflecteze. Erau cîteva lucruri care o contrariau. Unul era zîmbetul satisfăcut al lui Patrick. Altul era faptul că, după cum evoluau lucrurile, se părea că va trebui să mai rămînă la ea cîteva zile. Nu putea spune că era îngrozită de perspectivă, dar se gîndea că ar trebui să fie ceva mai supărată. Faptul că nu era o deranja cel mai tare.

Doi

Robin stătea pe verandă urmărind plecarea doctorului. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că nu era decît o entorsă. Dacă şi-ar fi rupt glezna, Patrick ar fi trebuit să stea la ea mai mult de cîteva zile. El voise să se mute la Joey, dar acesta era la clinică aproape toată ziua şi Marge plecată. Oricum, n-ar fi avut cine să aibă grijă de el. Robin fu nevoită să insiste să rămînă la ea. La urma urmei, rătoiul ei fusese de vină.

Îi pregăti prînzul, minunîndu-se din nou de apetitul lui. Înfulecă două sandvişuri mari cu

şuncă şi brînză, două căni cu supă de roşii şi un măr. Robin era tentată să ridice colţul cearceafului să vadă unde se depunea toată mîncarea asta. Numai că, hainele lui fiind la uscat, ştia exact ce este sub cearceaf.

– Grozavă masă. Patrick îi dădu tava şi se întinse. Robin urmări jocul muşchilor pe pieptul lui gol, privirea zăbovindu-i pe părul creţ şi moale. Avea o dorinţă nebunească să-l atingă cu un deget ca să vadă dacă era atît de mătăsos pe cît părea. Îşi dădu seama că se zgîieşte de cîteva momente bune şi-şi forţă ochii să-i privească în faţă, doar pentru a-i întîlni zîmbetul.

Dacă pieptul lui era magnific, zîmbetul îi era devastator. La privirea ei cercetătoare, zîmbetul i se lărgi. Robin duse tava în bucătărie. *Ce se-ntîmplă cu mine?* se întrebă.

Îl văzuse mai devreme gol, efectiv, în baie, şi asta fusese suficient de deconcertant. Dar atenţia îi fusese distrasă imediat, de accidentul lui. Acum, însă, zîmbetul lui insinuant şi amintirea fizicului întins sub cearceaf reprezentau un pericol irezistibil. Spera doar că el nu i-a observat fascinaţia.

Patrick i-o observase însă. Fusese conştient de senzualitatea ei înnăscută din prima clipă în care o văzuse – o senzualitate care pentru ea

părea la fel de naturală ca respirația. Acum fiecare nerv al lui se acordase pe frecvența ei.

Un moment nepotrivit. Avea de sfîrșit o povestire cu care era deja în întîrziere și trebuia să trateze cu un editor nerăbdător. Nu era momentul să se gîndească la ochi cameleonici, sîni mici și fermi și la cele mai lungi picioare din lume.

Robin se întoarse și-l surprinse cu ochii ațintiți asupra ei.

– Mai voiai ceva?

Multe, se gîndi Patrick, dar nu era în forma necesară deocamdată. Nu încă.

– Păi, m-aș bărbieri. N-am apucat azi dimineață pînă să apară rața. Și aș fi fericit dacă mi-aș putea spăla dinții.

Robin ieși din cameră să caute o periuță nouă. Poate cu o periuță atîrnîndu-i din gură și cu pasta scurgîndu-i-se pe bărbie, zîmbetul lui va avea mai puțin efect. Putea doar să spere. Oare ce era în zîmbetul lui atît de ispititor? Un anume farmec copilăresc, se decise, combinat cu o aroganță desăvîrșit bărbătească, în cel mai deconcertant mod.

Așeză în fața lui Patrick o periuță cu pastă pe ea, o cană cu apă și un lighean.

– Ce-ți trebuie pentru bărbierit?

– O oglindă, un săpun și un aparat de ras ar

fi o bătaie de cap prea mare?

„Doar cînd văd că te simți în patul meu ca la tine acasă este o bătaie de cap prea mare."

– O clipă, te rog.

Cînd Robin veni înapoi cu ce-i ceruse, el se spălase deja pe dinți. În colțul gurii îi rămăsese o urmă de pastă. Robin o fixă un moment lung, înghețat, imaginîndu-și cum și-ar plimba limba peste gura lui savurînd gustul mentolat.

Nu, nu, nu! Porunci imaginației să n-o mai ia razna. Nu mai avusese în viața ei o astfel de reacție în fața unui bărbat. Față de soțul ei, reacția fusese poate de zece ori mai slabă și uite ce se-ntîmplase – bunul ei simț se ducea de rîpă.

În mod evident nu avea iscusința necesară în relațiile cu bărbații. În timpul facultății, Greg Royal o sărutase doar de cîteva ori și aproape că-i făcuse toată lucrarea pentru examenul de biologie al profesorului Barron. Cu soțul ei fusese și mai rău. Scuzele neconvingătoare ale lui John Douglas fuseseră învăluite în vorbele cele mai dulci și ea devenise surdă, oarbă și infinit de stupidă.

Nu se va mai întîmpla niciodată. Se străduise prea mult, pentru ca tocmai acum să-și vadă planurile date peste cap de o mică reacție senzuală. Era prea mult în joc pentru a

lăsa un bărbat – şi mai ales un reporter – să i se pună în cale.

Robin îi dădu aparatul de ras lui Patrick, care-l luă şi-l inspectă.

– Spune-mi, Roşcato, sper că nu l-ai folosit pe picioarele tale fantastice, nu?

– Sigur că nu! Robin îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uscător.

– Hei, aşteaptă! strigă Patrick după ea.

Se întoarse fără tragere de inimă.

– Da?

– Mi-ar plăcea să stau afară pe verandă după-amiază. Dacă nu te deranjez.

Robin încuviinţă scurt.

– Am cîteva treburi de făcut acum, dar nu-mi vor lua decît cîteva minute. Între timp poţi să te bărbiereşti. Ar ţi voit ca el să nu se poarte atît de manierat. Ar fi fost mult mai simplu pentru ea dacă l-ar fi putut urî. Luînd hainele din uscătorie, le îndesă în coşul de rufe şi părăsi camera.

Cînd se întoarse peste cîteva minute, observă cîteva semne mici pe faţa lui Patrick.

– Ai luat amprentele pisicii care ţi-a trecut peste faţă?

– Foarte amuzant. Patrick îşi cercetă faţa în oglindă. Doar că n-am mai folosit un aparat de ras demodat ca acesta, de ani de zile.

– Eşti gata să te scoli?

– Aş fi încîntat, dar poate ar fi mai bine dac-aş avea chiloţi. Să nu răcesc.

– Doamne fereşte, murmură Robin sec. Începu să caute în coşul de rufe. Obrajii i se încălziră cînd îi găsi chiloţii încurcaţi într-o pereche de bikini din dantelă. I-i aruncă şi-şi întoarse imediat capul. Sper că te poţi descurca singur.

– Dacă nu, m-ai ajuta? o întrebă Patrick cu interes amuzat.

– Dacă nu poţi să te-mbraci singur, poţi să te plimbi înfăşurat într-un cearceaf, din partea mea.

– Sau în pielea goală.

Robin îi ignoră intenţionat remarca.

– Pantalonii sînt la picioarele patului. Foşnetul blugilor traşi pe picioarele lui era cel mai sexy lucru pe care-l auzise vreodată. Pantofii sînt ... probabil că n-o să poţi să te-ncalţi cu pantofii, nu-i aşa?

– Rămîn în ciorapi. La urma urmei, nu mă duc prea departe.

Adevărat, se gîndi. Se întrebă dacă proverbul „nu-l mai vezi, nu-l mai ştii" era valabil şi cînd cineva era legat atît de strîns de gîndurile tale.

– Am o cămaşă curată?

– Probabil. Joey ţi-a adus valiza.

– Oh. Vrei să iei una pentru mine? Patrick îi zîmbi obraznic. De preferinţă una care să mi se asorteze cu ochii.

– Căprui injectat? Mă îndoiesc că ai vreuna de această culoare.

– Eşti ca o doctorie. Zîmbetul îi dezminţea cuvintele.

Surîsul lui tandru o străfulgeră pe Robin, ameţind-o.

– Trebuie să fiu. Tu eşti o durere de cap.

– Deci ne potrivim la fix.

„De asta mă şi tem", se gîndi Robin. Duelul verbal, deşi antrenant, trebuia să se sfîrşească. De fapt, trebuia să se sfîrşească deoarece era antrenant. Cu cea mai profesională atitudine luă o cămaşă din valiză.

– Poftim.

– Mulţumesc.

Robin îl privi cu coada ochiului cum îşi trage mînecile pe braţe şi-şi încheie nasturii pînă la jumătatea pieptului. La naiba, tipul ăsta face pînă şi din îmbrăcat un lucru sexy.

– O.K., să mergem, spuse Patrick, oferindu-i braţul cu gentileţea unui prinţ.

– Nu eu sînt rănitul umblător. Robin îşi oferi braţul ei, în schimb.

Patrick îşi strecură încet mîna între braţul şi

corpul ei, reușind să-i atingă pieptul. Robin îi aruncă o privire tăioasă, dar el zîmbi doar, inocent. Ea își depărtă brațul de corp.

Cînd Patrick se așează în balansoarul de pe verandă, ea se oferi să-i aducă un taburet, ca să-și sprijine glezna.

– Stau foarte bine așa, insistă Patrick.

– Știu. Ești gata să iei startul la maratonul Boston. Îți aduc totuși taburetul.

– Bine, bombăni el. Dacă ești mai fericită așa...

– Sînt de-a dreptul extaziată.

Patrick îi aruncă o privire lui Robin.

– Mi-aș dori grozav să te văd în fiorii extazului. Îi surprinse fața tulburată înainte de a se întoarce ca să intre în casă și hotărî că-i plăcea grozav s-o pună în încurcătură.

Încă nu era sigur de ce era atras de ea. În general prefera femeile cu forme mai pline, mai elegante și mai sociabile. Robin era slabă, tăioasă la vorbă și se îmbrăca fără pretenții. Totuși se simțea stimulat atît mental, cît și fizic, într-un fel cum nu mai simțise de ani de zile.

Avea în mișcări o grație ușoară care părea la ea la fel de naturală ca și respirația. Iar stilul nepretențios o prindea. Se îndoia foarte tare că ea s-ar plînge vreodată că sărutările unui bărbat îi strică machiajul sau îi ciufulesc părul.

Un bărbat trebuia, cu siguranţă, să stea în vîrfurile degetelor ca să se potrivească spiritului ei acid. O relaţie cu ea ar fi palpitantă, iritantă, exasperantă, însufleţitoare. Ar putea avea urcuşuri şi coborîşuri ca o cursă de *skateboard*, dar n-ar fi niciodată plictisitoare. De-abia acum îşi dădea seama cît de plictisitoare fuseseră majoritatea relaţiilor lui anterioare.

Robin îi puse taburetul şi o pernă sub gleznă.

– Ce zici de muntele meu?

O briză uşoară, răcoroasă fremăta printre acele lungi ale pinilor care dădeau locului numele Needle Ridge[1]. Florile sălbatice de pe pajişte formau o paletă de culori crude – flori de piciorul-cocoşului galbene, lupine sălbatice albastre, căldăruşe roşii şi galbene. Patrick trase în piept aerul atît de tare şi de curat, aproape dureros, apoi dădu capul pe spate pentru a simţi căldura soarelui pe faţă.

– E frumos. Dar nu prea sînt obişnuit cu spaţiile largi.

– Ai locuit întotdeauna în oraş?

– Am crescut în suburbia Maryland. Erau case frumoase şi o mulţime de peisaje drăguţe, dar...

Faţa ei se umbri un moment.

1- Culmea Acelor

– Ştiu ce vrei să spui.

Patrick o privi.

– Nu mi te pot închipui locuind într-o suburbie.

Robin zîmbi, dar Patrick observă că zîmbetul avea prea multă voioşie.

– Ei bine, am locuit. Cunosc prea bine peluzele întreţinute impecabil, straturile de flori aranjate cu grijă şi mobilierul obligatoriu din răchită.

– Pun pariu că nu ţi-a plăcut mult mai mult decît mie, remarcă Patrick.

– Le-am urît!

Era atîta vehemenţă în tonul ei, încît Patrick fu intrigat. Probabil că avea să refuze să-i răspundă, dar trebuia s-o întrebe.

– De ce?

Îl privi un moment lung, cîntărindu-l, apoi spuse încet:

– Pentru că forţează lumea să intre în tipare. Numai că uneori se dovedeşte că oamenii au fost camuflaţi de stilurile de viaţă uniformizatoare şi nu sînt de loc ceea ce credeai.

Oare ce se întîmplase de avea atîta deziluzie în glas? se întrebă.

– Robin, ce...

– Am un milion de treburi de terminat, îl întrerupse. Crezi că o să te simţi bine aici, cîte-

va ore?

– Aș putea să admir natura toată ziua.

Dar Patrick știa că de fapt nu e interesat deloc de privelişte. Cînd afla ceva nou despre Robin, se ridicau alte semne de întrebare. Nu dezvăluia prea bucuroasă lucruri despre viața ei intimă. Oftă. Desigur, nici el. Se așează mai comod în fotoliu și încercă să admire totuși peisajul.

Peste un sfert de oră căscă și-și consultă ceasul. Destulă delectare în mijlocul naturii pentru o singură zi! Simțea un început de plictiseală și parcă era timpul să se distreze puțin.

Observase deja o lipsă totală de aparate strict necesare. Nu exista televizor, pick-up, nici măcar un radio. Cum putea supraviețui cineva fără ele nu înțelegea. În D.C., obișnuia să țină televizorul deschis tot timpul, pe un canal de știri, pe unul sportiv sau MTV. Și, în rarele ocazii cînd nu se uita la televizor, era din cauză că vedea un film pe video.

– Robin? o strigă. Robin!

– Ce s-a întîmplat? Apăru peste cîteva secunde de după casă. Își îndesă mănușile în buzunarul de la spate, în timp ce venea în grabă spre Patrick. Te doare ceva?

– Ai ceva de citit?

– Asta era? După cum strigai, am crezut că

s-a petrecut ceva oribil. Şi la urma urmei, ai spus că poţi să priveşti peisajul toată după-amiaza.

– Am supraevaluat puţin timpul.

Robin îşi scutură capul, intră înăuntru şi apăru din nou, cu un ziar. Îl aruncă pe genunchii lui Patrick şi se îndreptă spre colţul casei.

– Hei, aşteaptă!

– Ce mai e acum? zise oftînd şi se întoarse iar.

– Ziarul ăsta e vechi de şase zile.

– Ei şi? Ăsta-i cel mai nou pe care-l am. Aici sus nu le primim zilnic. Robin zîmbi ironic la vederea ororii adînci care se-ntipărise pe faţa lui Patrick. Trebuie să fie de-a dreptul şocant să descoperi că există oameni cărora nu le pasă de ştirile zilnice. Mai ales pentru tine, un reporter, care luptă pentru adevăr, justiţie şi nivelul de trai american. Te face să te simţi cam ca Superman, nu crezi? De data aceasta chiar plecă în spatele cabanei.

Patrick rămase cu ochii după ea. Ei bine, era cît se poate de clar. Robin McKenna nu-i suporta în mod evident pe reporteri. Dar de ce?

Robin rămase distantă tot timpul cinei, deşi

se străduia să fie amabilă. După aceea, strînse masa şi o umplu cu hîrtii ca să se apuce de lucru. Patrick se retrase în pat cu un exemplar din *Îngrijirea mamiferelor mici*. Află din el tot ce nu-şi dorise niciodată să ştie: despre cum se îngrijesc animalele mici. După vreo oră sau două de citit despre lucrurile esenţiale în creşterea rozătoarelor tinere, îşi îndreptă atenţia către Robin.

– Pot să te ajut cu ceva?

Robin îl privi peste teancul de hîrtii.

– Hmm? Oh, nu, mulţumesc. Revizuiesc propunerea unei subvenţii.

– Propunerea unei subvenţii?

Ea lăsă jos creionul.

– În fiecare an *Fundaţia Webster* din Richmond alocă o anumită sumă de bani pentru proiecte de ocrotirea vieţii animalelor sălbatice. Aş putea folosi banii eficient. Sînt interesaţi de propunerea mea, dar am nevoie de mai multe date. Vor lua o decizie într-o săptămînă sau două.

– Nu m-am gîndit pînă acum, dar bănuiesc că nu eşti plătită prea bine, nu-i aşa?

– Bine? pufni Robin. Oamenii care practică meseria mea nu sînt plătiţi deloc.

– Nici un cent?

– Nici un cent. Ne descurcăm aproape în

întregime din donații particulare.

– Dar hrana... notele de plată la veterinar...

– În afara cazului cînd primesc donații, totul iese din propriul meu buzunar.

– Asta-i situația peste tot?

– Da, după cîte știu eu. Robin luă din nou creionul și începu să-i rontăie absentă capătul. Nu știu pe nimeni care să fie plătit.

Patrick o privi cu respect. Investea atîta muncă și atîta timp, pentru o nimica toată.

– Deci o faci din pasiune.

Robin zîmbi.

– E mai bine s-o faci din pasiune. Nu e întotdeauna amuzant, dar simt că e bine ce fac. Poate că, în felul meu modest, ajut la îndreptarea unui rău pe care, conștient sau nu, îl facem lumii în care trăim.

– Presupun că tratăm planeta ca și cum am putea cumpăra oricînd alta de la prăvălia din colț, nu-i așa? Este ceea ce spunea o doamnă despre care am scris un articol anul trecut. Trăiește pe Coasta de Est și călătorește în toată America pentru a ajuta la salvarea păsărilor de apă prinse în petele de petrol.

– Ila Hatcher.

– Da. O cunoști?

– Nu personal, dar am auzit de ea. Și am auzit-o vorbind o dată. Este într-adevăr o doamnă.

– Asta eşti şi tu, Robin. Ea îşi plecă ochii şi el nu-i putu vedea expresia. Ştii, Ila mi-a spus că articolul meu a atras donaţii de mai multe mii de dolari. Poate c-aş putea scrie un articol şi despre tine.

Capul îi zvîcni în sus.

– *Nu!* Adică îţi mulţumesc, dar... sînt sigură că voi putea să mă descurc foarte bine cu subvenţia. În sinea ei admitea că el îi făcea o ofertă generoasă. Dar nu ştia ce cutie a Pandorei ar fi deschis dacă accepta asta.

Patrick dădu din umeri.

– Dacă te răzgîndeşti, dă-mi de ştire. Cum se descurcă majoritatea restauratorilor de faună sălbatică, fără bani?

– Majoritatea sînt femei măritate care stau acasă, cu familia şi copiii. Iar veterinarii locali sînt, de obicei, dornici să-şi presteze gratuit serviciile – aşa cum face Joey pentru mine. Uneori oamenii care vin cu cîte un animal contribuie cu bani la îngrijirea lui.

– Dar tu cum te descurci? Tu nu eşti măritată.

– Am un mic venit de pe proprietatea tatălui meu care-mi permite să fac asta – cu condiţia să fiu destul de modestă. Şi primesc ajutor de la oamenii din oraş din cînd în cînd. Inspiră adînc. Dar subvenţia ar pica bine cu siguranţă.

– Ce-ai face cu ea?

Ochii îi lucirã.

– Aş vrea să deschid un centru al vieţii sălbatice. Nu numai pentru îngrijirea animalelor rănite, dar mă gîndesc că aş fi capabilă să aduc şi publicul. Poate aş putea lucra cu cîteva organizaţii naţionale care se ocupă de fauna sălbatică, pentru a educa lumea în legătură cu protecţia speciilor în pericol. Sînt interesată, în mod special, de acest proiect.

Patrick o privi lung. Robin părea melancolică la fel ca o fetiţă pierdută în admiraţia unei păpuşi dintr-o vitrină. Ar fi vrut să-i promită că-şi va primi subvenţia, că va cîştiga la loterie orice, astfel încît să-şi îndeplinească visul.

Robin se foi stînjenită sub privirea atent cercetătoare a lui Patrick. În final zîmbi uşor şi se întoarse la hîrtiile ei, aşezîndu-le într-un teanc ordonat.

– Ei bine, destul despre ce vreau eu să devin cînd mă fac mare. Dar tu?

– Eu? Nu ştiu, murmură Patrick îngîndurat. Întotdeauna mi-am dorit să scriu o serie de articole pentru reviste ilustrate – să furnizez nu numai texte, ci şi imagini.

– Eşti şi fotograf?

Ridică din umeri indiferent.

– Mă joc din cînd în cînd cu aparatul de foto-

grafiat.

– Ce-ţi place să fotografiezi?

– Copii şi animale, dacă poţi să mă crezi. Ambele categorii sînt complet naturale, fără artificii. În fotografii, vezi exact cine sînt.

Răspunsul o dezarmă complet pe Robin, dar nu rezistă să nu remarce:

– Nu mi-aş fi închipuit că-ţi plac copiii sau animalele.

– Nici nu-mi plac. Ei i se păru că vede o sclipire ironică în ochii lui.

– Ei bine..., dimineaţa încep treaba devreme. Noapte bună, Patrick. Se ridică în picioare.

– Noapte bună, prigorie roşie. Îi plăcuse felul în care ea îi pronunţase numele. Sunase ca o mîngîiere, chiar dacă ea nu intenţionase să fie. Patrick se întoarse la studiul privind îngrijirea şi hrănirea puilor de rozătoare.

– Aah!

Robin se trezi dintr-un somn greu. Ce se întîmplase? Se ridică în capul oaselor şi trase cu urechea. Auzi o bufnitură, apoi o înjurătură printre dinţi.

Strecurîndu-şi tălpile în papucii pufoşi, Robin se grăbi să coboare pe scările de lemn. Îşi găsi

cu ușurință drumul pe întuneric.

– Fir-ar să fie! Ce-i toată hărmălaia asta?

Patrick stătea în șezut, gol, în lumina lunii care licărea prin fereastră.

– Mi se urcase ceva pe piept.

Robin aprinse veioza de lîngă pat. Patrick își mîji ochii, apoi îi deschise și o privi. Purta un halat roșu, voluminos și greu, care se potrivea foarte bine cu părul ei. Halatul greu acoperea tot ceea ce se putea presupune interesant, lăsînd doar să se bănuiască vag curbele șoldurilor și ale pieptului.

Robin îi arătă o pisică mare, tărcată, care stătea zvîcnind din coadă la picioarele patului, aparent iritată de tot tărăboiul din jurul ei.

– Cred că era Rosie.

Patrick pufni și se întinse la loc în pat, întorcîndu-se pe o parte. Sări din nou cînd văzu o pisicuță albă, făcută ghem pe cealaltă pernă, care-l fixa cu ochi liniștiți, chihlimbarii.

– Doamne Dumnezeule! Pisica albă începu să toarcă și să-și lingă lăbuțele tacticoasă.

– Asta-i Pooh. Îi vine numele de la Winnie Pooh, știi...

– Sigur, murmură Patrick. Un mic zgomot venind dinspre podea, de lîngă pat, îi atrase atenția. Cînd se aplecă, văzu un raton cuibărit pe ciorapii lui. Lăsîndu-se la loc pe pernă, Pa-

trick rămase cu privirea în tavan, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă apărînd cîteva creaturi îmblănite, printre grinzile de lemn. Îmi retrag cuvintele. Nu ai albine în bonetă. Ai sticleţi în cap. Pot să-ţi pun o întrebare stupidă?

– Dă-i drumul.

– De ce sînt stelele acelea pe tavan?

Robin se uită în sus la steluţele pictate, ce sclipeau aurii.

– Cînd dorm, îmi place să mă cred afară.

– Aşa este, spuse Patrick satisfăcut. Acesta este patul tău.

– Chiar aşa. N-ai fost în starea cea mai adecvată ca să urci în mansarda rezervată musafirilor, i-o întoarse Robin.

Ochii lui Patrick se îngustară alunecînd din nou pe halatul ei, în jos, spre vîrfurile papucilor pufoşi care se iveau de sub tiv.

– Îmi place să dorm în patul tău, murmură el. Mă întreb cum ar fi să fac dragoste în el. Hmm?

Robin se răsuci pe călcîie şi o luă pe Rosie într-o mînă şi pe Pooh în cealaltă.

– E tîrziu. Noapte bună, spuse ea urcînd din nou scările.

– Hei, strigă Patrick după ea. Ai uitat să-mi stingi lumina.

– Dă-mă în judecată!

Patrick rînji. Îi plăcea s-o tachineze. Era spectaculoasă cînd era iritată sau bosumflată. Obrajii ei îmbujorați aveau o nuanță încîntătoare, pieptul bine conturat îi tresălta. Părul aproape că exploda în jurul ei, iar ochii i se făceau din căprui, aurii. Patrick decise că era adeptul ochilor auriți.

Întinse mîna și trase de firul veiozei din alamă, apoi se lăsă din nou în pat, cu ochii la steluțele de pe tavan. „Patul ei".

Își înfundă fața în pernă, inspirînd mireasma dulce – aceeași pe care o simțise cînd ea se prăvălise cu el în pat. Mirosul părului ei, se gîndi și închise ochii. Patrick își putea închipui cum și-ar trece degetele prin cascada de cîrlionți roșcați-aurii, aducîndu-și șuvițele spre față pentru a putea respira acel parfum dulce, delicat.

Se gîndi cum ar fi să stea cu ea în patul acesta, cu picioarele lor goale împletite și degetele lui pierdute în spuma încurcată a părului ei. I-ar fi răsfirat pletele peste sînii albi, astfel încît fermecătoarele ei sfîrcuri roz, de-abia s-ar iți. Precis erau roz, își închipui el. Asta era singura culoare care se potrivea cu părul ei și cu acea culoare, de miere palidă, a pielii.

Simți ceva, ca o gheară, în vintre și deschise

ochii, privind steluțele absurde de pe tavan. Nu putea să doarmă și asta era numai din vina ei. Ea și părul ei incredibil, aproape prea mult pentru corpul suplu. Aproape. Dar nu chiar. Era tocmai cantitatea potrivită de păr prin care el și-ar încurca mîinile și i-ar apropia fața ca s-o sărute.

Se foi în pat, simțind o altă împunsătură de dorință. Oftînd, se uită la cifrele portocalii ale ceasului. Nu era nici o minune că nu-i era somn. Ora două noaptea nu-l găsea prea des în pat sau, cel puțin, nu-l găsea dormind. Se întinse și aprinse din nou lumina.

Fără televizor, își închipui că n-avea ce să facă altceva decît să citească. Se dădu jos din pat și începu căutînd ușor primprejur. Spera să găsească vreo revistă, sau niște cărți – sau alt subiect decît îngrijirea animalelor – altfel, avea să înnebunească pînă dimineață.

Găsi o carte pe un raft din bucătărie: *Creșterea animalelor în anii 90'*. O puse la loc. Oare ce Dumnezeu face Robin cu timpul ei?

Cu nimic altceva care să-i țină companie, decît propuneri de subvenție și cărțile acestea îngrozitoare cum de n-o luase razna pînă acum?

Glezna îi zvîcni dureros, așa că se duse încetișor înapoi în pat și se așeză. Se uită la cartea de pe noptieră și-și scutură capul. Nu,

n-avea să mai citească *Îngrijirea rozătoarelor mici*. Plictisit, trase sertarul noptierei. Poate ţinea acolo vreo carte.

În sertar zăceau aruncate stilouri, creioane, scrisori vechi, mici fleacuri, dar nici o carte. Dezgustat, îl închise la loc, dar în acest timp se desprinsese o bucăţică de hîrtie – o tăietură dintr-un ziar. O privi în treacăt, pregătindu-se s-o arunce la loc în sertar, cînd observă fotografia de pe ea.

Era Robin. Citi textul:

„Teresa Exbury părăsind capela după ce a asistat la funeraliile soţului său, John Douglas Exbury, decedat luni".

Patrick se holbă uimit la poză, ochii lui de reporter observînd detalii peste care altcineva ar fi trecut cu uşurinţă, poate. Ar fi pus rămăşag că deux-pieces-ul negru pe care-l purta, costa cam echivalentul salariului lui pe o săptămînă. Iar B.M.W.-ul care aştepta parcat pe dreapta, nu era chiar ieftin.

Cu sprîncenele încruntate meditativ, împinse hîrtia la loc în sertar şi stinse lumina. Teresa Exbury. Deci micuţa Robin McKenna, nu era chiar Robin McKenna. În schimb, era micuţa şi drăguţa văduvă Exbury. De ce toată şarada, asta?

Dacă-şi putea permite costume scumpe şi

B.M.W.-uri argintii, de ce locuia aici, de-abia peste nivelul sărăciei? De ce avea atît de mult nevoie de subvenţie?

John Douglas Exbury. Era ceva cu numele acesta, ceva pe care Patrick nu-l putea găsi. La ştiri – era sigur de asta. Oare fusese şi Robin? Pe la cinci dimineaţa, cînd în sfîrşit pe Patrick îl luă somnul, nu reuşise să-şi amintească, încă.

Deşi somnul îi fusese întrerupt, Robin sări din pat la ora ei obişnuită. Era o persoană matinală în toate sensurile cuvîntului. Prefera cîntecul de dimineaţă al gaiţei baladei tîrzii a rîndunicii de noapte, căldura dospită a zorilor răcelii caracteristice căderii nopţii. Găsea că răsăriturile sînt net superioare apusurilor şi-i plăcea să ştie că are mai degrabă o zi întreagă la dispoziţie, decît o seară lungă, plină de umbre.

Îmbrăcă o altă pereche de blugi decoloraţi şi un pulover, apoi coborî tropăind cu ghetele pe scările de lemn. Observă că toate animalele migraseră înapoi în patul mare, moale. În mod evident, nu acordau nici o atenţie colţurilor înghesuite ale fotoliului pe care dormise ea noaptea trecută.

Robin se încruntă, realizînd de-abia acum că pisicile ei, precaute de obicei, păreau să-l fi acceptat complet pe Patrick în clubul lor. Privi

spre pat cu surprindere. Rosie şi Pooh erau destul de discriminatorii şi Robin le considerase întotdeauna bune judecătoare ale caracterului uman.

Patrick oftă şi-şi schimbă poziţia şi Robin observă deodată tabloul pe care-l formau. Înconjurat de o varietate de creaturi îmblănite, părea un copil cuibărit între animale împăiate. Privirea i se îmblînzi şi-şi clătină capul, ochii zăbovindu-i pe părul lui zburlit. O surprinse dorinţa subită de a întinde mîna şi a-i netezi părul ciufulit.

Îşi spuse că era ca şi cum ar vedea imaginea unui leu întins la soare, arătînd blînd şi somnoros. Ar fi dorit să-i atingă blana caldă şi catifelată, dar ar fi riscat să-şi piardă vreo două degete. Sau toată mîna. În cazul de faţă, admise amar, putea să-şi piardă chiar inima.

Trei

Oare individul n-avea de gînd să se trezească odată? După ce Robin coborîse, hrănise animalele, apoi ieşise la adăpostul de afară şi se ocupase şi de animalele de acolo. Patrick continua să doarmă profund, cînd se întorsese. Dînd din umeri, pregăti micul dejun, zăngănind oalele şi tigăile ceva mai tare decît era necesar. El sforăia încă, mulţumit şi nepăsător.

Se învîrti cu tava pe lîngă el, sperînd că aroma brioşelor calde cu mure şi a cafelei proaspăt fierte îl va trezi. Cînd văzu că tertipul

ăsta nu funcţionează, zgîlţîi patul. Nici o reacţie. Îl zgîlţîi mai tare. Patrick se răsuci pe spate, aşezîndu-se într-o poziţie mai confortabilă.

O trezise în toiul nopţii fără nici un motiv şi acum se aştepta să-l lase să doarmă toată ziua? Te înşeli, amice, se gîndi.

– Patrick. Îl apucă de umăr. El mormăi ceva şi-şi trase pătura şi mai sus, peste faţă.

– Oh, nu, să nu-ţi închipui că te las. Îl trase de umăr din nou. Patrick, scoală-te!

El spuse ceva neinteligibil şi deschise un ochi împăienjenit.

– Cît e ceasul? Legă cuvintele, astfel încît sunau ca unul singur.

– E trecut de opt.

Gemu şi se întoarse pe cealaltă parte.

– E practic miezul nopţii. Trezeşte-mă peste cîteva ore. Îşi înfundă capul în pernă.

– Scuze. Robin înşfăcă pătura şi-o trase de pe el, oprindu-se în dreptul taliei – observase mai înainte blugii aruncaţi pe podea, lîngă pat.

Patrick deschise în cele din urmă şi celălalt ochi.

– Dorm în mod normal, pînă la unsprezece.

– Ei, bine, aici nu-i hotel şi nu există nici room-service, aşa că îţi sugerez să-ţi iei acum micul dejun. Altfel prînzul va fi servit cînd îmi va conveni mie. Şi, poate uit să-l pregătesc. Lă-

sînd tava pe noptieră, părăsi camera.

Patrick se ridică într-un cot şi o urmări plecînd. Ei, bine, se părea că domnişoara McKenna – alias doamna Exbury – se hotărîse să fie capricioasă astăzi. Dînd din umeri, căscă şi se întinse să-şi ia tava, tocmai la timp pentru a-l vedea pe raton tulind-o cu o felie de fruct. Patrick îşi clătină capul. Decise că începuse să se obişnuiască. Nici măcar nu clipi cînd Pooh încercă să-i fure o bucată de şuncă de pe tavă; pur şi simplu ţinu tava departe de el, pînă cînd motanul se plictisi să aştepte şi sări din pat.

Auzi un chicotit înăbuşit şi, ridicînd privirea, o văzu pe Robin în cadrul uşii.

– Ai animale acasă? îl întrebă.

„Ce-or face Oscar şi Grouch?" Patrick o privi precaut şi clătină negativ din cap.

– Nu stau destul pe-acasă.

Ea se apropie şi-i luă tava, ducînd-o în bucătărie.

– Ai avut vreun animal cînd erai mic? Cînd el încuviinţă, ea-i zise: Stai, nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Îşi înclină puţin capul şi-l studie un moment. Un cîine, aşa e?

– Mda. Era...

– Un cîine mare. Un collie, poate, sau un cîine de vînătoare.

– Greşit.

– Greşit?

– Era un terrier Yorkshire.

Robin era uluită.

– Nu vorbești serios. Rosie ar putea înghiți doi de-ăștia la prînz.

Patrick rînji.

– Obișnuiam să-l introduc pe furiș în școală, ascuns în ghiozdan.

Asta arunca o nouă lumină asupra lucrurilor, se gîndi Robin. Și-l imaginase avînd un cîine mare, foarte activ, foarte atașat de stăpînul lui. În schimb, el avusese un cățeluș decorativ. Asta nu se potrivea deloc cu ceea ce-și închipuise despre Patrick.

– A fost un cadou, așa-i?

– Nu, mi l-am ales singur.

– De ce?

El își îndreptă umerii.

– Îmi plăcea ideea de a avea un cîine pe care să-l strecor pe furiș, unde voiam. Îl luam la școală, la bibliotecă, odată chiar și la biserică. Puteam să-l bag sub jachetă, să trag fermoarul și nimeni nu știa.

Acum îl putea înțelege. Totuși, ar fi dat aproape orice ca să vadă un Patrick mic, strîngînd în brațe un gingaș terrier Yorkshire.

Cînd el zîmbi, Robin nu-și putu reține un zîmbet de răspuns.

Chiar numai gîndul că el se învîrtise în jurul unui cățeluș ca o jucărie era ridicol. Caraghios.

Înduioşător. Era ciudat felul cum dezvăluirea unui detaliu stupid, putea să pară atît de intimă, de specială.

Nu voia să simtă în felul acesta relaţiile cu Patrick. Voia să fie prietenoasă şi plăcută, dar impersonală. Numai că el n-o lăsa. O tachina, o deruta, o năucea. Încă fermecată, Robin se aşeză în balansoarul de lîngă pat şi stătură mai mult timp de vorbă, înainte ca ea să se scuze că trebuie să plece la treburi.

Afară, nu se duse imediat la adăpostul animalelor. În schimb plecă într-o plimbare – departe de Patrick. Chiar numai faptul că se afla în aceeaşi încăpere cu el îi tulbura gîndirea. Ce avea omul acesta, de o întorcea pe dos, de cîte ori era prin preajmă? Şi cînd nu era?

Era, fără îndoială, atrăgător, dar Robin se considerase întotdeauna insensibilă la aparenţe. În plus, învăţase mult pe tema aceasta în timpul căsătoriei ei, care durase un an – şi mai ales, în timpul fiasco-ului ce urmase. Atunci, de ce această reacţie la apropierea de acest bărbat?

Poate că ea şi Patrick se cunoscuseră într-o viaţă anterioară. Se jucă puţin cu ideea reîncarnării. Aceasta ar fi explicat reacţia ei instantanee, cînd se apropia de el. Păcat că nu acorda nici un credit acestei teorii.

Mai era o posibilitate interesantă. Dragostea la prima vedere. Dar nu credea nici în asta.

Desigur, era *dorință* la prima vedere. Dumnezeu era martor de adevărul acesta. Și plăcut, la prima vedere – ei bine, era posibil. Nu voia să-l placă, dar nu știa de ce nu putea să nu-l placă. Robin oftă și-și masă tîmplele. Clătinîndu-și capul, își scoase mănușile din buzunar. Avea animale de hrănit, cuști de curățat, bandaje de schimbat.

Robin găsi o scuză sau alta pentru a-și face de lucru pe afară tot restul zilei, lăsîndu-l pe Patrick singur. Stătu înăuntru doar cît să-i prepare prînzul și să-i arate un teanc de reviste într-un colț.

Joey trecu pentru cîteva minute după-amiază tîrziu, pentru a aduce o pereche de cîrje rămase de la accidentul lui de schi, de anul trecut. Vorbi puțin cu Patrick și apoi ieși s-o vadă pe Robin, care era la adăpostul animalelor.

– Cum merge?

– O.K. Ai vești de la Marge și Betsy?

– Am vorbit cu ele aseară. Rămîn la mama lui Marge toată săptămîna. Cum le merge puilor de veveriță?

Robin trecu pe lîngă șirul de cuști pînă ajunse la una mai mare, din capăt.

– Le pun mîncare aici, în fiecare după-amia-

ză, și dimineața nu mai este, așa că presupun că o duc bine. Totuși, nu ies din scorbură cînd sînt prin preajmă. Cred că, în vreo două săptămîni, voi putea să le dau drumul.

– Unde-i vulpea pe care am cusut-o acum cîteva zile?

– Uite-o acolo. Robin îi arătă un animal cu blana roșcată, făcut ghem. Se duse și goli o cutie de hrană pentru cîini în castronul ei, sunetul trezind vulpea care moțăia.

– Văd că nu mai are bandajul, spuse Joey. A mers trucul pe care ți l-am recomandat, cu ardeiul iute?

– A mers foarte bine. Nu și-a mai rontăit bandajul. Centrul de protecție a faunei, din vale, o să trimită într-una din zilele acestea pe cineva să ia vulpea și căprioarele.

– Bine. Ăă, totul e-n regulă între tine și Trick?

Totul este prea în regulă, se gîndi Robin și fața i se îmbujoră.

– Sigur, e-n regulă, Joey. El nu-i răspunse, dar ea îl privi. De ce rînjești?

– Oh, nu-i nimic. Întotdeauna mi-am închipuit că tu și Patrick v-ați potrivi foarte bine. Se îndreptă spre mașină.

– Oh, așteaptă. Cred că mîine va fi gata propunerea aceea, revizuită, pentru Fundație. Vorbeai serios că te duci la Front Royal s-o trimiți cu poșta expres, pentru mine?

– Sigur. Joey își flutură mîna spre ea, rînjind în continuare. Robin se încruntă în timp ce Joey pleca, strecurîndu-și mașina pe lîngă gropile drumului lung de vreo milă. Părea foarte încîntat în legătură cu ceva, la plecare.

Cina fu tăcută, o tăcere încordată mai degrabă, decît sociabilă. Robin își băgă nasul într-o carte, iar Patrick începu să răsfoiască niște ziare aduse de Joey.

– E o carte interesantă? întrebă Patrick, după o tăcere care dura de-un sfert de oră sau mai mult.

Robin își ridică privirea.

– Este captivantă, spuse sec.

Patrick se întinse peste masă și-i înălță cartea ca să-i citească titlul.

– *Mamifere ierbivore.* Mda, sună captivant, într-adevăr.

– Ceea ce lucrezi tu acum este captivant? întrebă Robin politicoasă.

– Este un articol de analiză socială pe care-l scriu pentru revista *Washington Today.*

Robin se ridică și-și duse farfuria la chiuvetă.

– Oh? Și distrugi multe vieți cu el?

– Ești irascibilă azi, nu-i așa? spuse Patrick împăciuitor.

Robin avu buna cuviință să pară stînjenită.

– Îmi pare rău, murmură. Nu țin să te tot înțep.

– Doar că nu-ţi plac şi n-ai încredere în reporteri. Corect?

Ea încuviinţă fără tragere de inimă.

– Am cunoscut cîţiva care ar fi capabili de orice pentru un articol senzaţional. Ar călca în picioare pe oricine şi nu le-ar păsa dacă cineva ar ieşi rănit sufleteşte din toată povestea.

– Nu voi nega că există astfel de reporteri. Dar mai există şi doctori de acest tip, şi avocaţi, şoferi de camion, care ar face la fel.

– Ştiu, Patrick. Doar că...

– Dar eu nu sînt aşa.

– Oh, într-adevăr? Poate că tu eşti un mic cercetaş din echipa „Vulturilor"? Sau ajuţi bătrînele să treacă strada din două în două miercuri?

Patrick îi sesiză cinismul din voce şi-şi dădu seama că era important ca ea să înţeleagă că el este şi un bărbat, nu numai un reporter.

– Robin, n-am scris niciodată un articol la care să nu verific şi să nu răs-verific faptele. Întotdeauna am spus adevărul.

– După cum îl vezi tu.

– Sigur, după cum îl văd eu. Acesta este singurul mod în care oricare dintre noi poate percepe adevărul. Îmi dau toată silinţa. Şi nu sînt doar un reporter, aşa cum nici tu nu eşti doar un restaurator al faunei. Sînt de asemeni un fiu, un frate, un nepot, un semi-catolic...

Robin se abţinu cu greu să nu zîmbească.

– Cum poţi fi semi-catolic?

– Păi, sînt catolic cînd îmi amintesc să mă duc la biserică.

– Şi eu la fel, admise Robin, cu regret. Doar că eu sînt mai degrabă o combinaţie de semi-metodist, semi-presbiterian şi semi-catolic.

– Poftim?

– Sînt trei biserici în oraş. Mă duc la ele pe rînd.

– Asta-i democratic, cu siguranţă. Fratele meu mai mic este preot.

– Fratele tău, părinte?

Patrick zîmbi amuzat.

– Tu eşti singurul copil la părinţi?

Robin încuviinţă.

– Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră, totuşi. Îi consider pe Joey şi pe Marge fraţi şi o iubesc pe Betsy ca şi cum ar fi într-adevăr nepoata mea. Chiar îmi spune „mătuşa Robin". Spre surpriza ei, îi făcea plăcere discuţia aceasta cu Patrick.

Îşi scutură capul puţin, aducîndu-şi aminte de faptul că indiferent ce mai era el, totuşi era un reporter. Şi chiar dacă n-ar fi fost, n-avea nevoie de vreo distracţie acum. Nu în acest moment, cînd ea era pe punctul să cîştige atît de mult. Sau să piardă deliberat. Îşi puse cartea deoparte şi scoase un teanc de hîrtii.

Luă creionul, gata să se apuce de scris și-l privi pe Patrick.

– Sper că nu te deranjează, dar chiar vreau să termin materialul acesta. Mîine trebuie pus la poștă.

Patrick se întinse pe pat, lucrînd ostentativ la articolul lui, dar trăgînd adesea ocheade la Robin. Ea lucra concentrată. Cu toate că era tăcută, nu avea parte de liniște. Patrick întoarse o foaie și notă ceva pe spatele ei, apoi privirea îi alunecă spre Robin. O văzu cum scria cu furie, apoi se oprea, țăcănind cu creionul pe masă într-un ritm de staccato. Își mișca un picior înainte și înapoi în ritmul țăcănitului.

Se întrebă dacă această energie o făcea să sară din pat noaptea, învălmășind cearceafurile, și trezind persoana de lîngă ea. Sau poate se făcea ghem și dormea adînc, pentru a-și reîncărca bateriile?

Erau atîtea mistere în legătură cu Robin pe care dorea să le desciferze. Atîtea întrebări la care aștepta răspunsuri. Ca reporter, avea antrenament în descoperirea adevărului. Nu se putea mulțumi doar cu aparențele.

Peste cîteva ore, Robin mai bîntuia încă, prin mintea lui Patrick. Puse pînă la urmă revista jos. Enigma reprezentată de Teresa Exbury-Robin McKenna era de departe mult mai interesantă.

Nici că putea fi un moment mai prielnic pentru a o rezolva. Aruncă o privire scurtă spre etaj, unde dormea Robin. Nici o mișcare. Se duse șchiopătînd la telefonul din colțul bucătăriei și ceru o convorbire interurbană cu Bill Marsh, un coleg reporter care lucra uneori în echipă cu el.

– Sper că e de bine, bombăni o voce gravă în telefon.

– Eu sînt întotdeauna de bine, răspunse Patrick tărăgănat.

– Trebuia să mă gîndesc că ești tu, oftă Bill. Tu ești singura persoană pe care-o cunosc, care e trează la ora asta. Ce-i?

– Vreau să-ți cer un serviciu și doream să fiu sigur că te găsesc acasă.

– E două noaptea. La ora asta nu sînt, de obicei, disponibil. Dă-i drumul, spune ce vrei!

Patrick își trecu o mînă prin păr, copleșit deodată de vinovăție. Chiar avea vreo importanță dacă Robin era Teresa sau Teresa era Robin? Nu era treaba lui. Totuși, se gîndi că nu intenționa să întreprindă ceva. Dorea doar să afle adevărul despre ea. Robin nu va afla niciodată.

– Vreau niște informații despre cineva.

– Cine e persoana?

– Se numește Robin McKenna. Cred că a fost cunoscută sub numele de Teresa Exbury.

În prezent este restaurator al faunei în Needle Ridge, Virginia.

– Faci un reportaj?

– Nu, este o prietenă. Caut doar să aflu ceva.

– O să fac tot ce pot. Cum dau de tine? Eşti acasă?

– Ăă, nu, sînt plecat din oraş pentru cîteva cîteva zile. Mai bine te sun eu. Oh, şi ai putea să iei legătura cu Clay şi să-l spui să nu mă aştepte o săptămînă, două? Mulţumesc, Bill. Scuză-mă că te-am trezit.

– Nici o problemă. Dormeam, doar.

Patrick puse jos receptorul şi se uită încruntat la telefon. La urma urmei, Robin îi făcea o favoare lăsîndu-l să stea aici. Chiar dacă avea limba ascuţită, avea în schimb mîini blînde şi un zîmbet cald, contagios. Poate ar trebui să-i spună lui Bill s-o lase baltă.

Formă din nou numărul, dar auzind paşi pe scări, întrerupse legătura. Puse repede receptorul în furcă şi întinse mîna după un pahar din dulapul bucătăriei.

Ochii lui Robin apărură în lumină şi se încruntară spre el.

– Ce se petrece? Mi s-a părut că te aud vorbind cu cineva.

– Pe mine? Ochii lui Patrick se măriră de uimire şi ridică în sus paharul. Voiam doar să

iau ceva de băut, dar nu-mi pot imagina cum funcționează acest obiect, spuse el, indicînd pompa.

Ea își dădu ochii peste cap și-și înăbuși un căscat.

– Ești băiat de oraș, nu-i așa?

El îi adresă un zîmbet cald și poznaș.

– Dar sînt un elev bun, Roșcato. Învăț foarte repede. Vrei să-mi dai lecții?

– Mda, bombăni ea. Bunele maniere. Două nopți la rînd m-ai trezit din somn. Dormi așa de mult dimineața din cauză că toată noaptea încerci să mă ții și pe mine trează!

Ochii lui Patrick o măsurară, descoperind că era goală pe sub halatul gros.

– Doamnă – vocea lui coborîse la un murmur răgușit – îmi vin în minte tot felul de modalități prin care să te țin trează toată noaptea. Ochii lui se lipiră de vîrfurile întărite ale sînilor ei, de-abia vizibile pe sub țesătura moale.

Robin își reprimă nevoia de a se foi neliniștită sub privirea lui avidă.

– Am și eu cîteva idei, spuse ea, făcînd eforturi să respire sub cercetarea lui intensă. Dar

majoritatea sînt în legătură cu uleiul încins sau cu picătura chinezească.

– Ei, deci asta te tulbură.

Tu mă tulburi. Pentru cîteva clipe îngrozitoare, Robin se temu că pronunţase cuvintele cu voce tare. Ce-i ieşi din gură fu aproape la fel de jalnic.

– Dar pe tine ce te tulbură?

Licărul cald din ochii lui Patrick se transformă într-o flacără.

– Vrei să ştii ce mă tulbură, Roşcato? O să-ţi spun. Faptul că stau întins în patul tău toată noaptea şi mă întreb dac-ai făcut vreodată dragoste sub stelele alea caraghioase de deasupra. Gîndul că ai putea fi deasupra mea, cu părul tău învăluindu-ne pe amîndoi, ca o perdea.

Robin îl privea înmărmurită. Ştia că ar trebui să se răsucească pe călcîie şi să se ducă la micuţul ei pat protector, dar părea că nu se poate desprinde de vocea lui fascinantă.

– Şi ştii ce mă mai tulbură? Întrebarea dacă trebuie să te întinzi ca să-ţi desfaci fermoarul la blugii aceia strînşi pe care-i porţi. Dorinţa de a şti dacă limba aceea ascuţită a ta, poate fi la fel de inventivă în pat, cum este cînd proferează

insulte. Vocea îi coborî la o şoaptă senzuală: ştii ce mă tulbură cel mai mult? Faptul că ştiu că şi eu te tulbur.

– Nu, spuse Robin.

– Nu mă minţi, Roşcato, şi nu te minţi. Ochii te dau de gol tot timpul. Chiar dacă n-ar face-o ei, ar face-o altceva. La privirea ei mirată, întinse un deget leneş şi trase un cerc în jurul unui sfîrc imprudent care împungea halatul de prosop.

Robin deschise gura să vorbească, dar de pe buze nu-i ieşi decît un suspin slab. Oare victima unei cobre se simte tot aşa? se întrebă confuză. Atît de neajutorată – incapabilă să-şi desprindă privirea de la ochii hipnotici care veneau tot mai aproape?

Ochii i se închiseră în timp ce el se apropia. Îi simţi gura lipindu-se de a ei, atingînd-o uşor. Dar era suficient ca să-i facă buzele să ardă, flămînde de mai mult. Aşteptă să continue, dar el n-o făcu. Deschizînd ochii, îşi trecu limba peste buza de sus, simţind gustul lui Patrick. Apoi, îşi ridică privirea şi-i întîlni ochii calzi şi zîmbetul satisfăcut.

– Ţi-am spus, eu, murmură el.

Vraja care o ţintuise, se rupse. Ca un vîrtej,

Robin se dădu înapoi cîţiva paşi, ochii aruncîndu-i scîntei aurii.

– Te-ai înşelat, îi strigă Acum te rog să mă scuzi, trebuie să-mi fac somnul. Nu eşti singura creatură rănită pe care trebuie s-o îngrijesc.

Patrick o urmări plecînd ca o furtună, cu picioarele goale pe duşumeaua de lemn. Deci ea îl considera doar o creatură rănită? Trînti pe masă, paharul pe care-l ţinea în mînă.

Dacă ar presupune că într-adevăr îl privea pur şi simplu ca pe o fiinţă pe care o îngrijea – să-i pară rău pentru ea? Ura ideea.

Dar nu-şi imaginase acea scînteie de conştientizare dintre ei. Ştia că ea îl dorea – şi-ar fi băgat mîna în foc pentru asta. Doar că era prea afurisit de încăpăţînată pentru a recunoaşte. Va trebui să mai lucreze în această direcţie. Cufundat în gînduri, stinse lumina şi se duse la culcare.

Rămase cu privirea la stelele aurii de pe tavan şi se întrebă de ce îşi dorea ca ea să devină conştientă de dorinţa stîrnită între ei. Devenise foarte important ca ea să înţeleagă că ceea ce simţea pentru el era diferit de ceea ce simţea pentru restul aşa numitelor „creaturi".

Patrick se răsuci pe o parte, îşi trase perna

mai jos şi întîlni privirea iritată a unui raton somnoros.

– Aşa, deci, murmură cu un oftat resemnat. Ne vede pe amîndoi în aceeaşi lumină, mmm? Clătină din cap către raton. Ei bine, n-am nimic împotrivă. Închise ochii şi-şi chemă somnul.

A doua zi dimineaţă, Robin făcu un efort evident evitînd să-i întîlnească ochii. Patrick nu-i uşură deloc încercările. O urmă peste tot prin bucătăria micuţă, punîndu-i întrebări inutile. Se întrebă cît de mult va putea s-o ţină cu răspunsuri monosilabice.

După cîteva minute, exasperată, Robin îndreptă un deget, într-un gest hotărît, spre masă.

– Stai jos, ordonă şi se întoarse la maşina de gătit.

Patrick simţi o undă de triumf. Îi atrăsese atenţia. Cel puţin, cînd era supărată pe el, nu-l mai putea băga în aceeaşi oală cu toate pisicile, ratonii, sconcşii şi celelalte animale care se învîrteau prin preajmă.

Robin îşi închipuise că dacă el nu-i mai stă în cale, va fi bine, dar se înşela. El se aşezase la masă, cu capul sprijinit în palme şi o urmă-

rea cu un interes nedisimulat.

– Porți vreodată și altceva în afară de blugi și pulovere imense?

– Nu. Își aruncă din nou o privire în cuptor. Ar fi vrut ca brioșele să se grăbească și să se coacă odată. Cu gura plină, Patrick poate n-ar mai pune atîtea întrebări.

– De ce nu?

– De ce aș purta?

– Fără motiv. E o rușine să acoperi un corp încîntător ca al tău cu metri întregi de material suplimentar, asta-i tot.

Mîna lui Robin se încleștă în mănușa groasă pentru ținut oale, pe care o avea în mînă, stînd în cumpănă dacă aruncîndu-i-o în cap l-ar amuți sau doar ar înrăutăți lucrurile.

– Mă îmbrac pentru a-mi face plăcere mie, nu ție.

– Știi, acum, că tot mă gîndesc la asta, felul în care te îmbraci este foarte sexy. Un bărbat nu se poate abține să nu se întrebe ce comori ascunzi sub puloverele tale uriașe. Desigur, continuă el pe un ton de conversație ușoară, din blugii aceștia strîmți mi-am dat seama că ai picioare lungi, și un fu... Sări în timp ce Robin îi trînti două pahare și o carafă în față.

– Fă-te util, îi spuse sec.

Hotărînd că ar fi în interesul lui să nu rîn-jească, se stăpîni și se concentră turnînd sucul

de portocale. Ar fi dorit să se concentreze la ea, mai bine, să-i privească ochii aurii, părul unduindu-i-se pe umeri, obrajii aprinşi de mînie. *Confundă-mă cu restul animalelor, acum,* ar fi vrut să-i strige.

Se trezi întrebîndu-se ce culoare ar avea ochii cînd face dragoste şi dacă ar avea aceeaşi îmbujorare pe faţă. O tensiune subită în zona îmbinării blugilor îl obligă să-şi alunge gîndurile acestea.

Patrick îşi schimbă poziţia pe scaun, sperînd că ceea ce gîndea nu i se citea pe faţă. El ştia deja că îl atrage; dar era probabil mai bine, să nu afle cît de mult.

– Poftim. Farfuria zdrăngăni cînd Robin o puse în faţa lui, pe masă.

– Mulţumesc.

Îşi puse şi ei o farfurie în partea opusă a mesei şi începu să mănînce atît de concentrată, ca şi cum această acţiune i-ar fi oferit răspunsurile la cele mai importante probleme ale universului.

– Spune-mi ceva, Robin, spuse el calm. Ce te deranjează mai mult, persoana mea sau faptul că sînt reporter?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Cred că ştii.

– Nu cred că reporterii sînt o categorie deosebit de onestă, dar asta n-are nimic de-a face

cu ceea ce simt în legătură cu tine.

– Atunci, dacă nu-i asta, spune-mi ce este.

– Patrick, nu-i absolut nimic. E-n regulă? Își trecu neglijent degetele prin păr, înlăturîndu-l de pe față. Vreau să-mi iau micul dejun în liniște. N-am putea discuta ceva banal – despre vreme, de pildă?

Cu o mișcare ce o făcu pe Robin să tresară în scaunul ei, Patrick lovi masa cu pumnul.

– La dracu' ! Nu sînt tîmpit, Robin. Văd clar că mă provoci. Dacă ai fi bărbat, aș termina repede cu tine. Dar nu ești, și dac-aș fi destul de iute de picioare ca să te prind, te-aș săruta. Inspiră adînc și coborî tonul vocii. Mai bine ai scuti durerile de cap pentru amîndoi și mi-ai spune.

– Ce vrei de la mine? Robin își întoarse palmele în sus, rugătoare.

– Vreau să știu de ce intri în carapace, în preajma mea? Este vorba de mine sau de meseria mea?

Ea se întoarse și-și duse micul dejun, mîncat pe jumătate, la chiuvetă.

– Mă tot bați la cap cu meseria. N-am spus niciodată că-ți urăsc meseria.

– Nu trebuia s-o spui cu voce tare, Roșcato. Este destul de evident.

Robin oftă.

– De ce nu vrei s-o lași, pur și simplu, baltă?

– Pentru că nu vreau o repetare a ceea ce s-a întîmplat ieri. De ce nu poți să-mi acorzi doar atîta încredere, cît-să-mi spui de ce nu-ți plac reporterii?

Robin veni lîngă masă și apucă spătarul unui scaun.

– O.K., vrei să știi ? Cred că reporterii sînt niște tipi însetați de sînge, cărora nu le pasă decît de poveștile lor și nici un pic de viețile pe care le-ar putea distruge. Așa că, nu, nu am încredere în reporteri. Cît despre tine, ei bine, nu te cunosc suficient ca să am încredere.

– Pentru Dumnezeu, Robin, spune-mi altceva decît ceea ce știu deja!

– Asta nu duce nicăieri, Patrick. Absolut nicăieri. Și am multă treabă!

Păcat că nu poartă tocuri înalte, se gîndi Patrick. Ciocănitul pe care i-ar fi produs pe dușumeaua de lemn, cum se îndepărta grăbită, ar fi fost destul de sugestiv.

Patru

Patrick se ridică în picioare, intenționînd să se ducă după ea.

Un singur pas, însă, pe piciorul scrîntit, îl făcu să se prăvălească înapoi. Se uită la ratonul care stătea de veghe lîngă scaun, sperînd la ceva de la masă.

– Nici măcar nu știu ce naiba se întîmplă. Fir-ar să fie, o cunosc pe această doamnă doar de cîteva zile. N-ar trebui să-mi pese dacă are sau nu încredere în mine.

Lăsă să scape o bucată de brioșă pe dușumea, pentru animal.

Se pare că nu era genul de bărbat care inspira încredere. Nu aflase oare asta, pînă acum? Nici măcar propria lui soție nu avusese încredere în el. Își îngropă capul în mîini și se lăsă cuprins de amintiri. Shelly. O cunoscuse în ultimul an de facultate și o luase de soție, imediat după absolvire.

Fusese îndrăgostit de soția lui cu ochi albaștri și aspect fragil. Fusese atît de îndrăgostit, încît nu-i observase comportarea ciudată și-i înghițise toate scuzele nefondate. Și, desigur, noua lui slujbă de reporter sportiv la un ziar local din Maryland îi ocupa timpul și-l ținea mult timp departe de casă. Poate că dacă ar fi stat mai mult lîngă ea, ar fi descoperit că este toxicomană. Se simțise întotdeauna vinovat în legătură cu asta, deși nici măcar propriii ei părinți nu știuseră.

Dacă ea ar fi avut încredere în el, dacă ar fi crezut îndeajuns în dragostea lui pentru a-i spune adevărul, poate ar fi fost capabil să prevină ceea ce s-a întîmplat. Secretul ei le distrusese căsnicia, și pe ea.

Patrick își îndreptă umerii și se ridică în picioare. Își alungă imaginea din minte – la urma urmei, se întîmplase cu opt ani în urmă. Dumnezeule, trecuse o viață. De atunci, principiul lui fusese „călătorește des, călătorește

uşor". Dacă avea să se mai implice vreodată, avea să fie cu o femeie care să-i dăruiască încrederea ei, din tot sufletul. Oricum, nu intenţiona să se implice – şi în mod special cu o roşcată, care avea cultul animalelor.

Va pleca din pădurea asta izolată într-o zi sau două, şi el şi Robin nu se vor mai vedea niciodată. N-ar fi trebuit să-l deranjeze deloc faptul că ea nu are încredere în el. Atunci de ce-l deranja, totuşi?

Patrick clătină din cap. Nu putea suporta gîndul că se va uita din nou la aceşti patru pereţi toată ziua. Se duse şchiopătînd dincolo de pat şi luă cîrjele pe care Joey le lăsase acolo. Îi luă doar cîteva minute pînă să înveţe să le manevreze fără pericol de cădere.

Se duse la uşă şi scoase capul afară. Era neaşteptat de frig azi, aşa că îşi luă un pulover vechi – din facultate – din valiză. Îl trase pe cap şi ieşi cu grijă afară, căutînd-o pe Robin.

Construcţia ataşată pe o latură a casei arăta ca un grajd improvizat. Ferestrele mici fuseseră dispuse fără nici o ordine sau motiv aparent – oriunde constructorul dorise să lase înăuntru puţină lumină, dar înainte ca Patrick să intre să-şi arunce o privire, se duse în spate, unde un gard înalt de lemn împrejmuia o zonă care părea să aibă vreo două sute de metri pătraţi.

Înălțat în vîrfurile picioarelor, de-abia putea să vadă peste gard. Două căprioare cu picioarele bandajate stăteau într-un colț, păscînd mulțumite dintr-un tufiș de-abia înfrunzit de lemn cîinesc.

O vulpe stătea la soare într-o cușcă portabilă în colțul opus, în timp ce sconcsul – presupuse că era același pe care-l văzuse pe masa din bucătărie – se încovrigase într-un loc luminos din mijloc. Cîteva animale pe care nu le putu identifica stăteau ghemuite, ca niște pernițe de blană, cafenii, lîngă casă.

– Ce faci aici? Vocea lui Robin veni chiar din spatele lui.

Patrick se întoarse.

– Îți fac o favoare.

Ea își încrucișă brațele și își ridică sprîncenele.

– Care anume?

– Te scutesc de efortul de a-i explica procurorului cum un om perfect sănătos a murit de plictiseală.

Patrick observă cum Robin se silește să nu zîmbească, după felul în care se lupta să-și țină colțurile buzelor strînse.

– Ei bine, haide, spuse ea fără entuziasm, o să facem un tur. Îl conduse spre construcția atașată casei.

Patrick privi în jur curios. Pe pereții încăperii se aliniau rînduri duble de cuști. Alte cuști mai mari formau un alt șir, pe mijloc. Cam jumătate din ele erau goale, și remarcă asta cu voce tare.

– Mai dă-mi o lună și majoritatea vor fi pline, spuse Robin. Deocamdată e devreme ca să avem mulți pui. Doar cîțiva iepuri și o mulțime de veverițe – veverițele nasc, de obicei, prima generație de pui în februarie sau martie.

Îi arătă un oposum matur care-i privea din colțul cuștii sale.

– L-am primit acum cîteva zile. A fost lovit de o mașină, dar nu cred că prea grav. O să-i dau drumul în două, trei zile. Se duse pînă la o cușcă, de pe care ratonul ei se holba în jos la altul. Șun? Își flutură mîna și Tripod sări jos.

Patrick îl urmări cu privirea cum fugea afară, cu mersul lui ciudat în trei picioare.

– Cum și-a pierdut piciorul?

– Capcană de oțel. I-a rupt piciorul în două locuri. L-a găsit un copil din oraș și l-a salvat, dar infecția se instalase și Joey a trebuit să-i amputeze piciorul.

– Nu sînt legi pentru capcanele astea?

Ea clătină din cap.

– Singura de care știu este obligația de a fi verificate o dată pe zi. Dar oamenii legii de pe

aici sînt prea ocupați cu braconierii ca să mai aibă grijă și de capcane.

– Crezi că vor găsi o alternativă mai umană?

– Nu sînt sigură că mai cred în umanitate. Nu atunci cînd văd exemple elocvente de inumanitate.

Patrick o privi curios.

– Nu crezi în umanitatea oamenilor. Nu crezi în reporteri. În ce altceva nu mai crezi?

Robin îi zîmbi malițios.

– Păi, nu cred în mîncatul napilor și al verzei de Bruxelles. Nu cred în Zilele Independenței ploioase și nu cred în oferirea de ciorapi și lenjerie drept cadou de Crăciun.

– Dar Moș Crăciun și iepurașul de Paște?

– Ce-i cu ei?

– Nu crezi nici în ei?

– Cine spune că nu?

– Crezi?

– Sigur. Și mai cred în omul de pe lună și în merișoarele verzi.

Robin se rezemă de o cușcă goală și-și încrucișă brațele, privindu-și vîrfurile tenișilor uzați.

– Poate e mai ușor să crezi în fantezie decît în realitate. Adică, aș vrea să cred în adevăr, dar nu sînt sigură că pot. Aș putea spune că nu cred în minciuni și în inimi zdrobite, dar și aces-

tea sînt realităţi. Dar tu, Patrick? Tu în ce crezi?

Patrick părea că reflectează serios.

– Nu cred în pizza fără bere sau în Ziua Recunoştinţei fără curcan şi... O privi drept în faţă. Cred realmente în adevăr, pentru că în lipsa lui ar însemna să apăr minciunile şi inimile zdrobite, iar eu nu cred în ele. Nu cred nici în secrete.

Întorcîndu-se brusc, Robin deschise o uşă care dădea afară, în spaţiul îngrădit.

– Aici se pot plimba cele mai multe din animalele mele, pe cale de însănătoşire. Îi arată un fel de coteţ. Acolo stau de obicei Chanel şi Tripod.

– Deci nu dorm întotdeauna în patul tău?

– Aproape niciodată.

Patrick arătă spre o căduţă din plastic, sprijinită de casă.

– La ce o foloseşti?

– Cînd am vreo raţă. De obicei este doar Ritz.

– Ritz? Răţoiul căruia îi place duşul?

– Exact.

– Ce nume i-ai dat!

– Numele lui întreg este Ritz Quackers, spuse Robin sfioasă.

Patrick izbucni într-un hohot de rîs. Robin

putu doar să-l privească, zîmbind slab. Trecuse atîta timp de cînd nu mai rîsese din toată inima. Nu prea avusese motive să rîdă în timpul scurtului ei mariaj, iar după aceea, chiar mai puține.

Ca soție, își petrecuse cea mai mare parte din timp încercînd cu disperare să creadă numeroasele minciuni pe care i le spunea soțul ei. După moartea lui ar fi trebuit să fie în stare să-și îndrepte umerii și să-și continue viața. În schimb avusese parte numai de șoapte, bîrfe, care o acuzau de complicitate, de vinovăție.

Cele mai dăunătoare zvonuri, cele care o costaseră slujba și majoritatea prietenilor ei, fuseseră vehiculate de reporteri. Cu toate că era perfect conștientă că Patrick nu își adusese și el contribuția, inima ei nu părea să facă vreo diferență. Încă se învîrtea în jurul lui Patrick, așa cum un cîine îi dă tîrcoale unui străin.

– Robin?

– Hmmm?

– Păreai că ești la un milion de mile depărtare, în ultimul minut.

Nu, se gîndi ea, doar vreo cinci ani și cîteva sute de mile.

– Oh, îmi pare rău. Visam cu ochii deschiși. Intră iar înăuntru și începu să-și facă de lucru cu o cană de apă.

Patrick rămase în cadrul ușii, urmărindu-i

fiecare mișcare. Robin începu să devină nervoasă. Spre oroarea ei, se descoperi dorind să fi purtat blugi mai noi și puloverul roz pe care-l cumpărase toamna trecută la Front Royal.

Oare nu mai are de gînd să plece?

– Ei, eu am niște treabă. Dacă vrei să te întorci în casă, am cîteva cărți sus pe care ți le-aș putea aduce.

– Tot cu animale?

– Nu, am și ceva beletristică.

– Mulțumesc. Ți-aș fi recunoscător.

Lui Robin îi veni să răsufle ușurată, dar se abținu.

– Oricum, citesc mai tîrziu, continuă Patrick. Acum aș vrea să te ajut.

– Să mă ajuți? Robin se aplecă în momentul cînd vocea i se frînse. Doctorul Martin ți-a spus parcă să stai cu glezna în sus, sprijinită.

– A spus s-o țin ridicată cea mai mare parte a timpului. Am ținut-o sprijinită toată noaptea – așa că o oră, două de stat în picioare nu-mi vor face rău. Patrick își lăsă una din cîrje lîngă perete. Deci, ce pot să fac?

Să mă lași în pace, se gîndi Robin. Totuși, îi arătă o pungă de pe podea:

– Poți să pui cîte un pumn din mîncarea aceea în farfuria ratonului și la oposum. Apoi în castronul de lîngă ușa din spate, pentru veve-

rițe. În timp ce el se întorcea să ia punga, adăugă: Nu încerca să le atingi. Mușcă.

– Și după ce termin?

– Ai putea să le pui apă proaspătă. Robin se duse către masă și începu să umple o seringă cu un lichid alb.

– Ce-i acolo? întrebă Patrick.

– Mîncare pentru bebeluși.

– Pentru bebeluși?

– Este pentru puii de veveriță.

– Unde sînt?

– Acolo. Ridică ușa unei cuști de lîngă masă, apoi trase o perdeluță de pluș, pentru a scoate la iveală patru creaturi micuțe, roz, acoperite cu un puf moale, gri. Întinse mîna și, o luă pe una dintre ele, ținînd-o aproape, s-o hrănească.

Patrick se opri din distribuitul hranei și o urmări, încîntat de nuanța verde, blîndă, a ochilor ei, în timp ce vorbea drăgăstos micului animal. Își închipui că la fel i-ar vorbi și unui copil. Închise ochii și aproape reuși să-și închipuie copilul o ființă micuță cu un puf roșu-auriu pe cap, mîini micuțe și picioruțe mișcîndu-se neîncetat.

Cînd deschise ochii, văzu zîmbetul tandru al lui Robin și i se frînse subit inima. Ar fi dorit să-i zîmbească și lui așa. Ar fi vrut să-i guste

zîmbetul, să-şi plimbe limba în jurul lui. Ar fi vrut să-i simtă zîmbetul cînd ea i-ar întoarce sărutul.

Cu un oftat, reîncepu să distribuie hrană şi apă.

– Ce pot să mai fac? Vrei să-l hrănesc şi pe acela?

Robin aşeză ultimul pui înapoi în culcuşul de pluş şi se întoarse spre el.

– La acela te referi? Indică o cuşcă pe jumătate acoperită, din colţ. Este o bufniţă. E noctambulă, aşa că o voi hrăni la noapte. Ai putea verifica pernele electrice din cuştile alea trei, dacă sînt puse pe minimum.

– De ce foloseşti perne electrice? întrebă el, verificînd indicatoarele.

– Puii de mamifere nu generează suficientă căldură. Acestea le menţin căldura de care au nevoie.

– Dar pe tine ce te menţine caldă? Vocea lui avea nuanţa de asprime uşoară a unui şmirghel cu granulaţie foarte fină.

Robin îşi răsuci brusc capul şi-l găsi pe Patrick chiar în spatele ei. Se dădu înapoi, puţin.

– Aăă, mulţumesc pentru ajutor, bolborosi ea. Mă duc să aduc cîteva cărţi pentru tine. Ce preferi, aventură, S.F.?

Patrick nici nu se clinti.

– Mă ofer bucuros, voluntar.

– Să iei cărţile?

– Să te încălzesc.

– Mă descurc binişor, spuse Robin înţepată. De ce nu se mişca? Se mai retrase cîţiva centimetri, dar de data aceasta el păşi înainte. Era acum atît de aproape că-i putea simţi căldura.

– Chiar trebuie să-mi termin treburile... Vocea i se frînse lamentabil cînd el întinse mîna să-i netezească părul, zăbovind de parcă nu i-l putea da deoparte.

– Munceşti mult, Roşcato, cu toate animalele acestea. Atîtea ore de muncă grea şi solitară, murmură Patrick. De tine cine are grijă?

– Nimeni. Adică, îmi port singură de grijă. Dorea să pună mai multă distanţă fizică între ei, dar picioarele refuzau să se mişte.

Mîna lui îi trecu încă o dată prin păr, apoi îi cuprinse bărbia.

– Şi din asta faci o treabă grozavă. Degetul mare îi desenă buza de jos. Zîmbeşte-mi, Robin, o rugă el, cu o voce caldă.Te rog, doar un zîmbet.

Ea se supuse, timid, ezitant. Patrick o îmbrăţişă. Buzele lui se mişcară peste buzele ei, lin şi dulce, fierbinte, cerşindu-i încredere. Cînd

buzele ei se înmuiară şi se dezlipiră, îşi lăsă limba să le traverseze, înainte de a se strecura flămîndă între ele.

Limba ei îi răspunse şi el se pierdu în sărut. Îşi dădu seama vag că avea nevoie să respire din cînd în cînd, dar nu se putea opri. Îşi desprinse buzele de ale ei doar ca să respire şi le atacă din nou, redescoperindu-le secretele.

Sărutul ei era mai îmbătător decît cel mai tare vin, dar Patrick voia mai mult. Se aplecă înainte, s-o tragă mai aproape, dar apăsă prea mult pe glezna rănită. Un junghi ascuţit îl săgetă pînă în genunchi şi îl făcu să se dea înapoi. Apucînd marginea mesei, murmură printre dinţi un blestem.

– Te simţi bine? Vocea lui Robin suna înăbuşit.

– Mda, sînt O.K. Patrick scrîşni din dinţi în timp ce durerea îi scădea, apoi îi zîmbi. M-ai făcut să uit că nu sînt încă gata de Olimpiadă. Privirea lui zăbovi asupra ei. Avea ochii luminoşi şi umezi, obrajii îmbujoraţi şi buzele roşii şi încă umede de la apăsarea gurii lui. Întinse o mînă s-o mîngîie, dar ea se dădu un pas înapoi.

– Nu cred că este o idee bună, spuse ea încet.

– Poate eu cred că este.

Vocea ei deveni mai puternică.

– Un sărut trebuie să fie reciproc...

– Patrick îi zîmbi strîmb.

– Roşcato, sărutul acesta a fost cît se poate de reciproc. Nu poţi pretinde că nu-i aşa.

Robin inspiră adînc.

– Nici n-am de gînd. Dar nu se va mai întîmpla şi altă dată. Nu intenţionez să mă leg de cineva acum. În nici un fel. Se întoarse şi-şi făcu de lucru la una dintre cuşti. Cred că ar fi bine să te întorci în casă şi să-ţi îngrijeşti glezna. Găseşti gheaţă în frigider, dacă vrei să-ţi pui o compresă. Vin şi eu imediat să pregătesc prînzul.

– Nu se va mai întîmpla altă dată, hm? mormăi Patrick, îndepărtîndu-se. Nu intenţionezi să te legi de cineva? Vom mai vedea.

Joey veni imediat după ora prînzului. Examină cîteva animale şi apoi intră în casă, pentru a discuta cu Patrick.

– Ce-ţi face glezna, Trick?

– Nu prea rău, atîta timp cît nu încerc să dansez mambo. Cum merge treaba la clinică?

– Bine. Susan Cogbill se întoarce din vacanţă cu două zile mai devreme, aşa că voi fi

liber mîine şi poimîine. Pot să vin diseară, după ore, să te iau să stai la mine.

Patrick nu se putea gîndi la ceva ce şi-ar fi dorit mai puţin să audă în acel moment. Nu ştia ce se petrece între el şi Robin, dar nu voia să plece înainte de a afla. Nu dăduse niciodată înapoi din faţa unei provocări. Mai ales din faţa uneia cu păr roşcat şi ochi schimbători.

– Ăă, nu, Joey. Nu cred că ar fi o idee bună.

Joey se holbă la Patrick.

– Ce vrei să spui?

– De opt zile lucrezi în două schimburi. Cred că trebuie să mai recuperezi nişte ore de somn şi să te mai pui la punct cu treburile casei. Precis ţi-a lăsat Marge o listă întreagă.

– Da, aşa este, dar crede-mă că nu mă deranjezi...

– Nu, nu, nici nu vreau să aud. Stau foarte bine aici.

– Atunci, cum vrei, spuse Joey încet, eu chiar cred că o să pot dormi douăzeci şi patru de ore, fără-ntrerupere. Eşti sigur că totul e-n regulă aici, cu Robin? Nu prea e obişnuită să aibă pe cineva la ea – cel puţin nu pe cineva cu două picioare.

– Oh, sînt sigur că nu va fi nici o problemă.

– Mai bine aş întreba-o şi pe ea înainte de plecare.

– Joey se ridică în picioare.

– Ăă, Joey? Aș vrea să nu faci asta.

Joey se întoarse și se sprijini de marginea mesei, în ochi mijindu-i interesul.

– De ce?

– Doar că aș vrea să n-o faci, asta-i tot. Și ce-i cu privirea asta? întrebă, văzînd cum se luminează fața prietenului său.

– Nu-i nimic. Joey se îndreptă spre ușă. Secretul tău e în siguranță la mine, îi strigă peste umăr.

– Mda, murmură Patrick. La tine și la toată lumea din jur, pe distanță de-o poștă.

O auzi pe Robin întîlnindu-se cu Joey afară, chiar lîngă ușă.

– Ce secret e în siguranță la tine?

– Oh, este o glumă între mine și Trick[1].

– Chiar voiam să te întreb. Cum a căpătat porecla aceasta – Trick? Doar din cauză că vine de la Patrick?

Joey rîse.

– Și-a cîștigat fiecare literă din poreclă, în facultate. Era cel mai iscusit la făcut farse din tot campusul.

– Zău? Patrick ar fi jurat că auzea ceva care suna a satisfacție în vocea ei. Mai spune-mi.

1– Șmecherie

Cruță-mă, se gîndi Patrick.

– Trebuie să-l întrebi odată pe Trick, să-ți povestească mai mult. Acum, trebuie să-ți pun situațiile astea la poștă, să mănînc ceva și să fug înapoi la clinică să fac schimbul lui Susan de la patru la șapte.

– Îți mulțumesc mult că mi le duci la poștă. Știu că ai un program foarte încărcat. Cînd se întoarce Susan?

Patrick ascultă încordat. Spera că Joey e un mincinos bun.

– Păi, nu cred că va veni în următoarele zile. Apropo, cînd vin de la centru, să ia vulpea și căprioarele?

– Săptămîna asta, într-o zi. N-au precizat. Mulțumesc din nou pentru ajutor. La revedere.

Patrick oftă ușurat. Mai avea la dispoziție o zi sau două.

– Care din secretele tale este în siguranță la Joey? întrebă Robin, din ușă.

– Care nu-i? ridică Patrick ușor din umeri. Cînd faci facultatea cu un prieten, ești obligat să ții cîteva mici secrete.

– Suna ca și cînd ar fi fost vorba de ceva mai mult decît de „mici secrete", spuse Robin sec.

– Tu unde-ai făcut facultatea, Roșcato? Era mai bine să schimbe subiectul. Nu ținea prea mult ca Robin să afle de aventurile lui din tine-

rețe.

– Radcliffe.

Patrick zîmbi și încuviință. Educația ei o arăta.

– Nu știam că ții cursuri de îngrijire a animalelor sălbatice, acolo.

– Nu țin. Am învățat singură. Robin se duse sus. Reapăru peste cîteva minute și îi aruncă două cărți pe pat. Sper că astea or să-ți convină.

Patrick se uită la ele. Un roman de spionaj nou apărut și unul polițist, de Agatha Christie.

– O.K. O văzu pe Robin trăgîndu-și mănușile și punîndu-și o pălărie cu boruri late pe cap.

– Unde te duci? Pot să te ajut cu ceva ?

– Mă duc să plivesc mazărea și conopida, apoi să împrăștii niște îngrășăminte în restul grădinii. Mă pot descurca singură. Robin se duse la ușă, apoi se întoarse către Patrick: Mai ai nevoie de ceva?

– Nu. Patrick o privi lung. Cu silueta umbrită de soarele care-i bătea în spate, cu pălăria cu boruri late, arăta deodată ca una din miresele din cărțile ilustrate. Imaginația lui se înflăcără și îi adăugă un buchet de flori și o rochie albă de dantelă. Nu, fir-ar să fie!

– Poftim?

– Ăă, am spus că n-am nevoie de nimic alt-

ceva.

Robin dădu din umeri şi ieşi, lăsîndu-l pe Patrick să se lupte cu imaginea din mintea sa. Nu se descurca deloc cu rochia de dantelă şi cu florile. Dar, ce dracu', era scriitor. Putea rescrie scenariul, nu-i aşa? Dac-ar arunca florile, sau, şi mai bine, dac-ar înlocui buchetul cu un mănunchi de trandafiri puşi într-o vază?

Patrick îşi împreună mîinile sub cap şi continuă scena. Ar pune vaza pe masă şi alături o frapieră cu un vin foarte bun, la gheaţă. Şi ar plasa masa cu trandafirii, ca şi vinul, într-o cameră cu un foc arzînd în cămin şi o grămadă de perne. Robin ar fi acolo, dar în locul rochiei de mireasă ar purta dantelă neagră. Foarte puţină. Zîmbi. Îi plăcea mult mai mult imaginea aceasta.

Salteaua se cutremură cînd una din pisici – nu ar fi putut preciza care – sări în pat şi Patrick se încruntă din cauza întreruperii. La drept vorbind, era mai bine să-şi alunge fanteziile. La urma urmei, „călătoreşte des, călătoreşte uşor".

Interesant, nu respectase acest principiu în ultimele zile. Era ciudat faptul că împărţea cabana cu această încăpăţînată, Robin, care îl făcea să se simtă mai acasă decît dac-ar fi fost singur în apartamenutul lui din Georgetown.

Nu-i plăcea nici direcția aceasta în care i-o luase gîndul, așa că luă în grabă una din cărți.

Răsfoi romanul Agathei Christie, dar îl citise; lăsă jos și romanul de spionaj după ce citi primele pagini. Erau destule secrete la care se putea gîndi acum, fără să mai trebuiască să citească vreo carte. Sfîrși prin a lua *Îngrijirea mamiferelor mici* de pe noptieră și termină capitolul despre puii de veveriță.

După o oră sau două, puse cartea deoparte și se dădu jos din pat. Nu putea suporta sentimentul că este în casă. Era obișnuit să umble tot timpul, de cînd se trezea și pînă se ducea la culcare. Își luă cîrjele și începu să se învîrtă fără odihnă prin casă.

Uitîndu-se pe fereastra micuță de deasupra chiuvetei din bucătărie, Patrick o văzu pe Robin în grădină, sprijinită pe mîini și pe genunchi. Cu pălăria pe cap, briza ușoară răsfirîndu-i părul peste față, părea inocentă ca o fetiță. Totuși, știa că avea cinismul unei femei care fusese rănită. Fără îndoială că asta se întîmplase în cealaltă viață a ei – cea din cauza căreia nu avea suficientă încredere în el ca să i-o povestească.

Se așeză la masă, încercînd să lucreze, dar nu avea deloc inspirație. I-ar fi plăcut mai mult să fie în grădină cu Robin. Își trecu o mînă

nervos prin păr. Poate că agitația necontenită a lui Robin era contagioasă.

O bufnitură puternică de undeva, de deasupra, îl făcu să sară de pe scaun. Se duse șchiopătînd pînă la scări și aruncă o privire, dar nu văzu nimic. Ținîndu-se de balustradă, reuși să urce scările fără să apese prea mult pe gleznă. Cînd ajunse sus, realiză cauza zgomotului: o vază răsturnată zăcea pe podea și una dintre pisici adulmeca florile rupte.

Puse florile înapoi în vază de sticlă și-i șterse umezeala de pe fund cu mîna, înainte să o așeze înapoi pe dulap. Privi în jur prin cameră și clătină din cap. Parterul era mult mai mare și mai auster, în timp ce etajul excela în sens invers.

Lîngă un perete era o canapea cu imprimeu floral, din satin roz, cu o plapumă împăturită, decorată cu dantelă. Rafturile de la podea pînă-n tavan adăposteau sute de cărți, ca și un televizor, un aparat video și o colecție de aproape toate jucăriile electronice la care se putea gîndi. Un covor gros, mov, acoperea dușumeaua, lumina soarelui strecurîndu-se prin cele două ferestre mici de deasupra. Chiar dacă Robin mînca și dormea jos, în mod evident *trăia* aici.

Patrick se amuză în sinea lui. Camera

aceasta îi spunea multe despre ea. Începu să înţeleagă că senzualitatea pe care o simţise tot timpul era o parte foarte importantă a ei. Întreaga cameră o reflecta. Era toată numai culori calde şi ţesături moi. Şi, în ciuda blugilor şi puloverelor imense, plapuma cu dantelă, ca şi fîşia de mătase roz pe care o văzuse atîrnînd pe dulap, îi vorbeau despre feminitatea ei.

Nu-şi putu opri mîna să nu mîngîie materialul roz. Era o cămaşă de noapte din mătase, cu cea mai delicată lucrătură. Îşi revizui fantezia de mai devreme, înlocuind dantela neagră cu mătase roz, în timp ce pipăia materialul fin între degete.

Cinci

– Ce dracu' faci aici? Robin era uluită să-l găsească pe Patrick în sanctuarul ei privat, mai ales strîngînd în mînă o piesă din lenjeria ei.

Cu un zîmbet nerușinat pe față, Patrick se întoarse, ținînd cămașa delicată între degete. Ochii i se plimbau de la ea la Robin și înapoi, de parcă i-ar fi apreciat măsura.

– Dă-mi asta! șuieră Robin, înșfăcîndu-i-o din mînă și aruncînd-o la loc, pe dulap. Crezi că poți să-ți bagi nasul unde vrei? Ei bine, nu poți! Asta-i teritoriul meu personal. N-ai nici un pic de respect pentru intimitatea cuiva? Nu

poţi, pur şi simplu...

Vocea i se frînse subit cînd Patrick apucă degetul îndreptat acuzator spre el şi-i depuse un sărut pe vîrf.

– Nu-mi băgam nasul, spuse el blînd.

Ea îşi trase degetul cu violenţă.

– Atunci, cum ai numi asta?

El aruncă o privire la cămaşa de mătase roz de pe dulap.

– Te referi la faptul că admiram priveliştea? Am auzit un zgomot puternic şi am venit să văd ce se întîmplă.

– Chiar aşa, mîrîi Robin neîncrezătoare. Şi ai vrea să te cred.

Patrick îşi întinse mîinile într-un gest de nevinovăţie şi îi arătă o pată udă pe podea, acolo unde căzuse vaza.

– Am găsit vaza pe jos, florile risipite peste tot şi pisica ta portocalie lîngă ea.

– Oh. Robin îşi muşcă buza. Se părea că el într-adevăr auzise ceva. Nu era prima oară cînd Rosie încerca să se joace cu florile din vază. Totuşi, gîndul că el era în sanctuarul ei privat o făcea să se simtă stingherită. Era prea mult din ea în această cameră. Dar de ce îmi... ăă...

– ...mîngîiai? îi sugeră Patrick, cu un licăr de umor în ochi.

– Da. Îmi mîngîiai... ăă...

– ...lenjeria?

Inspiră adînc şi-i spuse:

– Du-te înapoi, jos.

Patrick nu numai că nu se duse jos, dar se sprijini confortabil de dulap.

– Ştii, ai o cameră într-adevăr drăguţă. E caldă şi prietenoasă. Îţi petreci, în mod evident, cel mai mult timp aici. Îmi plac luminatoarele. Le-ai avut cînd ai luat cabana sau le-ai pus tu?

– Au fost dinainte, îi răspunse Robin scurt.

– Dar rafturile?

– Le-am pus eu.

Patrick o privi un moment, apoi îşi încrucişă braţele şi-şi strînse buzele.

– Aproape că mi-am ieşit din minţi plimbîndu-mă încolo şi încoace la parter, de plictiseală. Şi tu aveai aici destule jucării pentru oameni mari, care i-ar fi ţinut ocupaţi şi pe zece adulţi.

Robin nu se gîndise la asta. Cel puţin nu conştient. Totuşi, trebuia să admită că poate în subconştient ştiuse că el se plictiseşte şi sperase că va pleca mai repede din cauza asta.

– N-am făcut-o intenţionat, se scuză ea. Doar că nu m-am gîndit.

– Şi acum?

Oftă şi-şi flutură o mînă.

– Simte-te liber. Citeşte ce cărţi vrei, pune-ţi muzică, uită-te la televizor, deşi recepţia nu e

chiar grozavă. Te rog doar să încetezi să te mai joci cu lenjeria mea.

Patrick zîmbi malițios.

– Sînt tare curios, Roșcato, în care sertar îți ții dantelele?

Ea simți cum i se înfierbîntă pieptul și cum căldura lui se întinde în tot corpul. Ar fi dorit să-și pună palmele reci pe obraji, dar refuză să-l lase să vadă ce simte, așa că trase un sertar și flutură o mînă spre el.

– Acolo. De cînd ai tendința de a fetișiza lenjeria femeilor?

– Să mă gîndesc. Ochii i se îngustară în timp ce-o măsura ostentativ cu privirea. De mai puțin de o săptămînă. De fapt, se pare că fetișizez doar lenjeria roșcatelor cu ochii precum alunele.

Cînd ea își întoarse privirea în grabă, el se uită în sertarul deschis. Era un amestec de culori pastelate, dantele, funde de mătase și flori brodate. Nimic ostentativ sexy, cum ar fi jartiere negre sau podoabe. În schimb, toate lucrurile erau atît de feminine, că i se tăie răsuflarea.

Știa că se aventura pe un teren periculos, acolo. Această feminitate ascunsă era de departe mai ispititoare decît ar fi fost dacă era expusă la vedere. Se trezi întrebîndu-se ce purta oare sub blugii jerpeliți și pulover. Dantelă bleu? Satin roz? Mătase verde? La reacția

fizică inconfundabilă la aceste gînduri, se îndepărtă de ea.

– Eşti fericit acum? Robin închise sertarul. Uite ce-i, trebuie să mă întorc la treabă şi... Se întrerupse cînd auzi telefonul sunînd şi se grăbi să coboare pentru a răspunde. După cîteva clipe îl strigă.

– Patrick, te cheamă la biroul şerifului să-l identifici pe tipul care ţi-a furat portmoneul.

Îl urmări cu privirea să vadă dacă nu cade în timp ce el îşi făcea drum cu grijă pe scări, în jos. Chiar în cîrje, păstra o agilitate şi o anumită graţie insolentă în mişcări. Cînd el ajunse cu bine la capătul scării, Robin intră în baie să facă mici reparaţii rapide ale coafurii, lăsînd uşa deschisă.

Se lupta să-şi treacă un pieptene prin părul încurcat, cînd Patrick apăru în spatele ei.

– Lasă-mă pe mine. Pînă să poată rosti un cuvînt, el îi luă pieptenele din mînă şi începu să i-l treacă prin păr, cu mişcări lente şi sigure. Îşi plimbă mîna liberă peste părul ei, aranjîndu-i-l.

Robin privi imaginea lui reflectată de oglindă, urmărindu-i expresia concentrată. Cînd Patrick ridică ochii, privirile lor se întîlniră în oglindă şi mîinile lui rămaseră nemişcate. Puse încet pieptenele pe chiuvetă şi, susţinîndu-i privirea, îşi răsfiră degetele prin şuviţele mătăsoase.

La vederea mîinilor mari, şerpuind sinuos prin părul ei, Robin înghiţi cu greu. Cînd el îşi apropie o şuviţă de păr pentru a-i inspira mireasma, încercă să-şi umezească buzele uscate subit.

– Eu, ăă, noi... ar trebui să mergem. Te aşteaptă.

Patrick îşi mai trecu o dată mîinile peste părul ei pentru a-l netezi, apoi se dădu înapoi, asigurînd-o din ochi că era vorba doar de o întrerupere de moment. Îşi luă cîrjele şi o urmă ascultător în spatele casei, spre jeep-ul vişiniu. Punîndu-şi cîrjele pe bancheta din spate, se urcă lîngă ea.

– Nu te mai uiţi la animale, înainte de a pleca? Vor fi O.K.?

O parte din ea se topi puţin văzînd îngrijorarea lui reală.

– Mai au două ore bune pînă la următoarea masă, îl asigură Robin pornind maşina. Puii de mamifere se hrănesc, de obicei, la fiecare trei sau patru ore, ca şi copiii. Adulţii trebuie hrăniţi doar o dată pe zi, în afara cazului cînd sînt subnutriţi sau deshidrataţi.

– Cînd hrăneşti puii de veveriţă, ai probleme cu asimilarea acelei substanţe de către bebeluşi?

Robin îl privi întrebătoare. Cum de ştia că uneori puii inhalează accidental hrana?

Patrick dădu din umeri.

– Am citit în cartea ta. Ai probleme cu hrănirea?

– Uneori. Trebuie să-i hrănesc încet, şi numai cu cîteva picături la o masă. La fel procedez şi cu puii de iepuri. Ceea ce cauzează probleme este, în general, încercarea de a-i hrăni prea repede.

– Cum poţi fi sigură că elimină normal? În carte scrie că poate fi o problemă, fără o stimulare adecvată.

Robin îi aruncă altă privire lui Patrick. Nu-i venea să creadă că are chef să discute despre reglarea micţiunii sau despre bolile intestinale ale rozătoarelor tinere, dar el părea interesat realmente. Îi explică procedura cu răbdare.

Cînd trecură pe lîngă o clădire din cărămidă, cu două nivele, Patrick întrebă ce-i acolo.

– Oh, aici merge Betsy la şcoală. Erau cinci sau şase autobuze şcolare parcate în faţă, aşteptînd năvala puştilor entuziasmaţi, care aveau să iasă din minut în minut.

– Deci asta-i şcoala primară.

– Nu, asta-i *şcoala*. Nu au destui copii ca să-i separe. Chiar şi aşa, sînt doar vreo trei sute de elevi în total.

– Glumeşti! Pe naiba, eu aveam vreo cinci sute numai în anul meu.

– Bine ai venit în Micul Oraş American. Acesta este locul în care, dacă nu te arăţi la biserică duminică dimineaţă, toată lumea află

de ce, chiar duminică seara. Nu există oameni mai binevoitori și mai iscoditori în toată America. Aș putea paria că persoana pe care-au prins-o cu portmoneul tău, a mers la școală cu șeriful. Și dacă nu cu șeriful...

Patrick interveni.

– Cu ajutorul de șerif. Amîndoi rîseră.

– Nu te-a luat Joey niciodată să vizitezi orașul? îl întrebă Robin.

– Nu. De obicei trec pe la el doar pentru o zi sau două, în drum spre treburile mele.

– Ei bine, atunci am să-ți ofer eu turul cel mare.

– Ești sigură că avem timp?

– Avem tot timpul din lume, spuse Robin sec. Crede-mă, n-o să ne ia prea mult ca să-ți arăt tot. Acolo este biserica presbiteriană. Peste drum este biserica metodistă și, lîngă ea, cea catolică, Sfîntul Mark.

– Cum se numește zona aceasta a orașului? Colțul Sfînt?

Robin zîmbi.

– Aici poți vedea centrul comercial nou-nouț al orașului. Are de fapt un magazin universal, o librărie, un magazin cu articole pentru fermieri, un cinematograf, un bowling și patru – poți să le numeri – patru cîrciumi.

– Oho! Distracție mare, nu-i așa?

– O, da. Există chiar și un magazin unde se închiriază casete video, dotat și cu sală cu opt

– Am citit în cartea ta. Ai probleme cu hrănirea?

– Uneori. Trebuie să-i hrănesc încet, și numai cu cîteva picături la o masă. La fel procedez și cu puii de iepuri. Ceea ce cauzează probleme este, în general, încercarea de a-i hrăni prea repede.

– Cum poți fi sigură că elimină normal? În carte scrie că poate fi o problemă, fără o stimulare adecvată.

Robin îi aruncă altă privire lui Patrick. Nu-i venea să creadă că are chef să discute despre reglarea micțiunii sau despre bolile intestinale ale rozătoarelor tinere, dar el părea interesat realmente. Îi explică procedura cu răbdare.

Cînd trecură pe lîngă o clădire din cărămidă, cu două nivele, Patrick întrebă ce-i acolo.

– Oh, aici merge Betsy la școală. Erau cinci sau șase autobuze școlare parcate în față, așteptînd năvala puștilor entuziasmați, care aveau să iasă din minut în minut.

– Deci asta-i școala primară.

– Nu, asta-i *școala*. Nu au destui copii ca să-i separe. Chiar și așa, sînt doar vreo trei sute de elevi în total.

– Glumești! Pe naiba, eu aveam vreo cinci sute numai în anul meu.

– Bine ai venit în Micul Oraș American. Acesta este locul în care, dacă nu te arăți la biserică duminică dimineață, toată lumea află

jocuri video, patru de pinball și o masă de biliard.

– Oare minunile nu se sfîrșesc niciodată? murmură Patrick. Și aici? o întrebă arătînd un șir de stejari.

– Este mîndria și bucuria noastră. Parcul Needle Pins. Elevii de la școală au strîns bani timp de doi ani pentru a cumpăra stejarii; biserica metodistă a donat două leagăne și clubul local a colectat donații din ușă-n ușă pentru a construi fîntîna arteziană. Robin nu-și putu reține un zîmbet ironic la privirea amuzată a lui Patrick. Își imagina că el nu mai fusese probabil niciodată într-un oraș de dimensiunile acestea. Nici ea, de altfel, pînă să se mute aici. Acum nu-și mai putea închipui că ar putea locui altundeva.

Patrick se mișcă pe locul lui pentru a o privi în timp ce ea oprea mașina într-o parcare de lîngă o clădire de dimensiuni modeste.

– Îți place într-adevăr aici, nu-i așa?

Ea încuviință.

– Mda. Chiar îmi place.

– De ce?

Robin ezită. Și ea se întreba același lucru.

– Există un fel de onestitate simplă, într-un oraș mic. Lumea te ia așa cum ești, la justa valoare. Și, într-un oraș de mărimea asta, dacă nu-i cunoști chiar pe toți, cel puțin ai auzit de ei.

Scoase cheile din contact și se jucă puțin cu

ursulețul de lemn atașat la inelul de chei. Avea o voce gravă.

– Te judecă mai mult după contribuția pe care o aduci comunității, decît după rudele pe care le ai, sau după banii familiei. Zîmbi. Și îți aduc mici cadouri cînd te muți, mîncare cînd ești bolnav și-ți curăță trotuarul cînd ninge. Pe gratis.

– Știi, spuse Patrick, cu o sprînceană ridicată gînditor, pentru o femeie care nu are încredere în nimic, pari exact ca și cum ai avea încredere în ei.

Robin îl privi un moment. Avea dreptate; doar că nu-și dăduse seama înainte.

– Cred că da, spuse încet. Atît cît pot avea încredere în cineva. Își scutură capul. Hai să mergem înăuntru. Ne așteaptă.

Patrick observă că aproape toată lumea pe lîngă care trecură în hol, o cunoștea și o saluta cu prietenie. O tînără mamă cu fața rotundă și doi copii mici îndesă o bancnotă de zece dolari în mîna lui Robin, înainte de a fugi după unul din ținci. Patrick își ridică o sprînceană.

– Mi-a adus un cuib cu doi pui de vrabie, anul trecut.

– Ești foarte cunoscută aici.

– Par să aprecieze ceea ce fac. Am ținut niște prelegeri la școală. Am vorbit la clubul local și la grupul cetățenesc al bisericii metodiste. Sînt destul de conștienți de necesitatea

ocrotirii mediului înconjurător şi chiar sînt sentimentali.

–.Tu cum îi consideri?

– Prieteni. Primesc donaţii de fructe şi legume în fiecare săptămînă de la două băcănii. Magazinul cu articole pentru fermieri îmi permite să cumpăr hrana pentru animale la preţul cu ridicata. Unii copii vin cu rîndul, în fiecare săptămînă sau la două săptămîni, să aibă grijă de animale, aşa încît pot ieşi să-mi fac cumpărăturile sau să mă răsfăţ mergînd la un film. Se opri în faţa unei uşi pe care scria ŞERIF. Ce pot cere mai mult?

Într-adevăr, ce? se gîndi el în timp ce Robin îi făcea cunoştinţă cu Earl Greene, ajutorul înalt, blond al şerifului. Nu-i trebui prea mult pentru a-şi identifica portmoneul – din care lipseau cei două sute de dolari pe care-i avea. Fu capabil să-l identifice după fotografie pe omul care i-l luase. Adjunctul nu-l adusese la şcoală şi pe el, în schimb, individul fusese coleg cu fratele lui. Cînd Robin trase cu ochiul la Patrick, acesta se abţinea cu greu să nu zîmbească.

Patrick observă repede că Robin se bucura de prea mult interes din partea ajutorului de şerif. Urmărindu-i cu coada ochiului, Patrick văzu că Earl îi ţinea mîna mai mult decît era necesar. Chiar cînd i se adresa lui, îşi ţinea ochii lipiţi tot de Robin.

Lui Patrick nu-i plăcu asta. Îi plăcu şi mai

puțin cînd Earl o chemă pe Robin deoparte, îi luă mîinile și-i murmură ceva. Robin clătină din cap și-i replică încet. Patrick se străduí să audă, dar nu reuși din cauza muzicii zgomotoase ce se revărsa din aparatul de radio de pe birou.

Ajutorul de șerif zîmbi și-i mai spuse ceva. Robin îi întoarse zîmbetul. Patrick șchiopătă pînă la ei și puse o mînă posesivă pe talia lui Robin. Cînd ochii ei se lărgiră de surpriză, îi spuse:

– Cred c-ar fi bine să mergem, Roșcato. Îi aruncă o privire înghețată lui Earl și întinse o mînă. Mă bucur că te-am cunoscut, domnule ajutor. Îi strînse mîna ceva mai tare decît ar fi fost necesar și aproape că o împinse pe Robin afară pe ușă.

– Ce-a fost asta? întrebă Robin trăgîndu-și răsuflarea și încercînd să țină pasul cu Patrick. Pentru un om cu glezna aproape ruptă, avea o viteză admirabilă pe cîrjele lui.

– Nu trebuie să lăsăm animalele singure prea mult. Deschise ușa și-o lăsă pe Robin să treacă, aruncîndu-i un zîmbet aspru cînd ea îl privi.

– Sînt sigură că animalele sînt bine, murmură năucită. Păi, avem destul timp să trecem și pe la băcănie. Scoase cheile și se urcă la volan. Patrick... El îi închise ușa și se duse șchiopătînd în partea cealaltă. Cînd urcă,

Robin zise: Patrick, ce Dumnezeu te-a apucat?

– A, nimic, mormăi el. Doar că îmi place mult să stau într-un picior în timp ce Don Juan sporovăieşte tot felul de tîmpenii.

– Don Juan – te referi la Earl?

– Hai să mergem! N-am nici un chef să discut despre play-boy-ii de la secţia de poliţie.

– Play-boy? Patrick...

– Robin. Vorbeşti prea mult. Fără nici un avertisment, se întoarse şi o trase lîngă el, apăsîn-du-şi gura peste a ei. Avea buzele tari, posesive, seducătoare. Limba lui era un invadator mătăsos care năvălise înăuntru ca să-i cucerească interiorul dulce, neted, al gurii ei. Un suspin slab îi ieşi din gît în timp ce mîinile i se strecurau pe după talia ei, trăgîndu-i corpul mai aproape de el.

Robin rezistă asaltului senzual al lui Patrick, doar pentru o clipă. Îşi spuse că asta nu va face decît să complice lucrurile. Dar apoi nu-şi putu opri buzele să se înmoaie sub buzele lui. Şi nu-şi putu opri limba să nu răspundă provocării lui. Şi nu-şi putu opri sînii să nu se cuibărească la pieptul lui tare şi degetele să nu se înfigă în umerii lui, aducîndu-l şi mai aproape.

Cînd Patrick îşi lăsă mîinile să alunece sub puloverul ei – şi le trecu pe pielea moale a spatelui ei – Robin îşi trase răsuflarea, înfiorată. Se întoarse uşor pentru a veni şi mai

aproape şi-şi lovi genunchiul de ceva. Dîndu-se brusc înapoi, se uită în jos şi văzu că s-a lovit de maneta schimbătorului de viteze. De-abia atunci îşi ridică privirea şi-şi aminti că erau încă în jeep-ul ei, în parcarea din faţa Oficiului Municipal Needle Ridge.

Robin se retrase şi introduse cu stîngăcie cheile în contact. Nu era sigură cine respira mai greu, ea sau Patrick, dar jeep-ul aproape că vibra. Mîinile îi tremurau încercînd să scoată schimbătorul de viteze din punctul mort. Cînd reuşi în final, evită să-l privească pe Patrick şi ieşi din parcare.

– Dacă tot sîntem în oraş, mă gîndeam să trecem pe la băcănie. Robin fu încîntată să audă tonul normal al propriei voci. Spera că Patrick să nu simtă cum îi bătea inima, şi continuă: Nu ne va lua mult timp. Cînd mi-am făcut cumpărăturile săptămîna trecută, n-am ştiut că voi avea un musafir.

Musafir. Deci avansase de la creatură la musafir, se gîndi Patrick. Oare cît va dura pînă va ajunge şi altceva? Nu ştia cît timp va mai sta el aici, dar spera că suficient. Ştia că împreună ar fi luat foc. Vedea ce scîntei se aprinseseră cu un simplu sărut. Încă îi mai tremurau genunchii.

Oricum, înainte de a-l promova la statutul de iubit, ştia că trebuia să-i cîştige încrederea. Şi nu ştia prea bine cum s-o facă. Sau dacă putea

s-o facă. Ar fi vrut să ştie ce fel de accident emoţional suferise în trecutul misterios căruia se părea că-i întorcea spatele. Fusese pierderea soţului atît de dureroasă încît mai avea şi acum cicatrici, după atîta timp?

Patrick încă făcea supoziţii în timp ce o urma pe Robin în băcănie. Merse după ea de-a lungul culoarelor, privind-o cum îşi umplea căruciorul. Văzînd-o cum cerceta atentă produsele, fu' uimit de cît de casnică părea. Puteai s-o iei cu uşurinţă drept o tînără soţie sau mamă, care alege fructele cele mai proaspete pentru familia ei. Iar el? El putea fi soţul îndrăgostit, care nu-şi scăpa din ochi jumătatea.

Nu, nu soţul ei. Patrick alungă gîndul. „Călătoreşte des, călătoreşte uşor".

– Hmm? Ai spus ceva? Robin îl privi peste umăr.

– Poftim? A, nu. N-am zis nimic.

– Aş fi putut jura că am auzit ceva despre călători.

– Nu. Patrick apucă un ştiulete de porumb. Am spus doar: Vrei un buchet de floricele de porumb?

Robin rîse de gluma lui şi se duse să plătească la casă. E simpatic, se surprinse gîndind. Nu se putea abţine să nu-l placă. Chiar mult. Poate n-ar strica dacă s-ar relaxa puţin, în relaţiile cu el. Era reporter, e adevărat, dar n-avea cum să ştie că ea era altceva decît ce

părea a fi. Era plăcut, fermecător şi avea un acid simţ al umorului. Nu va mai fi în preajma ei decît cîteva zile, aşa că de ce nu s-ar simţi bine? Se întrebă dacă lui i-ar plăcea să joace gin-rummy.

Duseră cumpărăturile pe bancheta din spate a jeep-ului – patru pungi ale ei, şi una gratuită de la Irwin, proprietarul. Robin îl sărutase pe obraz cînd el îi strecurase un cec de la loja masonică locală şi-i spusese să-l folosească pentru un nou ventilator de tavan în adăpostul animalelor.

– O altă cucerire de-a ta? întrebă Patrick acru pe cînd ieşeau în stradă.

– Poftim?

– De la Don Juan de la poliţie la băcanul local, se pare că-i joci pe toţi bărbaţii oraşului pe degete, nu-i aşa?

Ea îi adresă un zîmbet strălucitor.

– Bineînţeles. Sînt atîţia care-mi cer o întîlnire, încît trebuie să-i programez. Robin nu ştia ce-i umbla prin minte lui Patrick în acel moment, dacă n-avea grijă, avea să-i tragă una peste bot. Bună şi tare.

– Dac-aş vrea să stau la rînd, ce număr ar trebui să iau?

– Nouăj' nouă! Se întinse şi deschise radioul, dînd volumul ceva mai tare decît de obicei. Poate că dacă va face zgomot, va reuşi să-l amuţească pentru cîtva timp. Se relaxase

destul în preajma lui Patrick. Se pare că el era hotărît s-o ţină cu ţepii scoşi, de parcă i-ar fi plăcut asta.

Ascultară ştirile locale. Crainicul citi o declaraţie a primarului care convoca un miting pentru a discuta recentul val de criminalitate. Se pare că fusese un furt – cel săvîrşit asupra lui Patrick – patru încercări de devastare a cutiilor poştale şi două apeluri telefonice obscene.

Robin nu se putu abţine să nu se uite pe furiş la Patrick, pentru a-i vedea reacţia. El îşi dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic. Cufundîndu-se în gîndurile ei, nu mai ascultă restul ştirilor pînă cînd un nume rostit la radio, îi atrase atenţia. Exbury.

„... fratele decedatului John Douglas Exbury va fi extrădat la sfîrşitul săptămînii pentru a fi confruntat cu acuzaţiile de crimă reieşite din operaţiunile de contrabandă. Urmează rezumatul ştirilor..." Mîinile lui Robin se încleştară pe volan şi bubuitul inimii pe care-l auzea în urechi făcu să piară toate celelalte sunete.

Malcom fusese mai isteţ decît John Douglas, se gîndi Robin, deoarece se descurcase să nu fie prins de poliţie mai mulţi ani. John Douglas se îndoise, probabil, de propria sa abilitate de a face acest lucru şi preferase calea cea mai uşoară de scăpare. Dacă puteai numi aşa sinuciderea.

Simţi o atingere pe braţ şi privi surprinsă: era

mîna lui Patrick.

– Robin, te simţi bine?

Gura îi era insuportabil de uscată, dar nu reuşi să îngaime decît un „Ce?", sugrumat. Îşi întoarse automat privirea la drum.

– Te-am întrebat dacă te simţi bine. Arăţi palidă. Eşti bolnavă?

– Totul e-n regulă. Doar că nu mă simt foarte bine. O să mă întind puţin cînd ajung acasă.

– Vrei să conduc eu? Vocea lui era plină de îngrijorare.

Reuşi cumva să-şi ridice colţurile buzelor.

– N-am nimic, Patrick.

Slavă Domnului, condusese maşina pe acest drum de nenumărate ori şi acum aproape că ajungea acasă ca şi cum ar fi avut pilot automat. Cum ajunse în faţa casei, sări din maşină şi fugi înăuntru, de frică să nu se facă de rîs făcîndu-i-se rău în faţa lui Patrick.

Tremura atît de tare, încît de-abia putu urca scările. Dar reuşi şi se lăsă pe canapea, ghemuindu-se. Se acoperi cu plapuma, dar nu se putu opri din tremurat. Ştia că răceala vine din interior.

Exbury. Cît ura numele ăsta. Îşi schimbase legal numele, după numele de fată al mamei ei, cît de repede putuse, dar, de fiecare dată cînd auzea numele Exbury, îşi amintea că întreaga ei viaţă fusese făcută ţăndări şi turnul ei de fildeş distrus. De minciuni. De înşelăciuni.

Pentru foarte scurt timp fusese tînăra soție naivă, încrezătoare, a unui tînăr și prosper om de afaceri. Puțin după aceea, era o văduvă săracă, fără nici un cent, și suspectată de a fi fost implicată în activitățile lui ilegale.

Poliția abandonase în cele din urmă investigația, datorită lipsei de probe, dar reporterii nu renunțaseră la fel de ușor. Se ținuseră după ea pînă își pierduse slujba. Pînă cînd prietenii la care stătea îi sugeraseră cu amabilitate să-și găsească o altă locuință. Pînă cînd începuse să aibă ea însăși dubii. Începu să-și pună întrebări în legătură cu încrederea pe care o putea avea în oameni și în propria ei judecată.

Fusese complet nevinovată, nici măcar nu știuse de activitatea de contrabandă cu blănuri a soțului ei, dar se simțise, totuși, întotdeauna vinovată. Vinovată de ignoranță, de orbire, de prostie.

Vinovată, de asemenea, de minciună prin omisiune. Joey și Marge știau tot adevărul despre ea, dar Robin nu-l mai spusese nimănui altcuiva. Toți o credeau nevinovată, independentă, o fată de la oraș care-și primise mica moștenire și încerca să își clădească un vis cu ajutorul ei. Nu menționase niciodată faptul că tot ea era și văduva unui om acuzat de contrabandă cu blănuri ale unor specii pe cale de dispariție.

Dacă s-ar fi descoperit că Robin McKenna

era de fapt Teresa Robin Exbury, ar fi pierdut totul, inclusiv subvenția. N-ar fi primit niciodată bani pentru protecția animalelor sălbatice soția unui om care încercase să profite, distrugîndu-le.

Doamne sfinte, trecuseră cinci ani – oare cîți îi vor mai trebui ca să rămînă, în sfîrșit, trecutul în urmă? Sau acesta se va întoarce întotdeauna, obsedant? Îngropîndu-și fața în palme, dădu drumul unor lacrimi tăcute, fierbinți.

Șase

– Robin?

Robin se trezi la auzul vocii blînde, joase, care-i pronunțase numele și simțind căldura unui corp lîngă ea.

– Hmm?

– Te simți mai bine?

Simți atingerea lui ușoară pe păr, dar nu deschise ochii. Atingerea deveni o mîngîiere ritmică, semănînd cu felul în care ar fi mîngîiat-o o pisică. Zîmbi somnoroasă și rămase cuibărită sub plapuma călduroasă, dorindu-și să se cufunde înapoi în visul plăcut pe care-l

avusese. Nu-şi amintea prea mult, dar ştia că fusese şi Patrick în el.

– Hei, somnoroaso. Patrick şopti cuvintele aproape de urechea ei, atît de aproape, încît îi putea simţi răsuflarea caldă pe gît. Cînd îi simţi buzele muşcîndu-i uşor lobul urechii, deschisé ochii.

El rîse cald.

– M-am gîndit că asta o să-ţi atragă atenţia. Te simţi mai bine?

Era atît de aproape, coapsele li se atingeau, făcînd-o pe Robin să se simtă captivă. Se retrase puţin, căscă şi-şi trecu o mînă peste ochi, iritaţi încă de lacrimi.

– Cît e ceasul? Cît am dormit?

– Vreo oră.

– Oh. Alimentele...

– Le-am despachetat eu.

– Mulţumesc. Cred că ar trebui să mă scol să hrănesc puii.

– Mi-aş oferi ajutorul, dar mai bine las asta în seama specialistului. Aş putea face altceva?

Robin zîmbi.

– Nu. N-o să-mi ia mult timp.

– Dar ai atîtea de făcut, Robin. Nu te-ai simţit bine mai înainte, aşa că lasă-mă să te ajut, O.K.? Apoi poţi să vii înapoi înăuntru, să te întinzi din nou – pot chiar să-ţi fac o cană de

ceai fierbinte. Mama a considerat întotdeauna că ăsta este cel mai bun tratament pentru orice boală.

Robin simți o căldură pe care n-o mai simțise de mult în sufletul ei. El părea sincer îngrijorat de starea ei și trecuse mult timp de cînd cineva dorise să aibă grijă de ea. Cea mai mare parte a oamenilor din oraș o plăceau foarte mult, dar o considerau cea mai independentă femeie pe care o întîlniseră vreodată. Nimeni n-ar fi visat măcar să aibă grijă de ea, nici măcar Joey, și el era cel mai bun prieten al ei. Uitase cît este de reconfortant.

Instinctiv, se crispă din nou. Nu învățase nimic pînă acum? De cîte ori era invadată de amintiri zdrobitoare, ca acelea provocate de știrea de la radio, își dădea seama că era nevoie să învețe să păstreze distanța.

– Mă simt foarte bine. Și trebuie să-i hrănesc pe micuți. Nu va dura mult. De ce nu aștepți aici? Mă întorc și mă apuc de pregătit cina. Îți plac spaghetele? Cred că am toate ingredientele necesare în casă.

Patrick încuviință, dar nu se clinti, nescăpînd-o din ochi.

– De ce te uiți așa la mine?

– Îmi place cum arăți cînd te trezești. Cu părul ciufulit...

– Este întotdeauna ciufulit.

El zîmbi.

– Mda. Şi ai ochii întunecaţi şi somnoroşi...

– Şi am urme de la pernă pe obraji.

– Îmi plac urmele de pe obraji. Îşi trecu un deget peste urmele roz de pe faţa ei, apoi peste buza ei de jos. Privirea lui urmă traseul degetului, apoi zăbovi caldă pe buzele ei.

Urma s-o sărute. Robin citi mesajul sclipind în ochii lui şi se ridică brusc.

– Mă duc, spuse însufleţită şi dădu plapuma deoparte. Mă întorc în jumătate de oră, adăugă şi fugi pe scări.

Ochii lui Patrick se îngustară gînditori urmărind-o cum pleacă. Se simţea într-adevăr bine sau se prefăcea? Auzise şi el şi recunoscuse numele din ştirea de la radio. Văzuse privirea şocată, rănită, din ochii ei.

Dar de ce se retrăsese în acest mic orăşel? Din cauză că detesta să-şi aducă aminte de vremuri dureroase şi umilitoare sau din cauză că nu voia să-şi amintească de un soţ pe care-l iubise, în ciuda faptelor sale? Se întrebă dacă îl mai iubea.

Cu asta se lupta el, oare – cu amintirea unei fantome? Ar fi vrut să ştie adevărul. Ce făcuse John Douglas Exbury şi în ce fel o afectase asta pe Robin? Ştia că l-ar putea suna oricînd

pe Bill Marsh ca să se lămurească, dar voia să afle de la Robin însăşi. Ar fi însemnat că are încredere în el. Şi avea nevoie de încrederea ei.

Încă dus pe gînduri, coborî scările şi se aşează la masa din bucătărie. Clipi cînd întîlni privirea nemulţumită a pisicii albe care moţăise într-un loc scăldat în razele soarelui după-amiezei tîrzii. Patrick mîngîie absent pisica şi o puse uşor pe podea.

Orice ar fi obsedat-o pe Robin, era suficient pentru a o îmbolnăvi. Patrick îşi aminti privirea albă, fixă, de pe faţa ei şi avu o strîngere de inimă. Nimic, nimeni, n-ar trebui s-o rănească atît de mult. Ar fi vrut să-i îndepărteze durerea cu un sărut şi s-o facă să se simtă mai bine, dar nu credea că ea ar fi fost de acord cu ideea. Cel puţin, nu încă. Aşa că va face doar ce va putea. Se ridică hotărît şi începu să scotocească prin frigider, urmărit la fiecare pas de pisica veşnic flămîndă care stătea la pîndă lîngă masă.

De cum deschise uşa, Robin fu izbită de aromele calde, delicioase, de usturoi, verdeaţă, condimente şi roşii. Dintr-o oală de pe plită ieşeau, tentant, aburi. Îl privi pe Patrick cum

stătea lîngă plită cu un prosop de vase prins la centura blugilor şi cu o lingură de lemn în mînă. Părul lui, ceva mai rebel ca de obicei din cauza aburilor, părea înduioşător de ondulat, ca al unui copil.

Nu-şi putu reţine un surîs.

– Ce faci?

Patrick se întoarse şi-şi trecu mîna prin păr, făcîndu-l şi mai zburlit.

– Salut. Eu sînt şeful bucătar în seara asta. O cercetă grijuliu cu privirea.

Robin se întreba dacă el îşi dădea seama că plînsese iar. Încercase să şteargă cît de cît urmele, dar, spre deosebire de alte femei, nu plîngea frumos. Ochii i se umflau, nasul îi devenea roşu şi îi curgea, faţa i se păta.

Îl văzu deschizînd gura să spună ceva, apoi răzgîndindu-se. Se întoarse spre oala care fierbea pe plită, cufundă lingura în ea şi apoi i-o băgă sub nas.

– Nu miroase dumnezeieşte?

Robin inhală adînc.

– Minunat. Ce este?

– Sosul de spaghete autentic italian, după reţeta Patrick Brady.

– Autentic? Ei, haide. Brady nu e tocmai un nume italian.

– Adevărat. Dar D'Angelo este.

– Numele de fată al mamei tale?

– Al bunicii din partea mamei.

– Este atît de drăguț din partea ta. Nu trebuia să te deranjezi.

– Ei bine, bunica mea spunea întotdeauna că există zile obișnuite, zile extraordinare și zile de spaghete. Și asta părea c-ar putea fi o zi de spaghete pentru tine. Patrick se întoarse spre plită și amestecă din nou în sos. Vrei să-mi spui ceva? o întrebă încet.

Robin nu dori să-i întîlnească ochii cînd vorbea.

– Ce? M-a durut capul, doar. Asta a fost tot.

– Ești sigură?

– Ce vrei să spui? Bineînțeles, sînt sigură!

– O.K. Patrick îi acceptă răspunsul destul de ușor. Ai busuioc?

– Busuioc?

– Știi, e un condiment care merge grozav la sosurile de roșii.

Robin se strîmbă și se duse să caute într-un sertar.

– Știu ce este busuiocul. Mai ai nevoie de altceva?

– Ai paste? Fierbe apa.

– Nu-s sigură. Căută prin dulap și luă o cutie în care mai erau doar cîteva bucăți. Nu cred că șase spaghete sînt de ajuns.

Patrick se încruntă spre sosul care bolborosea pe plită.

– Păi, în cazul ăsta, l-am putea mînca drept supă.

– Am cumpărat azi o cutie cu paste de la băcănie. Unde ai pus-o?

– Ce fel de paste?

– *Rotini.*

– Ce-s *rotini*?

– Pe bunica ta a chemat-o D'Angelo și nu știi ce-s *rotini*?

– Ești un copil obraznic, nu-i așa?

Ea scoase limba la el.

– Aha! Luă cutia cu paste și i-o dădu lui Patrick, urmărindu-l cum o golește în apa care fierbea. Pot să te ajut?

– Poți să stai jos, acolo. O conduse la masă și o împinse blînd pe scaun, apoi se aplecă să ia de jos pisica albă, încă la pîndă, și i-o puse în brațe. Pisica asta nu mă slăbește din ochi. Ține-o ocupată.

– Nu te slăbește din ochi pentru că este o femelă. Presupun că ți se întîmplă adesea să fii sorbit din priviri de către femei. Ar trebui să fii obișnuit.

Ochii de culoarea siropului de arțar deveniră aurii în timp ce măsurau pisica.

– Vrei să spui că-ți place cum arăt?

– Mie? Nu, spuneam doar că ei îi place, zîmbi Robin.

Oh, îi plăcea zîmbetul ei. Se strecura înăuntrul lui şi-i aprindea o flacără acolo. Ar fi vrut de aceea s-o determine să-i zîmbească mai des. Făcu o reverenţă şi-şi flutură o mînă teatral.

– Acum pregăteşte-te să vezi un maestru la lucru.

– Sîntem modeşti, nu-i aşa?

– Chiar aşa! Patrick puse faţa de masă dintr-o mişcare şi turnă ceai în două pahare. Aşează unul în faţa ei. Nu-i vin roşu, dar are oricum o aromă plăcută. Un buchet uşor, dulce, minunat. Şi din cel mai bun an.

– Anul acesta.

– Chiar de astăzi. Gustă-l. Ar trebui să fie cel mai bun ceai la gheaţă pe care l-ai băut vreodată.

Robin sorbi ceaiul şi zîmbi încîntată. Era deja îndulcit şi avea doar un gust foarte uşor de lămîie.

– Povesteşte-mi despre bunica ta italiană.

– Păi, părinţii ei au venit chiar din Italia. Ea n-a fost niciodată mai departe de cartierul comunităţii italiene din Baltimore. Şi nici nu este bunica tipică pe care ţi-ai putea-o închipui. Urăşte lucrul de mînă şi face prăjituri doar o dată pe an, la Crăciun. Şi atunci doar silită.

– Ce face?

– Aproape că ne-a băgat la închisoare, odată, pe fraţii mei şi pe mine.

– Cum? Cîţi ani aveaţi?

– Jason şi cu mine eram printr-a patra sau a cincea, iar Sean era în clasa a doua, cred. Ne petreceam la ea sfîrşitul de săptămînă şi ne-a luat la o demonstraţie a tăcerii în faţa primăriei. Nu-mi amintesc despre ce era vorba, dar s-a transformat într-o adevărată aventură. Părinţii mei n-au fost grozav de amuzaţi, totuşi.

Robin chicoti.

– Cred că deja îmi place bunica ta.

– Cred că şi tu i-ai plăcea ei.

– S-a implicat în multe cauze?

– Încă este. Orice, de la salvarea balenelor ucigaşe, la protecţia pinguinilor de deşeurile toxice.

– Cîţi nepoţi are cu totul?

– Inclusiv eu? Doisprezece.

– Dar cealaltă bunică a ta?

– A murit cînd eram mic. Nu-mi amintesc prea multe despre ea, doar că avea o cosiţă lungă, căruntă, pe care şi-o purta în jurul capului şi-i plăcea să ne citească. Spune-mi despre bunicii tăi.

– Nu-i mare lucru de spus. Părinţii mamei îşi petreceau fiecare vară în sudul Franţei, aşa

că-i vedeam doar la Crăciun. De obicei apăreau cu o păpușă frumoasă și scumpă. Robin clătină din cap. Chiar și cînd devenisem adolescentă.

– Și ceilalți bunici?

– Locuiesc în Oregon, dar, îmi petreceam, de regulă, o săptămînă în fiecare an cu părinții, acolo. Ei sînt visul oricărui nepot. Bunica făcea zeci și zeci de prăjituri și mi le trimitea prin poștă, la fiecare cîteva săptămîni. Încă o mai face. La aproape fiecare Crăciun cosea rochițe noi pentru păpușile mele *Barbie* și bunicul construia o piesă sau două de mobilă pentru casa păpușilor.

– Cred că-i iubești foarte mult.

– Da, așa este. Nu ajung să-i mai văd la fel de des ca pe vremuri pentru că n-am destui bani ca să călătoresc cu avionul pînă la ei, dar îi sun în fiecare săptămînă.

– Și părinții tăi?

– Tata a murit acum zece ani. Mama s-a recăsătorit acum vreo șase ani și locuiește în Alaska.

– Alaska?

Robin zîmbi.

– Mda. El e profesor universitar în Anchorage. Totuși mi-e greu să mi-o imaginez pe mama acolo. Se plîngea ori de cîte ori tem-

peratura scădea sub zece grade.

Patrick gustă sosul şi-l declară *perfetto*. Aşeză repede pe masă două farfurii cu paste.

– Ai dreptate, spuse Robin după ce mîncară în tăcere cîteva minute. Eşti un maestru. Un maestru al pastelor, în orice caz.

– Te simţi mai bine?

– De ce-ţi tot baţi capul cu asta? Sînt foarte bine.

– Totuşi, nu există ceva despre care ai vrea să vorbeşti? Sînt gata să te ascult, Robin, dacă ai vreo problemă. Şi nu mi-e indiferent.

– Patrick, n-ai vrea s-o laşi, pur şi simplu, baltă? Vocea îi suna ceva mai tăioasă decît intenţionase, şi adăugă: Mulţumesc pentru grijă, dar n-am nimic. M-am resimţit puţin, de la vreme. Pastele au ajutat, totuşi. A fost un gest foarte atent, din partea ta.

– Atent? făcu el o grimasă. Asta intră în aceeaşi categorie cu dulce şi drăguţ?

– Oh, nu ştiu. Dar sigur, nici n-aş visa să te numesc astfel. Îşi duse farfuria goală la chiuvetă.

Patrick veni lîngă ea, punînd şi farfuria lui în chiuvetă.

– Tu le speli, eu le usuc.

– Trebuie să încălzim apă, mai întîi, spuse ea întorcîndu-se să pună apă pe plită. Pompa

are doar apă rece.

– De ce nu-ţi faci o instalaţie de apă?

– E prea scump. De-abia mi-am permis să fac la baie. Cînd m-am mutat aici, nu aveam decît o potecă.

– Potecă? Ce potecă?

– Spre fundul curţii.

– Fundul curţii? întrebă Patrick nevenindu-i să creadă. Adică, nu cadă, nu nimic? Şi cum făceai duş?

– Simplu. Nu făceam. Mă îmbăiam într-o cadă veche de fontă. Trebuia să încălzesc apă pe plită.

Lui Patrick îi apăru subit în minte imaginea ei, cu părul ridicat în creştetul capului, expunîndu-şi linia lungă a gîtului, turnînd o oală de apă fiartă în cadă. Aburul îi încreţea părul în mii de cîrlionţi roş-aurii. Apoi lăsa să-i cadă prosopul pentru a scoate la iveală... Îşi chemă repede gîndurile la ordine în timp ce simţi căldura invadîndu-i corpul.

Devenea rapid o obsesie pentru el. Poate că, odată ce ar face dragoste cu ea, ar putea să se concentreze şi la altceva. Apoi din nou se gîndi că, poate, asta n-ar face decît să înrăutăţească situaţia.

Robin turnă apă fierbinte din ibric în chiuvetă şi adăugă detergent. Se uită după burete şi îl

găsi în mîna lui Patrick.

– Crezi că vasele pot aştepta puţin? întrebă el.

– Nu văd de ce nu, dădu Robin din umeri. De ce întrebi?

– M-a curpins o dorinţă teribilă să ies pe veranda casei tale. E o noapte fantastică.

Robin îi luă buretele din mînă.

– Du-te, atunci. Spăl eu vasele.

Patrick îl luă buretele din mînă şi îl aruncă în apa cu spumă.

– Este foarte ne-american să stai pe verandă singur. Nu ştiai asta? Îi luă mîna şi o conduse afară. Se aşeză şi o trase jos, lîngă el. Aproape.

Robin încercă să se îndepărteze puţin, dar el nu o lăsă. Îşi strecură mîna pe după umerii ei şi o strînse bine, lîngă el. Ea îşi dădu picioarele mai departe, dar el o trase de umeri şi mai aproape, pînă cînd ajunse să se sprijine de el.

Patrick suspină mulţumit.

– Stelele par atît de aproape, de parcă le-aş putea atinge. În D.C., întotdeauna e o ceaţă la orizont din cauza luminilor. E ca şi cum nu s-ar întuneca niciodată complet. Ştii, cînd eram copil...

Cum putea flecări aşa de liniştit? se întrebă

Robin. Nu-i auzea inima bubuind? Dacă n-o auzea, trebuia s-o simtă. La urma urmei, era făcută sandviş între braţul şi corpul lui, la fel de strîns ca un hamburger între două jumătăţi de chiflă.

Căldura corpului lui o asalta şi putea simţi mirosul lui curat, de săpun, amestecat cu miresme de busuioc. Era o aromă liniştitoare, casnică. Dar senzaţia corpului lui tare, lipit de al ei, nu era deloc liniştitoare. Era toată numai cuget neîmpăcat şi aşteptare cu sufletul la gură.

Aşteptare? Ce aştepta? Aruncă o privire iute, cu coada ochiului, spre Patrick. El tot mai vorbea despre ceva, dar nu-l putea urmări. Toată puterea ei era concentrată la menţinerea stabilităţii respiraţiei.

Greutatea braţului lui peste umeri o făcea să se simtă în siguranţă, la adăpost. Dar vîrfurile degetelor lui, care descriau cercuri mici pe umărul ei, o făceau să se simtă tulburată şi vulnerabilă. Emoţiile contradictorii o umpleau de confuzie.

– Trebuie să mă duc să mă ocup de vase. Ce se întîmplase cu vocea ei? Suna atît de tremurătoare.

– Nu-i nevoie să pleci nicăieri, îi murmură Patrick în ureche.

– Dar...

– Stai aici. Vorbeşte-mi.

– Nu ştiu despre ce.

– Spune-mi cum erai cînd erai mică. Erai o fetiţă delicată cu codiţe şi pantofi de lac?

Era greu să se mai concentreze şi la altceva decît la braţul lui Patrick ce o înconjura, dar încercă.

– Am fost mai mult un băieţoi. Purtam codiţe, dar mai degrabă bascheţi decît pantofi de lac. Totuşi, îmi iubeam păpuşile. Dar mă ţinea cam o oră. Apoi eram gata să ies afară şi să mă caţăr în copaci şi să mă plimb cu bicicleta.

– Şi mie îmi plăcea să mă caţăr în copaci. Mă ascundeam de fraţii mei şi citeam toată după-amiaza.

– Cu căţelușul în jachetă?

– Uneori. Înnebuneam pisicile care încercau să-şi dea seama de unde vine lătratul.

Stătură mult de vorbă în aerul serii, Robin rămînînd cuibărită lîngă el. Îşi împărtăşiră amintiri din copilărie, farse. În cele din urmă, Patrick îşi înclină capul s-o vadă mai bine.

– Aş fi vrut să te cunosc cînd erai mică. Am fi putut juca baseball împreună.

– Trebuie să-ţi spun că eu eram încă în scutece cînd tu erai suficient de mare ca să joci baseball.

– Mda, aşa-i. Băieţoi sau nu, în orice caz, te-ai făcut o femeie foarte frumoasă.

Robin se uită în ochii lui, fascinată de lucirea caldă de dorinţă din ei, apoi îşi întoarse capul. Asta nu păru să-l deranjeze pe Patrick, care îi luă pur şi simplu urechea între dinţi, plimbîndu-şi limba peste cercelul mic din aur înainte de a i-l scoate. Robin întoarse capul la timp pentru a-l vedea punîndu-l în buzunarul cămăşii.

Ochii li se întîlniră şi el zîmbi – încet, misterios şi periculos. Ea tresări văzîndu-l. Doar Lucifer însuşi ar fi putut veni cu un zîmbet mai sexy.

– E cam rece în seara asta. Nu crezi? îl întrebă cu răsuflarea tăiată.

– Mie mi-e cald.

– Oh... trebuie să hrănesc bufniţa. Se face tîrziu. Vrei să vii cu mine?

– Mai tîrziu.

– Ai văzut vreodată o bufniţă de-aproape?

– Nu.

– Sînt frumoase. Au ochii... Buzele lui Patrick traseră o linie coborîtoare pe obrazul ei. Au ochii... El îi puse un sărut leneş pe colţul gurii. Patrick...

– Robin... Fu tot ce spuse el înainte ca gura lui să i-o acopere pe a ei. Sărutul lui nu era

tentativa unui bărbat de a cunoaşte o femeie, ci o luare sigură şi flămîndă în posesiune. Buzele lui ştiau exact cum să se mişte pentru a le face pe ale ei să se înmoaie sub ele. Limba ştia exact cum s-o incite pe a ei la răspuns.

Se întoarse spre ea şi vîrfurile sînilor ei îi atinseră pieptul. Încet, o trase mai aproape, lipind-o de el pînă cînd îi putu auzi bătăile inimii, în acelaşi ritm înnebunitor cu a lui. Mîinile lui şterseră lîna aspră a puloverului şi se strecurară dedesubtul lui, alunecînd pe pielea netedă, caldă, a spatelui ei.

Robin icni uşor şi-şi arcui corpul peste al lui. De parcă ar fi fost invitaţia pe care o aştepta, mîinile lui Patrick se mişcară să-i cuprindă sînii, dantela care-i acoperea punînd o barieră senzuală în calea degetelor lui cercetătoare. Găsi fără ezitare vîrfurile tari, care împungeau ţesătura fină. Cînd îşi trecu degetele mari peste sfîrcurile ca nişte mărgele, Robin suspină şi-i strînse umerii.

Mîinile cercetătoare alunecară pentru a-i desface sutienul şi apoi se umplură flămînde cu greutatea caldă a sînilor mici, perfect conturaţi. Uşor surprins, Patrick îşi dădu seama că-i tremură mîinile. Dorinţa îl devora ca acidul, făcîndu-l să simtă un gol imens. Doar atingerea ei îl putea umple din nou.

Părăsi cu părere de rău sînii ei, doar cît să tragă de nasturii cămăşii lui. Unul, poate doi, săriră; dar nu-i păsa. Dintr-o mişcare, îşi lăsă pieptul gol, apoi îi ridică puloverul şi o lipi de el.

Senzaţia atingerii cărnii era fantastică. Patrick se cutremură de plăcere.

– Dulce, atît de dulce, murmură peste buzele ei. Dumnezeule, ce minunat să te simt lîngă mine, Robin. Atinge-mă, iubito. Mor să mă atingi. O sărută din nou, fierbinte şi umed.

Robin îşi lăsă mîinile să alunece ezitant de pe umeri, în jos pe pieptul lui, însoţite de încurajările lui răguşite. Mişcările ei erau lente, de parcă savura moliciunea pielii de sub degetele sale. La atingerile ei, Patrick simţi inima bubuindu-i şi gemu din nou. Flăcări de dorinţă îl invadau. Voia mai mult. Avea nevoie de mai mult.

Îşi dezlipi buzele de ale ei şi o îndepărtă puţin de el, desfătîndu-şi ochii cu pielea albă a sînilor ei. Vîrfurile lor întărite apăreau întunecate şi umbrite în lumina reflectată dinspre uşă. Aplecîndu-şi capul, îşi apăsă buzele flămînde peste unul din sfîrcurile coapte, sugînd şi apoi lingîndu-l cu delicateţe.

Cum Robin începu să-şi tragă răsuflarea cu greu, îşi îndreptă atenţia către celălalt sîn, jucîndu-se cu el, trezindu-l. Mîinile lui Robin i

se înfipseră în păr, de parcă nu voia să-i mai dea drumul, şi-şi arcui gîtul pe spate. Buzele lui Patrick îşi făcură drum şerpuitor în sus, pe un sîn, pe linia gîtului, spre buzele înroşite de sărutările lui.

Se opri doar cît să-i tragă puloverul peste cap şi să-l arunce deoparte. Mişcarea provocă legănarea uşoară a balansoarului pe care stăteau, dar asta părea să facă parte din mareea senzuală care-i cuprinsese. Fîşia de satin roz pe care o mai avea pe ea, urmă puloverul pe podea şi mîinile lui Patrick se mişcară iubitoare de-a lungul contururilor moi, expuse privirii lui înflăcărate în întreaga lor frumuseţe.

– Acum e rîndul tău. Scoate-mi cămaşa, iubito, o îndemnă Patrick şi Robin îi prelinse materialul cămăşii peste umeri, lăsîndu-l să cadă apoi peste grămada de haine care creştea clipă de clipă, lîngă balansoar. Nu-şi putea reţine mîinile, care se mişcau singure, cercetînd fiecare părticică a pieptului lui. Era larg, bronzat şi puctat de firişoare creţe, castanii. Umerii lui aveau cea mai potrivită mărime, tocmai bună pentru a adăposti capul unei femei după ce a făcut dragoste.

Aproape că nu observă cînd Patrick îi desfăcu capsa blugilor şi-i coborî fermoarul.

Fiecare nerv al corpului ei deveni deodată acut conştient, cînd mîna lui alunecă peste abdomenul ei plat, neted, şi se încurcă în cuibul moale, cîrlionţat, dintre coapse. Inima uită să-i mai bată, respiraţia i se opri. Nu simţise niciodată aşa ceva – această fierbinţeală ce-i alerga prin sînge. Nici măcar cu John Douglas.

John Douglas. Numele o plesni ca o palmă peste faţă.

Nu. Nici nu fusese conştientă că avea să rostească acest cuvînt, pînă cînd acesta nu-i ieşi singur pe gură.

– Poftim? întrebă Patrick, nevenindu-i să creadă, de parcă n-ar fi auzit bine.

– Patrick, nu. Vocea îi era slabă şi firavă, aşa că încercă să pună mai multă forţă în ton. Trebuie să ne oprim.

– Dar ce s-a întîmplat, draga mea?

– Nimic. Am mers prea departe. Nu vreau asta.

– Te înşeli, iubito. N-am ajuns deloc prea departe. Cînd încercă să-şi retragă mîinile, i le ţinu apăsate pe pieptul lui. Simţi cum îmi bate inima, nu-i aşa? E din cauză că te doresc atît de mult. Şi tu mă doreşti. Ştii că mă doreşti.

– Nu sîntem pregătiţi pentru asta.

– Oh, ba sîntem, sîntem foarte pregătiţi.

Adu-ți aminte, doar te-am atins aici – îi atinse ușor punctul sensibil – și te-am găsit fierbinte și umedă, pregătită pentru mine. Iar eu sînt atît de pregătit, că a început să mă doară. Îi luă mîna și i-o apăsă pe duritatea din fața blugilor.

Pentru o secundă, mîna lui Robin se curbă instinctiv, simțind mărimea și forma sexului lui. Apoi își trase brusc mîna și se ridică. Își înșfăcă puloverul și, cu spatele la Patrick, și-l trase pe cap. Se întoarse, din ușă, să-i spună:

– Nu voi nega că, poate, trupul meu este pregătit, dar mintea nu este.

– Atunci poate va trebui să fac dragoste cu mintea ta, nu?

Singurul răspuns la întrebarea lui fu zgomotul ușii trîntite, cînd Robin intră înăuntru. Patrick culese de pe jos dantela roz lăsată în urmă. Deodată, ea reapăru și-i smulse sutienul din mînă. Ușa se trînti din nou. Oftă. Robin avea un real talent pentru ieșirile teatrale din scenă.

Șapte

Cînd Patrick se trezi a doua zi, găsi un bilețel de la Robin pe masa din bucătărie și o farfurie cu sandvișuri în frigider. A fost plecată mare parte a după-amiezei și, cînd se întoarse, fu scumpă la vedere, stînd afară în țarcul animalelor sau în grădină.

N-avură nici o șansă pînă după cină să stea de vorbă și atunci conversația fu generală. Patrick nu putu decît să admire iscusința lui Robin de a introduce în conversație muzica, politica, economia politică, afacerile externe și cărțile. Ar fi fost o minune la reuniunile plic-

ticoase la care obişnuia să ia parte în D.C. Nu putea spune că nu se bucura de dezbaterile lor spirituale, dar tendinţa ei evidentă de a-l ţine la distanţă îl deranja.

În timp ce Robin spăla vasele se lăsă tăcerea, punctată doar de clinchetul paharelor şi de zăngănitul farfuriilor. Cînd Patrick îşi oferi ajutorul, ea îi înmînă fără nici o vorbă prosopul de vase. Tăcerea era incomodă, dar nu rece.

Robin tresărea de fiecare dată cînd Patrick se apropia numai de ea. În cele din urmă, el o prinse ferm de braţe şi o întoarse cu faţa la el.

– Nu intenţionez să te arunc peste umăr şi să te violez. Zîmbi stingherit. Oricît aş dori-o, adăugă.

– Ştiu, răspunse ea tăios.

Ochii lui Patrick se îngustară şi-şi înclină capul într-o parte.

– Atunci nu te mai purta ca şi cum te-ai aştepta la asta.

Robin îşi muşcă buzele şi se dădu înapoi.

– Îmi pare rău. Doar că e ceva la tine care mă înnebuneşte.

– Sîntem chit, atunci. Pentru că la tine e ceva care mă face să te doresc ca un nebun. Mda, se gîndi. Mă face să te doresc pe patul de acolo, sau aici, pe podea sau pe masă, sau pe dulap, sau pe balansoarul de pe verandă... Îşi înghiţi o înjurătură simţind excitarea incon-

fundabilă care-i creştea în trup şi-şi luă cîrjele ca să iasă pe verandă. Poate ar fi mai bine să-l sune pe Joey şi să aranjeze să stea la el. Numai Dumnezeu ştia că dacă avea să mai fie mult în preajma lui Robin, avea să-şi uzeze de tot blugii în faţă.

Dar nu era doar trupul ei ceea ce dorea. Cum de nu văzuse înainte? Voia zîmbetul ei contagios, energia ei neobosită, compasiunea tandră, blîndă, simţul ascuţit al umorului. Voia totul.

Dar voia şi adevărul. Adevărul ei. Voia să ştie secretele care o făcuseră să plîngă ieri, care erau de vină pentru cearcănele de sub ochi, de astăzi. Secretele ei poate că n-o distruseseră fizic pe Robin, aşa cum o distrusese pe Shelly viciul ei, dar ştia că secretele lui Robin o marcaseră emoţional.

– Patrick? Vocea lui Robin venea dinspre uşă. S-a întîmplat ceva?

„Nimic care nu s-ar putea rezolva făcînd dragoste cu tine toată noaptea".

– Am simţit doar nevoia de puţin aer proaspăt, asta-i tot.

– M-am gîndit să fac o cafea. Ţi-aş face şi ţie. Solubilă, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Mulţumesc. E foarte bine s-o faci solubilă.

– Va fi gata în cîteva minute.

Patrick auzi telefonul sunînd. Nu putea

distinge clar cuvintele ei, dar Robin părea încîntată de convorbire. Spera că nu e „Don Juan" de la poliţie sau vreun alt admirator înfocat. Firesc – sau cel puţin aşa dorind să pară – intră înapoi în casă.

Se relaxă imediat cînd o auzi pe Robin pronunţînd cuvîntul „bunico" şi se rezemă de dulapul de la bucătărie, privind temporizatorul cuptorului cu microunde. Cînd se auzi soneria cuptorului, Patrick deschise uşa şi scoase cana. Desfăcu capacul borcanului cu cafea solubilă şi luă o linguriţă, gata să amestece în cana cu apă fiartă. Dar în cană cu era apă. În schimb, era un şoarece mort.

Linguriţa căzu cu zgomot pe dulap, împrăştiind granule de cafea pretutindeni. Patrick auzi un chicotit înfundat dinspre Robin, care se pare că văzuse toată scena. Îşi luă la revedere şi închise telefonul. Cu un zîmbet amuzat, examină expresia deconcertată a lui Patrick.

– Ăsta e ultimul stil de băut cafea? o întrebă cu o grimasă de dezgust pe faţă. Dacă-i aşa, nu sînt sigur că ader la el. Ştiai că o să fac asta, nu-i aşa?

Robin îl privi cu ochi mari, inocenţi.

– De unde puteam să ştiu că o să vii aici şi o să umbli la cuptor? Şi în plus, ăsta-i modul în care decongelez întotdeauna şoarecii.

– De ce trebuie să-i decongelezi? Ce Dumnezeu faci cu ei?

– Cina bufniței. Robin se duse la frigider și deschise sertarul congelatorului. Scoase o pungă de plastic conținînd vreo duzină de rozătoare, apoi îi îndesă înapoi cu o grimasă dezgustată. Nu că m-aș da în vînt după ei, dar bufnițele și alte răpitoare ca șoimii și vulturii sînt carnivore. Hrana pentru cîini pur și simplu nu le mulțumește.

– Ăă... de unde iei șoarecii?

– Joey mi-i aduce. Nu-l întreb de unde-i procură. Nu vreau să știu.

Patrick trase iar cu coada ochiului spre cană.

– Nu e mult mai mare decît puii de veveriță pe care-i ai.

– Știu. După cum ți-am spus, nu-mi place, dar și răpitoarele trebuie să mănînce. Dădu din umeri și luă cana. Mă duc să hrănesc bufnița, apoi vin și prepar cafeaua, dacă nu cumva vrei s-o prepari tu. Știi să folosești un cuptor cu microunde, nu?

– Sigur, dar aș vrea să văd cum hrănești bufnița, dacă tot nu mi-ai spus aseară cînd te-ai dus la ea.

– Nu-i mare lucru de văzut, zău. Uneori îl mănîncă imediat; alte ori doar se holbează la mine pînă plec. Chiar cînd mănîncă, nu-i grozav de drăguță.

– Nu mă deranjează. Mă interesează tot ce faci.

Robin îi scrută fața, nesigură de ce se aștepta să citească pe ea. Poate amuzament sau curiozitate. Văzu în schimb ceva mai greu de definit, dar cald, cinstit și real.

Patrick o urmă la adăpostul din spatele casei și o urmări punîndu-și mănușile de piele și așezînd șoarecele pe podeaua cuștii. Bufnița clipi dintr-un ochi, apoi din celălalt și se holbă la ea, dar nu se mișcă.

– Presupun că o să fie una din nopțile acelea, murmură ea și se duse să verifice celelalte cuști.

Se opri din drum și-l privi pe Patrick care controla temperatura la toate pernele electrice, pentru a se asigura că sînt cuplate. Apoi el deschise ușa cuștii oposumului și adăugă apă proaspătă din carafa pe care Robin o ținea întotdeauna la îndemînă. Cînd Patrick își întinse mîna într-una din cuști să rearanjeze „plăpumioara" puilor de veveriță, ea își surprinse un zîmbet tandru strecurîndu-i-se pe buze.

– Știi, după toată vorbăria ta despre albine în boneta mea și păsările în cap, nu păreai să-ți pese atît de mult de animale.

Patrick ridică din umeri și mormăi:

– Nu cine știe ce.

Părea stingherit că fusese descoperit. Poate

credea că dragostea pentru animale nu este potrivită unui bărbat. Fie că se potrivea, fie că nu, Robin era complet fermecată de acest lucru.

Continuă să-l urmărească cu interes pe Patrick, pînă cînd el ridică privirea.

– De ce te uiți așa la mine?

– Încerc să te înțeleg.

– Ei, nu sînt prea complicat.

– Ba da, ești, murmură ea.

Chiar mai mult decît credea. Era reporter, adevărat, dar era de asemenea un bărbat cald, spiritual, cu bun simț, și extrem de sexy. Avea un straniu sentiment interior, de cîte ori îl privea – un sentiment pe care-i era teamă să-l examineze mai îndeaproape.

Patrick făcu un pas spre ea și întinse o mînă, mîngîindu-i fața.

– Sînt doar un bărbat, Roșcato. Un bărbat care te dorește foarte mult.

– Patrick...

– Știu. Nu ești încă pregătită. Voi aștepta pînă vei fi. Oricît de mult timp ți-ar lua. Veni mai aproape, strecurîndu-și o mînă pe ceafa ei și cu cealaltă mînă îi prinse o șuviță de păr, frecînd-o între degete.

– E atît de mătăsos. Vocea i se transformă într-o șoaptă răgușită: Ți-am visat părul. Cum ți-l revărsam pe perna mea. Cum îmi încurcam

degetele în el în timp ce făceam dragoste. Te-ai gîndit vreodată să faci dragoste cu mine, Robin? Trupurile noastre se simt atît de bine unul lîngă celălalt şi buzele par să ni se potrivească perfect....

Robin era vrăjită în tăcere de cuvintele lui fierbinţi, pline de îndemnuri la păcat, seducătoare. El îi spuse toate lucrurile pe care voia să i le facă, să le facă împreună cu ea. Îi promise că vor atinge stelele împreună.

– Patrick? Vocea ei slabă era o rugăminte. Dar nu ştia dacă voia ca el să se oprească sau să-şi continue şirul de cuvinte senzuale. Decizia îi fu impusă de sunetul unui claxon care străpunse liniştea. Ochii lor rămaseră încă lipiţi pentru un moment, apoi amîndoi se întoarseră să vadă de unde vine zgomotul.

Era Don Yoncey cu fiul lui de doisprezece ani, Marcus. Locuiau la vreo jumătate de milă. Cum o văzură pe Robin, Don o strigă.

– Avem o căprioară rănită în spatele camionetei.

Robin alergă la maşină şi aşteptă ca Don să deschidă obloanele camionetei, înainte de a se urca lîngă animalul inconştient.

– Pare să fie tînără, îşi dădu băiatul cu părerea şi Robin încuviinţă. Marcus o ajuta uneori după ce ieşea de la şcoală sau la sfîrşit de săptămînă.

– Don, vrei să tragi mașina lîngă grajd? Trebuie s-o duc acolo. Ai sunat la clinica veterinară?

Scuturînd din cap, Don își scoase cheile din buzunarul de la spate.

– Am găsit-o pe Old West Road. Veneam acasă de la biserică. Urcă înapoi în cabină și porni motorul.

Patrick urcă în spate, lîngă Robin.

– Cu ce te pot ajuta?

– Or s-o ducă ei în grajd și o vor pune pe un pat de fîn.

– Pot să-l ajut pe Don s-o care.

Robin arătă spre glezna lui.

– Mai bine ai intra în casă și ai suna la clinică. Numărul e lîngă telefon.

Don și Marcus duseră căprioara în grajd. Nu era grea, dar era mai bine s-o ducă amîndoi, pentru a nu-i mai provoca alte dureri.

– Am găsit-o pe marginea drumului. O fi lovit-o vreo mașină? întrebă Don.

– Probabil. Robin își mută privirea de la animalul rănit la Patrick, care tocmai intra în grajd. Ai vorbit la clinică?

– Am vorbit cu fata de la fișier. Spunea că doctorița veterinară de serviciu a plecat la Roanoke pentru o urgență – fiul ei a făcut o apendicită – și nu știe unde este Joey. Nu este nici la clinică, nici acasă. I-am lăsat un mesaj.

să vină cît de repede poate.

– Bine, murmură Robin absentă, mîngîind căprioara. Ştia deja, din experienţa ei, că aceasta nu arăta bine. Se părea că avea cîteva coaste rupte şi cine ştie ce alte leziuni interne. Se ridică în picioare. „Trebuie să aduc cîteva lucruri. Patrick, stai cu ea şi, dacă-şi revine, n-o lăsa să se ridice în picioare.

Don şi Marcus o urmară pe Robin afară şi se opriră lîngă camionetă.

– Credeţi că puteţi face ceva pentru ea, miss McKenna? întrebă băiatul.

– Nu ştiu, Marcus, dar voi încerca. Îţi promit.

Urmări atentă farurile maşinii tăind lumina slabă a serii şi se grăbi spre dulapul vechi în care ţinea medicamentele. Deschise sertarul de sus şi cotrobăi în el pînă găsi o cutie cu antibiotice. Poate vor fi de folos, poate nu. Simţea că trebuie să întreprindă ceva înaintea sosirii lui Joey.

Cînd intră din nou în grajd, Patrick mîngîia capul căprioarei, vorbindu-i încet. Animalul îşi recăpătase conştiinţa şi îl privea cu ochi apoşi, castanii, şi, fapt curios, lipsiţi de teamă. Robin sfărîmă rapid două tablete, amestecîndu-le cu apă şi umplu o seringă cu lichid. Trase colţul botului animalului şi-i introduse antibioticul.

Robin îl privi pe Patrick un moment, cum continua să-i vorbească pe un ton liniştit căpri-

oarei. Ridicîndu-şi privirea, întîlni privirea ei.

– E atît de frumoasă. Nu mi-am dat seama niciodată cît sînt de blînde. Crezi că se face bine?

Robin ridică din umeri.

– Nu ştiu, Patrick. Aş vrea tare mult să ajungă Joey aici, mai repede. Pînă atunci, tot ce pot face este să-i curăţ juliturile de pe picioare şi să sper că antibioticul îi va fi de folos.

– Pot să mai fac altceva?

– Nu, doar ţine-o liniştită. Luă o pătură şi o desfăcu, întinzînd-o peste animal. Mişcările ei erau precise şi profesionale, dar Patrick se gîndi că părea rece, imperturbabilă, chiar distantă.

Ieşi şi se întoarse peste cîteva minute cu vată şi apă oxigenată. Cînd Robin îi tamponă rănile de pe piciorul din faţă, căprioara tresări puţin. Patrick o linişti din nou. Tăieturile şi zgîrieturile de pe picioarele din spate probabil că n-o dureau, pentru că nici nu se clinti cînd Robin i le curăţă.

Cînd termină, Patrick trase pătura la loc peste picioarele căprioarei şi continuă să-i mîngîie blănita moale de pe gît şi de pe cap, pînă cînd aceasta adormi. Se întoarse apoi spre Robin care stătea pe un balot de paie, alături.

– Ei bine, ce facem acum?

– Îl aşteptăm pe Joey să vină. Cred că am să aduc o pătură şi am să rămîn aici, cu ea.

– Parcă se simte mai bine, nu crezi?

– Nu ştiu sigur. Nu pare să aibă multe răni externe, dar ştiu că are cîteva coaste rupte. Nu sînt sigură în legătură cu leziunile interne. Ezită un moment şi apoi adăugă. Nu-ţi face prea multe speranţe.

– Nu fi aşa pesimistă, Robin. Se va face bine. Patrick plecă spre casă, să-i mai dea un telefon lui Joey, în timp ce Robin strîngea nişte pături. Cînd se întoarse în grajd, ea întinsese deja păturile peste un strat de fîn. Stătea jos, cu mîinile pe genunchi, şi privea gînditoare căprioara adormită.

– Pari îngrijorată. Patrick se aşeză lîngă ea şi se sprijini cu spatele de peretele din placaj.

– Sînt.

– Păi, nu mai fi. E liniştită şi spre dimineaţă se va simţi mai bine. A fost probabil doar din cauza şocului.

Robin voia să-i spună că avea o presimţire sumbră în legătură cu asta, că motivul pentru care căprioara stătea atît de liniştită era că avea, probabil, picioarele din spate paralizate. Nu spuse nimic din toate acestea. Nu putu.

Patrick se uită la căprioară cu toată fascinaţia plină de sfială a unui copil, care tocmai a furişat o privire sub pomul de Crăciun. Poate

Robin se înșela și totul într-adevăr va fi bine a doua zi dimineață. Oftă, neputînd să creadă acest lucru.

Rămaseră în tăcere, ascultînd radioul pe care Robin îl adusese. Patrick își petrecu mîna peste umerii ei și o trase puțin mai aproape. O făcu să-și amintească de balansoarul de pe verandă și trupul i se trezi de dorință. Acum, în loc să se simtă fierbinte și copleșită de acuta amenințare masculină, se simțea îmbărbătată și alinată de prezența lui.

Vorbiră liniștit ore-n șir, deși Robin supraveghea tot timpul căprioara. În sinea ei era îngrijorată de faptul că animalul nu încercase să se ridice. Dar, cel puțin, se odihnea confortabil și n-avea dureri. Continuă să-și ascundă temerile față de Patrick. El nu părea să doreas-că să le audă.

Patrick chiar fusese fascinat de căprioară, se gîndi înăbușindu-și un căscat. Trecuse cu cîteva minute de miezul nopții – și cîteva ceasuri de la ora ei obișnuită de culcare. Patrick părea foarte vioi cînd termină de citit capitolul unsprezece din *Îngrijirea mamiferelor mici*. Se oprea din citit din cînd în cînd, pentru a-i pune lui Robin vreo întrebare. Încă mai citea cînd Robin adormi, cu capul sprijinit de umărul lui.

Se trezi în căldura unui corp tare, bărbătesc, cuibărit lîngă ea. Pentru un moment tulburător,

crezu că visul pe care-l avusese era real – că ea şi Patrick *făcuseră* dragoste şi adormiseră unul în braţele celuilalt. Cînd îşi schimbă poziţia şi deveni conştientă de asprimea păturii vechi, de cazarmă, lîngă obraz, îşi aminti unde era. Învingîndu-şi o dezamăgire ciudată, se desprinse din îmbrăţişarea care o ţinuse lipită de corpul lui.

El încă dormea şi avea să mai doarmă un timp, îşi dădu seama Robin cînd culese cartea pe care o citise el. După locul unde era pus semnul de carte, era evident că el mai citise cîteva ore după ce ea aţipise. Rezistă tentaţiei de a sta să-l privească dormind. În schimb, se duse să vadă de căprioară.

Era vie şi părea să se simtă mai bine şi mai puţin speriată decît noaptea trecută, dar încă nu făcea nici o mişcare ca să se ridice pe picioare. Îi oferi cîteva înghiţituri de apă şi se duse să se îngrijească şi de celelalte animale din adăpost.

După ce termină de hrănit animalele şi de curăţat cuştile, Robin făcu un duş şi-şi prinse părul la spate într-o coadă. Nu se putea abţine să nu tragă mereu cu coada ochiului la Patrick, dar el dormea în continuare. Era ca o bufniţă de noapte, în aceeaşi măsură în care ea era ciocîrlia dimineţii, se gîndi Robin. Încă o mare diferenţă între ei.

În cele din urmă, pe la ora unu, aduse o tavă

şi o puse jos, lîngă pătură. Patrick era întins pe spate, cu un braţ sub cap, cu părul zburlit, căzut pe frunte. Robin întinse mîna şi-i netezi părul.

– Patrick? El nu se clinti. Îl bătu uşor pe umăr. Patrick. Zîmbi cînd el mormăi ceva, apoi îi luă degetele şi şi le trecu peste buze, peste gît, spre cămaşă. Degetele i se strecurară înăuntru. Patrick mormăi iar. Patrick, murmură ea, trecîndu-şi palma peste pieptul lui. Trezeşte-te Frumuseţe Adormită.

Degetele lui Patrick apucară încheietura lui Robin, ţinîndu-i mîna pe piept.

– Greşit. Procedezi complet greşit. Deschise ochii şi o privi – somnoros, ameţit încă de somn.

– Ce fac greşit?

– Uite, să-ţi arăt. Patrick se săltă în capul oaselor şi o împinse uşor pe Robin pe spate. Îi cuprinse faţa în mîini şi-şi trecu degetele mari peste pleoapele ei, închizîndu-i-le. Frumoasa Adormită a fost trezită cu un sărut.

Robin deschise ochii, dar Patrick i-i închise la loc cu tandreţe.

– Acum am să-ţi arăt de ce sînt în stare în rolul Prinţului Fermecător, spuse şi o sărută. O vrăjea, o ademenea, o dezmierda, pînă cînd Robin puse o mînă nerăbdătoare pe gîtul lui şi-i apăsă capul peste al ei.

Nu-i trebuia altă invitație și trecu la acțiune. Ca o furtună, o invadă, distrugîndu-i apărarea. Limba lui lacomă se învîrtea în gura ei, în timp ce mîinile lui avide îi cuprinseră sînii. Îndepărtă repede puloverul și sutienul din cale și-și îngropă fața între sînii ei, apoi prinse vîrful roz al unuia între buze și i-l făcu de piatră, cu limba lui neobosită.

Robin își înfundă degetele în părul lui.

– Mm, Prințule Fermecător? Se simțea moleșită și trase adînc aer în piept. Nu-i fu de nici un folos. *El* era cauza amețelii. Cu mîinile mulate pe sînii ei, îi încercuia sfîrcurile cu degetele mari. Patrick? Eu...

El gemu.

– Știu, știu. Nu ești pregătită. Îi trase imediat puloverul în jos și o așeză blînd, ridicîndu-i bustul lîngă al lui.

Robin nu știa sigur ce avusese de gînd să-i spună, dar nu intenționase să-l oprească. Totuși era perfect că el presupusese asta, își dădu seama cînd auzi motorul unei mașini. Își aranjă la repezeală hainele și fugi afară.

Era camionul de la centrul pentru protecția faunei. Chiar dacă era dezamăgită că nu era Joey, n-o arătă și încercă să zîmbească.

– Bună Mike. Bună, Bernie.

– Cum merge, Robin? Un tînăr înalt și subțire sări din cabina camionului.

– Am o căprioară grav rănită și nu pot să-l

găsesc pe veterinar. În rest, toate bune.

– Îmi pare rău. Eu pot să fac ceva?

– Mă tem că n-ai ce, dacă nu eşti veterinar.

Bernie se strîmbă.

– E aşa de rău?

Robin îl văzu pe Patrick în uşa grajdului. Încuviinţă cu o mişcare din cap.

– Hai să iei animalele. Le poţi lua cu cuşti cu tot. Doar să le aduci înapoi cînd mai treci pe aici, bine? Se îndreptă spre ţarc, urmată de cei doi bărbaţi.

Vulpea, de-abia trezită din somnul de dimineaţă, mîrîi puţin la ei, somnoroasă.

– E aproape gata pentru a fi eliberată, remarcă Robin. În cîteva zile piciorul i se va suda. Trebuie să mai facă puţină mişcare.

Patrick ieşi şchiopătînd afară din grajd, iar Mike şi Bernie îi aruncară ocheade curioase în timp ce duceau cuşca în spatele camionului cu prelată şi o asigurau. Zîmbiră şi-l salutară în timp ce ridicau cuşca cu căprioara mai mică.

– N-am ştiut că vrei să-ţi iei un ajutor ultima dată cînd am fost aici, spuse Mike – un bărbat rotofei între două vîrste. Dacă ştiam că eşti în căutarea cuiva, îl trimiteam pe fecioru-meu.

Robin zîmbi slab.

– A fost un fel de decizie de moment.

– Şi s-a întîmplat ca eu să fiu prin preajmă, completă Patrick.

După ce aduseră şi cealaltă căprioară şi asi-

gurară cușca în spatele camionului, Mike și Bernie închiseră ușile.

– Mai ai și alte animale gata de plecare?

– Nu încă, băieți. Mai am niște veverițe cărora le voi da drumul în cîteva zile. Și pe la sfîrșitul săptămînii voi avea o bufniță, dar am să-i dau drumul chiar de-aici. Voi mai aveți ceva pentru mine?

– Avem niște pui de veveriță în cabină, răspunse Bernie, deschizînd ușa și luînd o cușcă de sîrmă. Sînt șapte, din două generații la distanță de o săptămînă. Și o să vină Mike peste cîteva zile cu o altă vulpe ieșită din starea critică și un vultur în convalescență după o împușcătură din weekend-ul trecut.

Robin luă cușca veverițelor și i-o dădu lui Patrick.

– Vrei să le duci înăuntru?

Patrick luă cușca și se îndreptă încet spre adăpost, tocmai cînd Bernie se apropia de Robin.

– Ai vrea să mergi la dansul de vineri seară de la biserica catolică? Ne-am simțit așa de bine, luna trecută. Aș putea veni să te iau pe la șapte.

Patrick puse jos cușca și se întoarse hotărît lîngă Robin. Își confecționă un zîmbet fals.

– Din păcate are deja alt partener.

Bernie se uită în jos spre glezna bandajată a lui Patrick.

– Cu tine?

– Cu mine. Patrick luă cuşca şi o duse în adăpost.

Robin oftă.

– Cred că aşa este, murmură ea.

– Nu ştiam că ai pe cineva.

Patrick ieşi din nou afară.

– E ultima noutate.

Cu o expresie jenată pe faţă, Robin confirmă sec.

– Foarte recentă.

– Atunci ne vedem peste cîteva zile, spuse Bernie şi se urcă în camion.

Robin flutură din mînă, apoi se întoarse spre Patrick.

– Ce dracu' îţi închipui că faci? Întîi cu Earle, apoi cu Bernie. Te porţi ca şi cum... ca şi cum ţi-aş aparţine.

– Nu. Doar avertizez celelalte răpitoare să plece de pe teritoriul meu.

– Nu sînt teritoriul tău!

Patrick făcu un pas spre ea.

– Să-ţi dovedesc contrariul?

Robin îşi ridică mîinile.

– Nu mă atinge, Patrick Brady! Asta nu demonstrează nimic.

– Demonstrează cît de mult ne dorim unul pe celălalt. Demonstrează cît de mult ne potrivim.

– Nu demonstrează decît o simplă atracţie

elementară de tipul mascul – femelă. Asta-i tot.

– Demonstrează de o mie de ori mai mult! A propos, spuse în timp ce Robin îi întorcea spatele, felul în care ţi-ai strîns părul la spate este criminal.

Chiar dacă ea părăsise terenul în mijlocul conflictului, una peste alta, Patrick nu era mulţumit de felul în care mergeau lucrurile. Nu fusese chiar binevoitoare în legătură cu asta, dar nu negase că va fi partenera lui la dansul de vineri seară. Glezna rănită n-avea nici o importanţă.

Şi lucrul cel mai important – indiferent de ce spunea sau cît protesta – în braţele lui se topea ca untul la soare.

– Hei, Robin. M-ai căutat? Joey îşi băgă capul pe uşa adăpostului unde Robin tocmai hrănise bufniţa şi acum mai vedea încă o dată ce le mai trebuie puilor înainte de culcare.

Se opri imediat din treabă.

– Unde Dumnezeu ai fost?

– M-am dus la Hampton să le iau pe Marge şi Betsy. Am avut o zi liberă, aşa că am rămas peste noapte. Care-i problema? Ai sunat-o pe Susan?

– Am sunat-o, dar fiul ei a trebuit să fie internat de urgenţă – la Roanoke, ieri – aşa că a

închis clinica pentru douăzeci şi patru de ore. Don Yoncey a adus o căprioară rănită.

– În ce stare este?

– Trebuie s-o vezi – dar nu arată bine. Nu reacţionează deloc de la mijlocul spatelui în jos.

Se îndreptară spre grajd.

– Unde-i Trick?

– Păi, a îndrăgit căprioara şi stă cu ea. Nostim, dar şi ea pare mai calmă cînd îi vorbeşte. Cred că-i place vocea lui.

– Cred că ai descoperit unul din secretele bine păzite ale lui Trick.

– Care? Că-i plac căprioarele?

– Că are un suflet sensibil, de mărimea lacului Michigan.

– Îl ascunde bine, dar cred că i l-am zărit o dată sau de două ori. Tocmai sufletul ăsta sensibil mă îngrijorează. N-o să suporte dacă va trebui „pusă jos" căprioara.

– O să urăşti asta la fel de mult ca el, dacă nu şi mai rău.

– Crezi că ar fi trebuit să mă obişnuiesc pînă acum? întrebă ea cu voce pierită.

Joey clătină din cap.

– Nici eu nu m-am obişnuit încă. Dar o fac pentru că uneori este necesar.

– Ştiu. Cei doi prieteni îşi zîmbiră trist şi apoi intrară în grajd. Patrick stătea lîngă căprioară, vorbindu-i blînd şi mîngîindu-i capul.

– Hei, Joey. Mă bucur că ai venit. Pare mai vioaie azi.

Joey se aplecă şi-şi plimbă mîinile iscusite peste corpul căprioarei, vorbind cu ea tot timpul. Se uită în sus şi prinse privirea lui Robin. Ea dădu din cap.

– Fă ce ai de făcut. Patrick, vrei să vii afară un minut?

Patrick o urmă afară.

– Ce se petrece?

Robin privea peste mica păşune care se umplea încet de umbrele dimineţii. Trase aer în piept şi-şi forţă cuvintele să-i iasă din gură.

– Trebuie s-o „pună jos".

El o privi inexpresiv.

– Cum adică s-o „pună jos"?

Ea continuă să privească în depărtare.

– Trebuie s-o adoarmă.

– Adică, s-o ucidă? Nu. Nu! E mai bine în dimineaţa asta. Opreşte-l! Făcu un pas spre uşă, dar Robin îl apucă de braţ cu amîndouă mîinile.

– Este necesar, Patrick. Lasă-l în pace.

– *Necesar*? ţipă Patrick. Cum adică necesar? Pur şi simplu nu vrei să te legi la cap cu ea. De ce? E prea mult deranj pentru tine?

Robin îl privi împietrită, în tăcere. Joey ieşi din grajd şi se uită de la Robin la Patrick, şi înapoi.

– Gata.

Ea dădu brusc din cap.

– Poți să o iei de aici?

Vocea lui Patrick era rece.

– Atîta gunoi... Nu-i așa, Robin?

Robin se cutremură la auzul sarcasmului amar din vocea lui și se întoarse să-l urmeze pe Joey, înapoi în grajd.

– Nu-i e prea ușor remarcă inutil Joey. Luă animalul în brațe, îl duse la mașină, deschise portbagajul și îl lăsă jos, apoi se întoarse la Patrick.

– Ai fost întotdeauna iute, cu degetul pe trăgaci, și de cele mai multe ori ai nimerit-o. Dar de data asta, Trick băiete, ai greșit ținta. Și cred că o știi și tu. Faci o greșeală uriașă.

Patrick se plimba în sus și-n jos.

– Ce greșeală? Ea a hotărît că-i prea mare bătaia de cap și...

– Chiar îți închipui că o femeie care ține ratoni cu trei labe, rațe cu o aripă și sconcși fără miros se gîndește la faptul că o căprioară e prea mult deranj? Căprioara era paralizată.

– Paralizată? Patrick se opri înghețat.

– Și să mai știi ceva. Robin n-a luat niciodată o asemenea decizie cu ușurință. Îi produce o durere foarte mare. Dar înțelege că uneori e singurul lucru uman care mai e de făcut.

Patrick își trecu degetele prin păr.

– Am cam dat-o-n bară, nu-i așa? Doamne, Joey, îmi pare rău.

– Nu spui asta cui trebuie, bătrîne.

– Mda. Dădu să plece spre grajd, apoi se întoarse. Cum stă cu iertarea?

– Nu sînt sigur, dar ar putea învăța porcii țepoși cum să înțepe.

Patrick oftă.

– Mie-mi spui!

– Vreau să te-ntreb ceva. Ce crezi despre ea?

– E cea mai exasperantă, încăpățînată, enervantă... Patrick trase adînc aer în piept și spuse încet: Dumnezeu să-mi ajute, Joey. Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Joey nu păru surprins, deloc.

– Atunci cum rămîne cu zicala „călătorește des, călătorește ușor"?

– Al dracului să fiu dacă știu!

Opt

Patrick urmări plecarea lui Joey, încercînd să găsească între timp ce să-i spună lui Robin. Îi datora scuze foarte serioase. Lucrurile pe care i le spusese erau de neiertat şi ea avea tot dreptul să-i arunce cuvintele – sau orice altceva avea la îndemînă – înapoi, drept în faţă. Spera că n-o va face.

Patrick se blestemă singur, cu toate înjurăturile pe care le ştia, ba chiar mai inventă cîteva. Cum putuse s-o acuze că n-are inimă? Ştia că în ciuda armurii dure, în interiorul ei era foarte sentimentală.

Cînd deschise uşa o văzu pe Robin, cu spatele către el, greblînd fînul.

– Robin?

Ea nu răspunse. Patrick auzea zgomotul monoton al greblei, cum ea continua să adune paiele cu mişcări măsurate. Ei bine, dacă nu vine muntele la Mahomed...

Se duse în faţa ei. Ochii îi sclipeau, plini de lacrimi, şi obrajii îi erau brăzdaţi de urme argintii. Din cînd în cînd îşi trăgea uşurel nasul. Patrick simţi subit o strîngere de inimă. Părea atît de delicată, fragilă şi rănită.

Atunci îl întîlni privirea. Dacă ochii ar fi avut dinţi, l-ar fi mestecat şi l-ar fi scuipat afară.

– Robin, începu şovăitor. Doamne, Robin, îmi pare atît de rău, draga mea.

– Aşa mă crezi tu? îi aruncă vorbele printre dinţii încleştaţi.

– Sigur că nu.

– Stai în casa mea, mai mare bătaie de cap decît zece căprioare rănite, te aşezi la masa mea, mănînci mîncarea mea. Ţi-am spălat rufele afurisite, pentru numele lui Dumnezeu. Şi tu poţi să mă acuzi că am considerat o biată căprioară rănită drept prea mult deranj?

Patrick se crispă.

– Ştiu. Îmi pare rău. Am greşit. Ştiu asta. Cred că am ştiut tot timpul.

– Nu mai e nimic de spus că s-o dregi, zise

Robin supărată. Du-te înapoi în casă şi fă-ţi valiza. Nu mai vreau să te văd aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Robin. Îmi pare cît se poate de rău. Ce altceva ai vrea să-ţi mai spun?

Ochii ei erau goi cînd îi răspunse.

– Vreau să-mi spui rămas bun.

– Nu poţi să-ţi doreşti aşa ceva!

– Nu pot? Am decis că-mi dai prea multă bătaie de cap, domnule Brady, aşa că voi dispune pur şi simplu de tine, ca de o căprioară rănită.

– La dracu', am făcut o greşeală. Recunosc. O să strig de pe acoperişul casei, dacă vrei. Dar nu poţi să scapi de mine ca de gunoiul de ieri.

– Să-ţi fac eu valiza?

– Nu plec nicăieri, Roşcato. Şi n-am să te las să arunci tot ce e bun între noi.

– Nu există nici un „noi".

– Pe dracu' nu există! Am să-ţi dovedesc. Patrick păşi mai aproape, cu ochii strălucind de hotărîre.

Robin ridică grebla cu ambele mîini, punînd o barieră între ei. Patrick i-o smulse din mîini şi o aruncă deoparte, apoi îi apucă încheieturile. Ea se zbătu să iasă din strînsoarea lui de cleşte.

– Dă-mi drumul, fir-ar să fie!

– Am cîteva lucruri să-ţi dovedesc, mai întîi. Vocea lui Patrick era dură ca oţelul. Şi primul dintre ele este că există un „noi". Al doilea este cît de bun poate fi acest „noi". O trase lîngă el.

– Dă-mi drumul, spuse Robin, cu voce mai slabă de astă dată.

– Nu pentru mult timp.

Robin încercă să-şi tragă mîinile, dar strîngerea lui era necruţătoare. Deschise din nou gura, să-i ceară s-o lase, dar Patrick profită pentru a-i acoperi buzele cu ale lui.

Îi zdrobi buzele într-un sărut care conţinea atîta posesiune, cît şi persuasiune. Limba lui se învîrti peste a ei într-o serie de împunsături mătăsoase, seducătoare. Cînd el renunţă s-o mai strîngă, mîinile ei se îndreptară spre pieptul lui pentru a-l îndepărta, dar rămaseră acolo.

Patrick îşi dezlipi gura de a ei doar cît să apuce marginea puloverului şi să i-l tragă peste cap. Pînă ca Robin să poată protesta, îi prinse gura într-un alt sărut adînc, dulce, ameţitor. Cînd privi în jos şi văzu dantela delicată, liliachie, a sutienului ei, scutură din cap.

– Lenjerie făcută să înnebunească un bărbat, murmură şi-i desfăcu sutienul, lăsîndu-l să-i alunece în jos, pe braţe.

– Patrick... şopti Robin, dar orice ar fi plănuit să spună, se pierdu cînd mîinile lui se umplură

de sînii ei. Îi mîngîie sfîrcurile cu degetul mare şi ea suspină peste gura lui.

Nici măcar nu-şi dădu seama că-i descheiase cămaşa lui Patrick, pînă cînd nu i se încurcară degetele în părul moale, cîrlionţat, de pe pieptul lui. Nu era gata pentru asta, îşi spuse, dar inima îi răspunse, ţipînd: „Mincinoaso!". Poate că mintea ei nu era gata, dar trupul da. Sînii erau umflaţi şi tînjeau după mîngîierile lui, cu vîrfurile ca de piatră ţipînd după buzele lui. Şi acel loc secret dintre coapse era umed, pregătit pentru posesiunea lui.

Nu-i era frică să facă dragoste. John Douglas nu fusese un bărbat crud, doar unul egoist. Dar ştia cumva că trebuia să fie ceva mai mult în legătură cu sexul, decît descoperise alături de el şi ştia că Patrick ar fi cel care i-ar arăta exact cît de mult. Pentru prima dată, după ani de zile, îşi ascultă inima şi nu capul, plimbîndu-şi mîinile peste pieptul lui şi dîndu-i cămaşa deoparte.

– Aşa-i bine, vocea lui Patrick răsună adînc în pieptul lui. Atinge-mă, iubito, atinge-mă. Ea îşi aplecă privirea, atentă să vadă ce-i fac mîinile. Cînd unghiile zgîriară uşor sfîrcurile lui plate, masculine, Patrick gemu.

În timp ce mîinile ei alunecară spre catarama centurii lui, el reuşi s-o ia pe sus şi să facă puţinii paşi pînă la pătura de cazarmă, înainte

ca genunchii tremurători şi glezna nerefăcută încă să-i cedeze deodată. O aşeză din nou lîngă pătură, ameţit de apropierea ei. O dorise atît de tare şi de atît de mult timp, că nu-i venea să creadă că se întîmpla acum.

Spera doar să-şi păstreze controlul suficient de mult timp pentru a-i produce plăcere, dar fiecare atingere a mîinilor ei îl trăgea din ce în ce mai aproape de limită. Îşi pierdu puţin stăpînirea de sine cînd mîinile ei îi scoaseră centura de la pantaloni. Mai pierdu încă un pic cînd ea îşi trecu degetele pe fermoar, în jos.

– Încetişor, Prigorie Roşie. Avem toată noaptea înaintea noastră, şopti el în timp ce-i lua mîinile în ale lui şi i le apropia de buze, depunînd un sărut în spatele degetelor ei. Este rîndul tău, acum. Îţi aminteşti de toate acele lucruri pe care ţi-am spus că vreau să le fac?

Robin încuviinţă şi genele i se zbătură, apoi se închiseră, în timp ce şoaptele răguşite ale lui Patrick o asaltau. Îşi însoţea mîngîierile cu cuvinte şi-i descria tot ce-i făcea. Rămase tăcut numai cînd o trase uşor în jos, pe pătură, şi începu să-i exploreze trupul cu mîinile şi buzele.

De ce crezuse că nu este pregătită pentru asta? se gîndi Robin.

Fusese pregătită toată viaţa ei. Buzele, sînii, gîtul ei, toate primiră mîngîieri iubitoare şi arză-

toare pînă cînd Robin fremătă de dorință. Doar atunci el îi dădu jos blugii și îi cuprinse căldura feminității prin chiloții de satin, liliachii pe care-i purta.

– Patrick? îl rugă ea, nu pentru a-l opri, ci pentru a-l grăbi să-i potolească dorința; dorință precum setea, insuportabilă, arzătoare, stringentă.

– Nu încă, iubito, murmură el, scoțîndu-i bucățica de satin rămasă și începu să-i exploreze tainele feminității. Văzuse oare o femeie alcătuită la fel de minunat ca ea? Cum se făcea că sînii ei aveau exact mărimea potrivită pentru mîna lui, sfîrcurile sînilor exact forma potrivită pentru buzele lui? Se mai potrivea la fel de perfect cu el și în alte locuri? Degetele cercetară. O, da. Se potrivea atît de bine că probabil avea să înnebunească.

Ea gemu și fremătă sub degetele lui curioase. El o mîngîie din nou, intim, smulgîndu-i alt suspin și încă o rugăminte.

– Patrick!

El se opri un moment și o privi, simțind nevoia să se convingă că ea este acolo, gata pentru el. Doamne, ce frumoasă este – și niciodată mai mult decît acum. Avea buzele roșii și umflate de la sărutările lui și trăsăturile încordate de dorință. Vîrfurile roze ale sînilor ei – petale de trandafir – erau dureros, tentant de

tari. Ochii ei – Patrick înghiți cu greu – ochii ei erau larg deschiși și aurii. Un bărbat putea să se scufunde în ochii aceștia și să nu mai iasă niciodată. Cel puțin, nu cu inima intactă.

Își lăsă mîinile să alunece pe trupul ei, în jos, de pe sîni spre șolduri, și ochii ei se lărgiră și mai mult, aur aprins. Mîinile ei, acele mîini neobosite, se încolăciră pe spatele lui și-l traseră mai aproape, în timp ce își oferea buzele gurii lui. O sărută din nou, gemînd cînd mîinile ei îi coborîră pe spate, spre fesele suple, strînse în blugi.

Degetele tandre, jucăușe, se strecurară sub betelia pantalonilor, iar asta era invitația de care avea nevoie Patrick. Se rostogoli pe spate și-și scoase repede blugii și lenjeria, aruncîndu-le pe podeaua acoperită cu paie. Apoi se întoarse spre ea și o trase în brațele lui. Amîndoi își ținură răsuflarea cînd trupurile li se atinseră.

– Spune-mi ce-o să faci acum, susură Robin mișcîndu-și corpul sinuos pe al lui.

– Acum? murmură Patrick lîngă gîtul ei. N-aș mai putea spune nici cum mă cheamă, Roșcato. Sînt atît de pus pe jăratic, că o să scot flăcări dacă mai aștept puțin.

Ca răspuns la cererea lui nerostită, ea își desfăcu picioarele și el se lipi complet de trupul ei.

El se sprijini în braţe, cu corpul gata pregătit de a-l poseda pe al ei.

– Eşti protejată, Robin?

Robin îl privi fără să înţeleagă.

– Protejată?

– Controlul naşterilor, iubito.

– Oh. Hm, nu.

Trupul lui numai că nu ţipă din cauza frustrării fizice pe care o simţea cînd se rostogoli pe spate şi rămase cu ochii în tavan.

– Tu n-ai nimic la tine? Vocea lui Robin era răguşită de dorinţă.

Inspirînd adînc, Patrick se ridică în capul oaselor şi-şi trecu degetele prin păr, rugîndu-se ca dorinţa fierbinte, pulsantă, să se potolească puţin ca să poată gîndi coerent.

– Nu. Nici măcar cel obligatoriu, din portmoneu. Zîmbi chinuit.

Auzi fînul de sub pătură foşnind, cînd ea se ridică lîngă el, înconjurîndu-l cu braţele. Patrick aproape gemu, cînd simţi moliciunea sînilor ei, apăsaţi pe spatele lui.

– Cred că perioada mea este în regulă, murmură ea cu buzele lipite de pielea lui.

Patrick strînse din dinţi, simţind dorinţa care-l săgeta.

– Eşti sigură?

– Nu. Simţi răsuflarea ei uşoară pe spate, cînd Robin oftă.

– Atunci aşteptăm.

– Şi dacă aş vrea să-mi asum riscul?

– Iubito, eu nu doresc să te las să-ţi asumi riscul.

– Atunci, ce facem?

– Bănuiesc că nu arzi de nerăbdare să fugi pînă la farmacie după nişte – se întoarse spre ea şi-i lipi un sărut pe buze – pastă de dinţi?

Robin zîmbi şi-i întoarse sărutul.

– Sau poate nişte... şampon?

Patrick o sărută din nou, zîmbind.

– Sau ceva... aspirină, antinevralgic, cremă de faţă?

Robin îl înconjură cu braţele, torturîndu-se singură cu senzaţia sînilor ei moi, apăsaţi pe pieptul lui tare.

– Ah, cred că mi s-au terminat toate aceste lucruri. E clar că trebuie să mă duc în oraş, să le cumpăr.

El îşi frecă pieptul peste sînii ei.

– Pe toate?

– Mmmm. Chiar dacă mai am cîteva din ele, sînt sigură că mă pot gîndi la ceva care-mi lipseşte.

– E deschisă farmacia? E probabil ora opt.

– De obicei ţin deschis pînă pe la nouă.

– Cred că ar trebui să ne îmbrăcăm, atunci, spuse Patrick fără tragere de inimă.

– Ar fi mai bine, dacă nu vrem să-l speriem

pe micul farmacist cu păr cărunt.

– Mda. Îmbrăcarea, iubito.

Plimbarea în oraş fu atît de încărcată de electricitate, încît Robin fu surprinsă că nu săreau scîntei de fiecare dată cînd se atingeau. Deoarece glezna nu părea să-l mai deranjeze prea mult, Patrick conduse maşina şi Robin se bucură să-l privească. Ochii îi cercetau liniile feţei, iar şi iar – trăsăturile tăiate în linii dure, bărbia hotărîtă, buzele surprinzător de senzuale.

De-abia acum îşi dăduse seama că îl iubea şi inima ei savura cuvintele. Nu putea spune că avusese brusc această revelaţie; în schimb, descoperirea se insinua în ea încet, umplîndu-i sufletul. Începea să devină un adevăr mai presus de orice îndoială, aşa cum ştia că soarele va răsări dimineaţa, frunzele vor cădea toamna şi ghioceii vor înflori primăvara.

Dragostea nu o speria, aşa cum crezuse. Se simţea, în schimb, în siguranţă şi cuprinsă de căldura tandreţei. Nu ştia că Patrick o iubea, dar în acest moment nici nu-i păsa. Ştia că avea să-i pese mai tîrziu, dar acum dragostea ei era atît de nouă şi plăpîndă, că nu voia de la el decît să ia ceea ce-i oferea.

Observă că el o privea altfel decît înainte – cu ochi calzi, întunecaţi şi tandri. Poate că aşa se uită întotdeauna un bărbat la femeia pe care

o dorește, cu care este pe punctul de a face dragoste, dar Robin nu-și amintea ca John Douglas s-o fi privit vreodată în felul acesta. Se simțea frumoasă și dorită atunci cînd o privea Patrick. Nu se simțise la fel sub privirea lui John Douglas.

Ciudat. Pentru prima oară, după ani de zile, se putea gîndi la fostul ei soț fără o strîngere îngrozitoare de inimă. În urmă cu două zile, amintirile fuseseră de ajuns ca s-o îmbolnăvească; acum simțea doar un regret de moment pentru inocența oarbă, prostească, pe care o avusese.

Robin îi arătă lui Patrick unde să parcheze și intrară în farmacie ținîndu-se de mînă. Micul magazin avea un aer de modă veche. Într-un vas de sticlă erau așa numitele „dulciuri de un penny" și la o tejghea de-a lungul unui perete, încă se mai serveau înghețate și apă minerală. Desigur, Patrick observă și acolo unele concesii aduse timpurilor moderne, în raftul cu casete video de închiriat și punguțele cu floricele pentru microunde, din dulapul de lîngă casa de bani.

Cînd farmacistul o salută pe Robin cu un zîmbet cald și o invită să guste un nou sortiment de acadele, Patrick se încruntă.

– Mi s-a părut că vorbeai despre un farmacist mic, bătrîn, cu păr cărunt, murmură el

cînd farmacistul se întoarse să salute alt client.

Robin zîmbi ironic.

– Păi, este cărunt.

– Dar nu-i nici mic, nici bătrîn, îi replică Patrick, privindu-l încă pe bărbatul înalt, încărunțit prematur.

– Este foarte căsătorit, în caz că te interesează.

– Cît de căsătorit?

– Soția lui lucrează tot aici. Știi, am impresia că ai probleme cu orice persoană de sex masculin care-mi vorbește.

– Nu știu la ce te referi.

– Earl, Bernie, băcanul?

– Toți te sorbeau din ochi.

– Mă sorbeau din ochi? Robin îl privi cu inocență și-l luă de braț, reușind să-și frece pieptul de el.

– Mda, uite așa. Patrick își dădu ochii peste cap, apoi își țintui privirea pe sînii ei.

Chiar știind că el glumește doar, Robin tot simți cum i se întăresc sfîrcurile, ca răspuns.

– Vai, dar ești un sorbitor din ochi de mare clasă.

– Există cuvîntul ăsta?

– Poate că nu, dar exprimă ce vreau, așa că nu contează.

– Sînt de mare clasă și în alte domenii, murmură Patrick cu subînțeles.

– Atunci, toarse ea, mai bine am lua lucrul pentru care am venit şi am merge acasă ca să vedem care sînt domeniile astea.

Robin o luă pe alt culoar şi Patrick se opri înmărmurit în faţa raftului imens cu cele mai variate modele de anticoncepţionale – inclusiv cea mai largă gamă de articole de protecţie masculină pe care o văzuse vreodată.

– Doamne-Dumnezeule, spuse uluit. Nu erau numai un curcubeu de culori, dar şi cu dungi şi buline! Incredibil. De ce o gamă atît de variată?

Robin dădu din umeri.

– Nu ştiu. Poate pentru că nu-i nimic altceva de făcut noaptea, cînd peste tot se închide la ora nouă. E o expoziţie impresionantă, nu-i aşa?

– Ai vreo preferinţă?

– Orice.

Patrick îşi făcu alegerea şi merseră să plătească. Deodată, Robin se opri din drum.

– Patrick, nu pot să merg acolo. Mă cunoaşte şi cînd o să vadă astea, o să ştie că noi... eu... noi...

– Ei şi? Patrick o luă în braţe şi o sărută, un sărut scurt dar posesiv care o lăsă fără suflare. Îţi pasă?

Ameţită, Robin îşi scutură capul.

– Nu, cred că nu.

El înşfăcă şi cîteva cutii cu floricele pentru preparat la microunde şi un borcan cu vitamine şi le puse alături, pe tejghea.

– Poate că nu le va observa amestecate printre astea, îi şopti lui Robin şi ea chicoti.

Punga cafenie de hîrtie dintre ei, de pe bancheta din faţă a maşinii, părea să exercite o forţă magnetică, atrăgîndu-i mereu ochii lui Robin în timpul întoarcerii tăcute spre casă. Observă că şi ochii lui Patrick erau la fel de atenţi. De fiecare dată cînd privirea îi fugea spre pungă, se uita înapoi la ea şi-i zîmbea – un zîmbet atît de plin de promisiune încît Robin de-abia aştepta să ajungă acasă pentru a primi ceea ce ochii lui îi ofereau de pe acum.

Deplin conştientă de dragostea ei pentru el, toate îndoielile o părăsiră şi era mult mai pregătită pentru dragoste decît fusese cu cîteva ore mai înainte. Nu crezuse că va mai fi capabilă să aibă încredere în cineva, mai ales într-un reporter, dar cînd era cu Patrick nu se gîndea deloc la profesia lui. Se gîndea în schimb la tandreţea lui, la umorul lui acid, la felul în care avea grijă de ea.

Descoperirea că îl iubea pe Patrick nu avu darul să o surprindă; faptul că inima ei avea încredere în el, da. Îl cunoştea de atît de puţină vreme – cînd se întîmplase?

În momentul în care Patrick opri maşina în

fața cabanei, Robin luă punga de hîrtie.

– În grajd sau în pat? întrebă moale.

Patrick trase adînc aer în piept.

– Mi-am imaginat mereu cum ar fi să fac dragoste cu tine sub stelele acelea stupide de pe tavanul tău și cum ți-aș răsfira părul pe fața de pernă de mătase.

Un zîmbet îi rotunji buzele ei și Patrick trebui să-și aducă aminte să respire. Era zîmbetul unei sirene, o Lorelei, dar, chiar dacă știa că vrea să-l prindă în mrejele ei, nu credea că ar putea rezista să nu o urmeze.

Robin de-abia aprinse lumina, că se și trezi în brațele lui. O sărută iar și iar, sărutări fierbinți, flămînde, pe care ea le primea lacomă și i le înapoia. Mîna lui îi prinse coada groasă, împletită, care-i atîrna pe spate, scoțîndu-i elasticul care o ținea strînsă.

– Cînd porți părul așa, singurul lucru la care mă pot gîndi este să ți-l desfac. Îi despleti părul și-și trecu degetele prin el, pieptănîndu-i-l, pînă ajunse să-i plutească în valuri în jurul umerilor.

De-abia atunci își îndreptă atenția către puloverul ei. Mîinile lui se strecurară sub lîna moale și-i cuprinseră sînii înainte de a aluneca în jos pentru a-i ridica puloverul peste cap. Sutienul urmă imediat puloverul și mîinile lui alergară să-i acopere sînii mici și îndrăzneți.

– Patrick, suspină ea sacadat. Am genunchii

cam moi.

– O să-i ai mult mai moi după ce termin cu tine, bombăni el şi o conduse spre pat. O aşeză pe margine şi îngenunche în faţa ei ca să-i scoată ghetele, apoi o ridică din nou în picioare pentru a-i scoate blugii şi chiloţii.

Cînd fu complet goală, Patrick se dădu înapoi şi rămase cu privirea aţintită la ea. Doamne, dar era frumoasă – sîni mici, fermi, şolduri suple, picioare lungi. Întinse mîna şi-i aduse părul în faţă, peste umăr şi i-l aranjă peste piept, astfel încît doar sfîrcul se ivea printre şuviţele încurcate.

– Al meu, şopti printre buzele uscate. E al meu.

Cuprinzîndu-i sînii în palme, o sărută pînă cînd amîndoi începură să tremure de dorinţă, apoi se trase înapoi ca să umble la nasturii cămăşii.

– Fir-ar să fie, bodogăni, cînd degetele neîndemînatice nu-l ajutau.

– Lasă-mă pe mine. Mîinile lui Robin erau sigure şi ferme, descheindu-i nasturii unul cîte unul. De-abia termină, că Patrick îşi smulse cămaşa şi o aruncă pe podea. Îşi duse mîinile spre centură, dar Robin îşi aşeză mîinile peste ale lui.

– Nu, lasă-mă pe mine, spuse din nou.

Tortură dulce, lentă, mîinile ei eliberară

centura şi o aruncară pe podea. Desfăcu capsa metalică şi coborî încet fermoarul, de-abia atingînd cu degetele carnea tare care se încorda sub ţesătura blugilor. Patrick gemu şi îşi azvîrli în grabă chiloţii, sexul excitat eliberîndu-i-se din strînsoare.

Cu o expresie flămîndă pe faţă, Robin se lăsă în genunchi în faţa lui, încercuindu-l cu mîna şi gustîndu-l. Patrick închise ochii tremurînd şi o ridică în picioare.

– Dacă mai continui aşa, nici nu ajungem să folosim prezervativul pe care l-am cumpărat. O întinse pe Robin pe pat şi începu să o iubească pe îndelete, gustînd şi savurînd fiecare părticică din ea. Pe cît de mult avea nevoie să-şi potolească setea dureroasă înăuntrul ei, tot aşa avea nevoie să facă asta mai întîi.

– Patrick, acum! îl rugă Robin, şi cum el nu se supuse imediat, îşi înfipse degetele în umerii lui. Acum, te rog, acum.

– Acum, încuviinţă el şi se răsuci să ia prezervativul. Nu era pe noptieră. Se aplecă peste marginea patului şi privi în jos, dar nu era nici pe podea. Înjură scurt, violent.

– Pe masa din bucătărie, cred, spuse ea, cu vocea întretăiată de dorinţă.

Patrick o privi, întinsă în braţele lui şi nu era sigur dacă avea puterea s-o părăsească, chiar

pentru cîteva secunde. Își odihni fruntea în mica vale dintre sînii ei, simțindu-i bătaia rapidă a inimii pe obraz.

– Aș putea urca un munte chiar acum, ca să te capăt, dar nu sînt sigur că te pot lăsa singură să mă duc să le iau.

– Nici eu nu sînt sigură că te-aș putea lăsa să pleci. Dar cred că nu avem de ales, spuse Robin moale.

Cu o privire ce tînjea de dorință, Patrick se ridică în picioare și se grăbi spre bucătărie. Înșfăcă plicul și se întoarse rapid la pat. Cînd Robin îi puse prezervativul, gemu ușor de plăcere.

– Oh, iubito, vreau să meargă încet, murmură, dar nu știu dacă pot face să dureze atît de mult. Așteptă încordat, la pătrunderea în trupul ei.

– Nu vreau încet. Robin întinse mîna și îl ghidă înăuntru.

El gemu pătrunzînd în fierbințeala ei netedă. Avusese dreptate în legătură cu potrivealа lor perfectă. Avusese dreptate și că s-ar putea să înnebunească. Cînd ea își mișcă șoldurile sub el, gemu din nou.

– Nu, iubito, nu te mișca. Lasă-mă doar să răsuflu un minut. Se agăță disperat de rămășițele autocontrolului care i se dezintegra rapid.

– Nu mai aștepta, Patrick, șopti Robin

încolăcindu-şi strîns picioarele în jurul lui.

Patrick mai făcu o ultimă tentativă de a rămîne lucid, apoi fu pierdut. Realitatea licări puţin şi apoi se estompă pînă nu mai rămase pentru el decît Robin şi dragostea care-o simţea pentru ea.

– Patrick? Ochii ei erau larg deschişi, surprinşi de modul în care el se mişca deasupra ei.

– Iubito?

– O să mă prăbuşesc.

– O să te prind.

Îşi lăsă capul pe pieptul ei, împărţindu-şi cu dărnicie atenţia întîi unui sfîrc tare, apoi celuilalt. Cînd simţi spasmele care o scuturau, îi luă gura în posesie, înghiţindu-i gemetele de plăcere. De-abia atunci o urmă şi el – cu bucurie, triumfător – ascunzîndu-şi strigătul în părul ei. Nu era doar o eliberare fizică, ci şi una a inimii.

Se prăbuşi peste ea epuizat, dar fericit c-o simţea sub el. Îşi deplasă greutatea pe o parte.

– Nu, te rog. Robin îşi strînse braţele în jurul lui. Rămîi.

– Nu plec nicăieri, suflă el şi o aşeză mai bine sub el.

Robin se cuibări la umărul lui.

– Am crezut că vrei să faci dragoste sub stelele mele. Dar nici măcar n-ai stins lumina.

– Am să fac dragoste sub stelele tale mai tîrziu. De data aceasta n-aș fi putut pierde ocazia să te privesc, pentru nimic în lume. Se ridică într-un cot și aranjă meticulos șuvițele părului ei pe pernă. Asta-i una din fantezii, îi spuse satisfăcut.

– Întotdeauna este așa?

Patrick, care tocmai se întinsese la loc, se propti într-un cot.

– Ce?

– Știi tu – Robin își flutură mîna în aer – așa, ca acum.

– Adică, dacă e întotdeauna așa bine?

– Mda. Cred că asta voiam să spun.

– Nu. Nu este. Pentru mine n-a fost niciodată, măcar pe jumătate, la fel de bine, pînă acum.

– Pentru mine n-a fost niciodată bine, ca acum.

Patrick îi îndepărtă blînd șuvițele de pe față.

– Vrei să-mi vorbești despre asta?

Robin oftă și rămase cu privirea pironită în tavan.

– Am fost măritată.

– Și?

– Și eram tînără și fără experiență – fecioară, de fapt – și, nu știu, doar că n-a fost foarte bine.

Patrick se încordă.

– Îți făcea rău?

– Nu. Doar că... era întotdeauna atît de rapid și pe urmă adormea, iar eu rămîneam întrebîndu-mă dacă asta-i tot ce trebuie să fie.

– Și ce s-a întîmplat? întrebă Patrick pe un ton firesc, deși își simțea nervii încordîndu-se în așteptarea răspunsului ei. Își va deschide sufletul în fața lui?

Ea rămase tăcută atît de mult timp, încît se temu că nu-i va mai răspunde deloc. În cele din urmă, Robin continuă.

– Nu a mers. Mariajul nostru a luat sfîrșit după un an.

– L-ai părăsit tu pe el, sau el pe tine?

– Destul despre mine. Își plimbă degetele pe pieptul lui. Vreau să aud despre tine, acum. Ai avut vreodată o legătură serioasă cu altcineva?

Patrick știa că ea încearcă să schimbe subiectul și o lăsă să o facă... doar de data asta.

– Am fost căsătorit cu ani în urmă.

– Ce s-a întîmplat?

– Ea avea probleme dinainte de a ne căsători, dar eu eram atît de absorbit de prima mea slujbă de reporter sportiv, că n-am observat nimic. Bineînțeles, era și o mincinoasă foarte iscusită. Nu stăteam suficient de mult timp acasă bănuiesc că și asta a contribuit – dar problema cea mai mare a fost că ea nu a

avut destulă încredere în mine ca să-mi spună totul. Dacă ar fi avut, poate aș fi fost în stare s-o ajut.

– Dar care era problema?

– Se droga. A murit din cauza unei supradoze, la doi ani după ce ne-am căsătorit.

– Trebuie să fi fost îngrozitor, pentru tine.

– N-a fost ușor, confirmă el. Dar cel mai greu lucru din toate, a fost să aflu că ea nu a avut încredere în mine. Tu ai, Roșcato?

Robin își trecu mîna peste corpul lui, mîngîindu-l.

– Atît cît pot avea încredere în cineva.

Patrick nu era satisfăcut de răspuns, dar nu mai adăugă nimic, lăsîndu-se sedus în tăcere de lucrurile delicios de păcătoase pe care i le făceau mîinile ei.

Nouă

Nu reuşiră să facă dragoste sub stele, se gîndi Robin cînd se trezi a doua zi dimineaţă în braţele lui Patrick. De cîte ori încerca să stingă lumina, Patrick o aprindea la loc, spunînd că preferă s-o vadă pe ea decît nişte stele ridicole. Zîmbi. Nici ei nu-i lipsiseră stelele.

Se desprinse din braţele lui, lucru nu tocmai uşor de făcut, mai ales atunci cînd el începu să mormăie, întinzînd mîna după ea şi trăgînd-o înapoi. Dîndu-şi jos picioarele din pat, rîse, aproape cu voce tare. Uitaseră să închidă uşa şi, în timpul nopţii, mai toată menajeria se mu-

tase înăuntru.

Ambele pisici stăteau la capul patului, lîngă perna lui Patrick. Chanel își făcuse culcuș în blugii aruncați pe jos, ai lui Patrick, Ritz stătea fericit pe covor, lăfăindu-se în lumina soarelui de dimineață, iar Tripod moțăia la picioarele patului. Chiar și cîinii, care de obicei nu catadicseau să intre înăuntru, se mutaseră pe podeaua bucătăriei.

Robin își miji ochii suspicioasă. Toți păreau remarcabil de bine hrăniți pentru ora atît de matinală – chiar și Pooh, al cărei stomac se trezea de obicei cam cu o oră înainte de a se trezi Robin. Curioasă, își trase pe ea blugii și puloverul și se duse la țarc. Chiar și acolo fusese pusă mîncare proaspătă. Singurele animale care nu fuseseră hrănite încă erau puii de veveriță, dar pe masă stăteau pregătite o seringă, o cutie cu mîncare pentru bebeluși și deschizătorul de conserve.

Grija lui Patrick îi dădu o senzație plăcută, de căldură, chiar și acolo unde sufletul ei atît de bine apărat zăcuse înghețat în ultimii ani. Și pe măsură ce se topea, o umplea atît de mult pe dinăuntru, că nu știa dacă putea suporta toată dragostea pe care o simțea.

Un zîmbet i se întipări pe față, în timp ce umplea seringa cu hrană și scotea un puișor din cușca lui. Ținea absentă mica ființă care se

zvîrcolea în timp ce sugea. Peste ani, fabulă ea, va fi descoperită uitîndu-se visătoare în gol, cu acelaşi zîmbet stupid pe faţă.

După ce termină cu ultimul pui şi mai aruncă o privire în jur, fugi înapoi în casă. Patrick dormea încă, strîngînd perna ei de parcă ar fi căutat-o şi ar fi găsit perna în locul ei. Robin simţi cum i se înteţesc bătăile inimii, doar privindu-l.

Cum de se îndrăgostise într-o perioadă atît de scurtă? Şi de ce, cunoscîndu-l pe John Douglas cu un an înainte de căsătorie, nu simţise dragostea cu aceeaşi intensitate? Se aşează pe marginea patului, mîngîind cu degetele obrazul lui Patrick. Nu ştia dacă el ar dori să o audă spunînd asta, dar credea că este cel mai frumos bărbat pe care-l întîlnise vreodată. Oftă. Probabil că mai auzise acest lucru, nu o dată.

Se hotărî să se întreacă pe sine cu micul dejun, în această dimineaţă, pregătind porridge-ul bunicii, cu alune şi stafide, la aburi. Puse fulgii de ovăz să fiarbă la foc mic, tăie alunele, amestecă scorţişoara şi zahărul, apoi se întoarse să amestece în fulgi. Cînd simţi un braţ că i se strecoară în jurul taliei, fu uimită un moment, apoi se sprijini pe corpul cald al lui Patrick.

– Mmm, ceva miroase bine, murmură în ure-

chea ei.

– Scorțișoara cu zahăr?

– Nu, tu. Își îngropă fața în părul ei.

Robin se răsuci în îmbrățișarea lui și-și agăță brațele de gîtul lui, simțindu-se un pic, sfioasă. Nu mai avusese decît un singur amant în toată viața ei – și fusese măritată cu el – așa că nu era sigură de protocolul care urma unei nopți de pasiune sălbatică. Nu credea să fi avut vreodată, o astfel de noapte cu John Douglas.

– Bună dimineața.

– Așa este, fu Patrick de acord și-și strecură mîinile sub puloverul ei, unde întîlni doar pielea netedă a spatelui. Nu porți sutien.

Ea își înclină capul.

– Nu port, confirmă.

Patrick își prelinse mîinile peste fesele ei.

– Ce altceva nu mai porți?

– Asta știu eu și tu...

– Trebuie să descopăr. Mîinile lui Patrick desfăcură capsa blugilor ei. Chiar asta intenționez să fac.

– Mai tîrziu, spuse înțepată, ascunzîndu-și un zîmbet în timp ce se întorcea spre plită. Trebuie să pregătesc micul dejun, dar pot să-ți satisfac curiozitatea. Port chiloți.

Patrick oftă dezamăgit.

– Păi atunci, doar o să stau aici la masă și o să te privesc.

Robin continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

– Chiloţi de satin roz. Cei care se potrivesc la cămaşa de noapte care te intriga aşa tare.

Înainte de a avea timp măcar să pună lingura jos, era întinsă pe spate, în pat, cu pantalonii în jurul gleznelor.

– Satin roz, murmură Patrick satisfăcut, trecîndu-şi palma peste ei. Altă fantezie împlinită.

– Cîte fantezii ai?

– În legătură cu tine? Zeci, sute, poate mii.

– Nu m-ai cunoscut suficient ca să ai mii. Vocea i se gîtui cînd el îşi strecură degetele sub ţesătura mătăsoasă.

– Poate că nu, dar te-am cunoscut suficient ca să mă îndrăgostesc de tine.

Alt zîmbet îi apăru pe faţă.

– Mă iubeşti?

– Din creştet pînă-n tălpi.

– Şi eu te iubesc.

Robin văzu cum un zîmbet similar acoperă faţa lui, chiar înainte s-o înconjoare cu braţele şi s-o strîngă, de parcă nu ajungea destul de aproape de ea. Apoi, lucrurile deveniră cam confuze în timp ce se explorau unul pe celălalt cu ochii şi mîinile noii iubiri. Cînd ajunseră, finalmente, înapoi în bucătărie, porridge-ul devenise de mult un bulgăre carbonizat, cleios.

Robin îl urmări pe Patrick mîncînd al doilea

sandvici cu brînză şi şuncă.

– Mai există şi alte fantezii, în afara satinului roz, de care ar trebui să ştiu? întrebă ea.

O luminiţă licări în ochii lui Patrick şi-şi aruncă restul sandviciului pe masă.

– Hai înapoi în pat şi-am să-ţi descriu cîteva.

– Am cîţiva pui de hrănit, spuse Robin plină de regret. Vrei să-mi arăţi mai tîrziu?

– Cu mare plăcere şi în detaliu.

Patrick o urmă la ţarc, punînd întrebare după întrebare – unele serioase, altele lipsite de sens. Ajută cînd putea – iar cînd nu putea o privea doar, cu ochi flămînzi. După ce puse la loc ultimul pui, se întoarse spre Patrick şi-i spuse:

– Acum, despre fanteziile acelea...

Făcură dragoste din nou, de data aceasta pe pătura veche de armată de pe stratul de fîn din grajd. Mai tîrziu, Robin se ghemui lîngă el, învăluită doar de braţele lui şi de nimic altceva. Deşi se potolise şi era satisfăcut, Patrick nu-şi putea ţine mîinile departe de ea – cutreierîndu-i părul, braţele, pieptul. Ştia doar că trebuie să se ţină conectat la ea într-un fel sau altul.

Se uită la particulele de praf care dansau în razele soarelui de amiază, care-şi făcuseră loc printr-o crăpătură subţire din perete. O iubea şi ea îl iubea, dar nu putea fi liniştit pînă cînd nu dispăreau toate secretele dintre ei. Secretele

puteau supura precum puroiul şi distruge persoana care le purta, dar n-avea să lase să i se întîmple asta lui Robin. Chiar mai mult decît dorinţa de a o şti în siguranţă, voia, pur şi simplu, încrederea ei completă. Avea nevoie de asta.

Aşezîndu-i mai confortabil capul pe umărul lui, îi depuse un sărut pe păr.

– Povesteşte-mi despre soţul tău, Robin.

Tăcere. Patrick îşi sili corpul să rămînă relaxat, nevrînd ca ea să ştie cît era de important pentru el răspunsul ei.

În cele din urmă, ea începu să vorbească şoptit.

– Ne-am cunoscut la facultate. Eu aveam nouăsprezece ani. Ne-am căsătorit şase luni mai tîrziu, în ziua cînd împlineam douăzeci de ani.

– Erai tînără.

– Mult prea tînără, încuviinţă ea. Eu eram monedă veche, el una nouă. Înţelegi ce vreau să spun? Ridicîndu-şi capul, îl privi pe Patrick.

– Nu-s sigur. Spune-mi tu.

– Familia mea era veche, înstărită, influentă, ei bine, pînă cînd tata a pierdut o mare parte din avere în nişte investiţii proaste. Dar cunoşti genul casă cu gust, maşini alese cu gust, haine de bun gust, prieteni aleşi cu gust. John Douglas era monedă nouă – casă uriaşă,

mașini luxoase,, opulență ostentativă și tot restul. Era atît de diferit de toată lumea pe care o cunoșteam – ostentativ, exuberant. Mă numea prințesa lui. Mi-a dăruit pînă și o diademă cu diamante, să o port la nunta noastră... Vocea i se frînse și-și lăsă din nou capul pe pieptul lui Patrick.

– Ai fost fericită?

– O lună sau două, poate. Nu știu. Credeam că sînt, oricum. Degetele ei trasau cercuri în părul de pe pieptul lui. Dar știam că nu e în regulă ceva. Erau prea multe absențe inexplicabile. Prea multe așa-numite, întîlniri de afaceri, noaptea tîrziu, împreună cu fratele lui și eu eram prea proastă ca să bănuiesc ceva. Adică, știam că el face afaceri de import–export. Cîte întîlniri la ore tîrzii ar fi trebuit să aibă?

– Și ce s-a întîmplat, iubito? Îi cuprinse mîna în palma lui.

– El și Malcom au avut o ceartă teribilă și eu n-am mai putut suporta și am plecat la mama pentru cîtva timp, murmură. Cînd m-am întors acasă peste cîteva ore, era mort. Aparent, o sinucidere, deși m-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva Malcom... Vocea i se stinse.

Sinucidere!

– Cred că a fost foarte greu pentru tine, spuse prudent.

– Văduvă, înainte să împlinesc douăzeci şi unu de ani.

– De ce s-a sinucis? Ea se foia agitată şi Patrick îşi trecu mîna prin părul ei, mîngîind-o ca pe o pisică. Ea se relaxă pentru un moment, apoi se ridică, înconjurîndu-şi genunchii cu braţele.

Avea încredere în el. Da, avea încredere, dar era atît de greu să facă vorbele să iasă.

– A... a aflat că era cercetat de poliţie pentru contrabandă. Pur şi simplu n-a putut înfrunta asta, bănuiesc.

– Înţeleg. Era vinovat. Cuvintele lui sunau ca o simplă constatare.

– Da.

– Şi apoi, ce s-a mai întîmplat? întrebă Patrick încet, ridicîndu-se lîngă ea.

– Au venit şi i-au confiscat toate bunurile chiar şi bunurile pe care le-am adus cu mine cînd m-am măritat. Bunuri dobîndite ilegal, au spus. Compania de asigurări a zis: „Ne pare rău, este sinucidere – nici un ban". Am ajuns de la hainele de la casa de modă la blugi cumpăraţi la preţ redus, în doar cîteva săptămîni.

Patrick o cuprinse cu braţele şi o trase pe spate, sprijinind-o de el.

– Ce s-a întîmplat cu fratele lui?

– A fugit din oraş cu toţi banii din bancă –

l-au prins recent şi l-au expediat înapoi la Norfolk, pentru judecată.

– Şi reporterii? Bănuiesc că te-au hărţuit cu întrebările, nu?

Robin încuviinţă.

– M-au vînat fără milă pentru poveştile lor – voiau toate detaliile sîngeroase. Ne tot numeau „Prinţesa şi Băiatul Rău". Eu eram tînără, încă destul de naivă şi teribil de buimăcită. Am spus cîteva lucruri care au făcut presa să mă urască. Se opri pentru o clipă, cufundată în amintiri. Inspirînd adînc, le dădu, parcă, deoparte.

– În orice caz, au început să insinueze că eram la curent cu activităţile lui John Douglas şi-mi ţineam gura pentru că-mi plăceau banii. Cel mai rău dintre toate a fost zvonul că nu numai că eram la curent cu toate afacerile lui, dar şi participasem activ.

– Dar nu era adevărat.

– Este o afirmaţie sau o întrebare care aşteaptă un răspuns?

– Robin! Jignirea îi coloră vocea.

– Îmi pare rău. Se întoarse şi-l îmbrăţişă, aşezîndu-şi capul pe umărul lui. Obiceiurile vechi mor greu, bănuiesc.

– Povesteşte-mi restul.

– Nu voiau să mă lase-n pace, Patrick. Cînd au început să se potolească, îmi pierdusem deja slujba, iar prietenii care mă luaseră în

gazdă, mă aruncaseră afară. Am stat într-un motel părăsit cîteva săptămîni, sperînd că lucrurile se vor liniști de la sine și îmi voi putea relua viața. Totul s-a schimbat cînd cineva foarte apropiat m-a condus acasă într-o seară, mi-a spus să țin bărbia sus și m-a îmbrățișat.

– Un prieten de sex masculin, presupuse Patrick.

– Un simplu prieten, dar a doua zi fotografia noastră a apărut în toate ziarele, cu un text care spunea că „Prințesa" n-a pierdut timpul după moartea soțului ei. Ultima lovitură a fost cînd au sugerat că poate moartea lui John Douglas n-a fost pînă la urmă o sinucidere. În ziua în care a apărut articolul, mi-am împachetat puținele lucruri pe care le aveam și am părăsit Norfolkul pentru totdeauna.

– Dumnezeule, nu-i de mirare că nu-ți plac reporterii. Îmi pare rău, iubito, îi spuse strîngînd-o în brațe.

Ea își scutură capul și șuvițele mătăsoase îi mîngîiară pieptul.

– Nu te scuza, tu n-ai făcut nimic. Și, ca să fim cinstiți, cei care au făcut-o, erau doar cîțiva care lucrau pentru niște ziare de scandal.

– Dar ce făcuse soțul tău? Mîna lui Patrick se învîrtea absentă prin părul ei, rotindu-i cîrlionții pe degete.

– El și fratele lui au făcut contrabandă cu

blănuri ale unor specii de animale în pericol de dispariție.

Patrick începu să se dumirească și o îndepărtă puțin de el, ca să-i vadă fața.

– Din cauza asta ești atît de interesată de educarea publicului în legătură cu speciile pe cale de dispariție, nu-i așa? Ai sentimentul că trebuie să faci un fel de reparații.

Robin clătină negativ din cap.

– Nu. Am simțit așa la început, dar acum cred într-adevăr că este ceea ce trebuie să fac și îmi iubesc cu adevărat munca.

Patrick nu se îndoia cîtuși de puțin. Îi văzuse fața în timp ce își îndeplinea sarcinile, chiar dacă nu erau mereu istovitoare, dar întotdeauna consumîndu-i foarte mult timp.

– Cum ai ajuns în Needle Ridge? o întrebă, trăgînd-o înapoi la piept.

– Unul din lucrurile pe care mi le-a lăsat tata cînd a murit, în afară de o mică rentă lunară, a fost această cabană. Cînd eram mică, veneam aici de cîteva ori în fiecare vară. Tata se ducea la pescuit, mama își revenea cu somnul și eu mă duceam cu bicicleta în oraș și mă jucam cu o fetiță pe care o chema Maggie Grinstead.

– Marge?

Patrick îi simți zîmbetul pe umărul lui.

– Mda. Nu putea suporta să i se spună Maggie, așa că am început să-i spun Marge.

– Deci, ai venit aici să scapi şi...?

– Marge m-a prezentat lui Joey – tocmai îşi începuşe munca la clinică – şi mi-a dat o slujbă ca asistentă veterinară. Lumea aducea mereu pui de animale – păsări, veveriţe şi am început să le iau cu mine acasă, la sfîrşit de săptămînă. Apoi, mie şi lui Joey ne-a venit ideea să ţinem aici animalele sălbatice primite ocazional. Era mai liniştе decît la clinică – fără lătrături de cîini, mieunat de pisici, copii foindu-se într-un du-te vino continuu – şi animalelor părea să le priască aici. Joey m-a ajutat să-mi iau diploma de restaurator şi de acolo n-a mai fost decît un pas pînă la ce vezi.

Patrick o îmbrăţişă strîns. Trecuse prin multe în viaţa ei, dar ca oţelul călit, devenise mai puternică.

– Te iubesc, şopti şi o sărută.

Ultimele rămăşiţe de neîncredere se topiră complet şi ea îi întoarse sărutul cu fiecare fibră a fiinţei ei. Un bărbat în care să crezi, se gîndi confuz, în timp ce el o împingea înapoi pe pătură. În sfîrşit, găsise un bărbat în care să aibă încredere.

Luau o cină tîrzie cînd sună telefonul. Robin se ridică rîzînd de pe genunchii lui Patrick şi

răspunse.

– Alo? Zîmbetul de pe față îi dispăru, fiind înlocuit cu o expresie precaută. Nu, nu m-ați deranjat... Richmond? Da, pot să fiu acolo vineri. Un zîmbet larg îi acoperi fața. Mulțumesc, doamnă Russell. Mulțumesc foarte mult. Puse ușor receptorul jos, mîna zăbovindu-i pe el de parcă ar fi vrut să se asigure că este adevărat.

Patrick veni în spatele ei și ea se răsuci și se aruncă în brațele lui.

– Am reușit! Am reușit!

– Ai reușit, ce?

– Am primit subvenția. Sigur, nu e încă o știre oficială, adică trebuie să mă duc la Richmond, vineri, să mă întîlnesc cu directorul, dar sînt foarte impresionați de ideile mele și doamna Russell a spus că sînt prima pe lista priorităților și... oh, trebuie să-l sun pe Joey și...

Patrick ascultă ciripeala ei emoționată și-i mulțumi în gînd lui Dumnezeu. Robin părea un copil care primise cheile Disneyland-ului.

– Trebuie să sărbătorim, iubito. Uite ce-i, sună-i pe Joey și pe Marge și invită-i aici. Eu trebuie să dau o fugă pînă-n oraș. Înșfăcă cheile jeepului de pe dulapul din bucătărie și-i dădu un sărut iute, dar fierbinte. Îmbracă-te elegant, murmură peste gura ei. Simt nevoia să-ți văd picioarele.

Cînd se întoarse Patrick, Joey, Marge şi pe Betsy erau deja acolo. Le îmbrăţişă călduros pe Marge şi pe Betsy, dar ochii îi erau la Robin. Sperase că va purta o rochie, dar n-avea de ce să se plîngă nici de pantalonii tricotaţi şi puloverul alb pe care le purta.

Pantalonii negri se mulau grozav pe coapsele ei, iar puloverul – ei bine, puloverul era parcă special făcut să ţină un bărbat treaz toată noptea. Era tot numai dantelă fină şi printre ochiurile ei putea întrezări o nuanţă vagă de roz. Simţi nevoia urgentă de a i-l scoate chiar atunci pentru a-i vedea lenjeria de mătase.

– Hei, ai făcut o treabă bună, fu tot ce-i spuse înmînîndu-i o sticlă de şampanie.

Se aşezară, stătură de vorbă şi băură şampanie, pînă cînd Betsy – care se jucase cu Tripod şi cu pisicile în adăpost – veni înăuntru căscînd, amintindu-le părinţilor că trebuie să plece a doua zi dimineaţă devreme într-o excursie cu şcoala. O îmbrăţişă pe Robin şi-şi oferi ajutorul la animale, dacă Robin dorea să stea în Richmond două, trei zile în plus la sfîrşit de săptămînă.

– Ştii, spuse Betsy cu timiditate, tu şi unchiul Trick aţi face un cuplu total-teribil.

– Mulţumesc, domnişoară Ştie-Tot, spuse Marge şi-şi trecu un braţ pe după umărul fetiţei.

Hai să mergem. În timp ce se îndrepta spre uşă, se întoarse zîmbind insinuant. Eu, personal, cred că Betsy are o intuiţie grozavă.

Patrick îşi luă rămas bun şi închise uşa.

– Crezi că Betsy are o intuiţie grozavă?

– Pe bucăţi, murmură Robin. Eu sînt teribilă şi tu eşti total.

– Total ce? Patrick îşi plimbă degetul în jurul decolteului puloverului.

Robin îşi ţinu răsuflarea cînd degetul lui alunecă sub pulover.

– Total sexy.

– Am fost puţin dezamăgit că nu ţi-ai pus o rochie, dar mi-a trecut. Ochii i se întunecară. Ce ai pe sub pulover?

– Ghici!

– Nu sînt tare la ghicitori, Roşcato. Prefer de-a v-aţi ascunselea şi ard de nerăbdare să văd ce ascunzi. Îi trase puloverul peste cap şi îl aruncă pe masa de bucătărie, lipsindu-i doar puţin ca să nimerească farfuria pe jumătate goală cu floricele de porumb. Gemu. Satin roz. Ştiam eu. Nu ştii cît de aproape ai fost de a-ţi vedea hainele sfîşiate ceva mai devreme.

– Ce-i cu fascinaţia asta pentru satinul roz? spuse Robin fără suflu, cînd el se aplecă şi lovi uşor cu limba sfîrcul care împungea ţesătura subţire.

– Nu ştiu. Dintr-un motiv oarecare, doar

gîndul la el mă face să te scot din el cît de curînd posibil. Prinse bretelele subțiri ca două spaghetti și-i trase furoul pe brațe în jos, dezgolindu-i sînii.

– Puteam la fel de bine să nu-l port, nu-i așa? șopti ea în timp ce el o ridica în brațe și o așeza pe marginea mesei din bucătărie.

– Și acum... o altă fantezie!

Întîlnirea de vineri decurse perfect și Robin primi subvenția. Acceptase oferta lui Betsy și petrecu un weekend romantic, departe de casă, cu Patrick. În lunea care a urmat weekend-ului, simțea că n-a fost niciodată mai fericită în toată viața ei, ca acum.

Ea și Patrick dormiră pînă tîrziu luni dimineață, cum se culcaseră tîrziu cu o noapte înainte și adormiseră încă și mai tîrziu. Desigur, ceea ce înțelegea Robin prin a dormi pînă tîrziu, era să se trezească devreme pentru îngrijirea animalelor și să se strecoare înapoi în brațele lui Patrick pentru a mai aținea încă o oră, două.

O trezi țîrîitul strident al telefonului și se duse somnoroasă în bucătărie.

– Alo? își înăbuși un căscat.

– Miss McKenna?

– Da, la telefon.

– Miss McKenna, sînt Daniel Foster, reprezentantul legal al *Fundației Webster.*

– Da, domnule Foster.

– Mă tem că în urma informațiilor recent ieșite la lumină, fundația este nevoită să vă retragă subvenția. Nu ne putem permite să atragem un scandal.

– Poftim? întrebă Robin prostește.

– Vă rog să înțelegeți, miss McKenna, asta nu este în nici un fel vreo incriminare de vinovăție și vă rugăm sincer să ne scuzați pentru orice neplăcere v-am fi cauzat, dar ca fundație mică trebuie să fim foarte stricți.

– Domnule Foster, mă tem că nu am nici o idee despre ce vorbiți.

– Miss McKenna. Vocea trăda o nuanță de nerăbdare. Puteți înțelege cu siguranță că nu putem ignora informația dezvăluită de articolul din ziarul de ieri. Vă rugăm din nou să ne scuzați. Bună ziua.

– Domnule Foster? Dar legătura se întrerupse. Ce ziar, ar fi vrut să întrebe. Bănuia că se referea la ziarul de duminică din Richmond, dar cum putea fi sigură? Robin continuă să privească telefonul, ca și cum aparatul însuși i-ar fi putut furniza răspunsul.

– Robin? murmură Patrick din pat. Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Rîse scurt. *Fundaţia Webster* şi-a retras subvenţia şi nici măcar nu ştiu de ce.

Cu o mişcare sprintenă, Patrick aruncă cearceaful şi sări în picioare. Din trei paşi era lîngă ea, cu mîinile pe umerii ei.

– Ce-a spus, iubito?

Robin îşi încruntă gînditoare sprîncenele.

– A spus că Fundaţia nu-şi permite să fie atinsă de vreun scandal şi că asta nu este incriminare de vinovăţie. Ce vinovăţie? Îşi întoarse privirea rătăcită spre Patrick. Ce Dumnezeu cred, oare, c-am făcut?

Patrick o luă în braţe şi o ţinu strîns.

– Asta-i tot ce-a spus?

– Nu. A mai zis ceva despre un articol dintr-un ziar. Ce ziar? Cred că se referea la ziarul de duminică din Richmond, dar de ce ar fi apărut acolo un articol despre mine?

– Putem să aflăm. La librărie aduc ziarul acela?

– Sînt sigură că da. Dar nu ştiu dacă mai au numărul de ieri.

– Trebuie să vedem.

Robin încuviinţă şi se lumină. Poate că după ce va citi articolul va şti cum să lupte. La urma urmei, n-a făcut nimic.

– Sînt sigură că este vreo neînţelegere, dar am nevoie într– adevăr de subvenţia asta.

Se aşezară unul lîngă celălalt, pe pat.

– Ştiu că ţi-ar fi de mare folos, dar dacă n-o primeşti poţi, cel puţin, să continui ceea ce faci acum şi să aştepţi următoarea şansă. Îi privi faţa descurajată, ochii plecaţi. Nu-i aşa?

Încet, ea clătină din cap.

– Am fost nevoită să înstrăinez din animale, primăvara trecută, Patrick. Zeci de animale. Nu am spaţiu destul, nici cuşti şi mîncare suficiente. Joey a trebuit să „pună jos" animale care s-ar fi putut restabili, dacă era loc destul unde să le ţin.

– Dar centrul de protecţie a faunei cu care eşti în legătură?

– Sînt la fel de aglomeraţi ca şi mine. De ce crezi că îmi tot aduc animale? Am apelat la toate economiile mele pentru a face faţă. Venitul pe care-l am de la tata de-abia îmi acoperă cheltuielile mele – şi nu mai pun la socoteală hrana animalelor, cuştile, medicamentele. Şi nu sînt de ajuns pentru acoperişul nou sau pentru instalaţia nouă de încălzire pe care trebuie s-o fac pînă la iarna viitoare sau pentru boilerul vechi de douăzeci de ani care-şi va da duhul în curînd şi pe care trebuie să-l înlocuiesc.

Robin oftă din adîncul sufletului.

– Patrick, sînt atîtea lucruri de făcut şi nu mi le pot permite. Dar tot ce s-a întîmplat este o greşeală. Ştiu sigur. Totul va fi în regulă după

ce voi afla despre ce e vorba.

Patrick deschise gura pentru a-şi oferi proprii lui bani, dar apoi se gîndi la balanţa din contul lui de economii. Avea succes în domeniul său, dar din păcate nu era un domeniu care să te facă bogat. O strînse doar în braţe şi-şi jură să facă tot ce-i va sta în putinţă ca s-o ajute să capete fondurile acelea.

– Mă duc în oraş să caut ziarul, spuse Robin. Te las în drum la doctorul Martin. Voia să-ţi mai vadă o dată glezna, îţi aminteşti?

– Cred că ar fi mai bine să merg cu tine.

– Mă descurc singură. Promit chiar că n-o să încep să sar şi să ţip în librărie. Trebuie doar să văd articolul şi să descopăr de ce şi-a făcut fundaţia ideea aceasta greşită, asta-i tot.

– Dar nici nu am oră fixată la doctorul Martin.

– Te afli în Micul Oraş American, ai uitat?

Se îmbrăcară şi Robin conduse maşina pînă în oraş, lăsîndu-l pe Patrick la cabinetul doctorului, care era de fapt garajul dezafectat al casei acestuia. Robin se duse la librărie şi se îndreptă direct spre rafturile cu ziare din toate statele estice ale Statelor Unite. Găsi numărul din ziua trecută al ziarului din Richmond şi îl luă, aşezîndu-se la o măsuţă.

Cercetă pagină după pagină pînă găsi articolul, apoi îl parcurse în grabă. *„Subvenţia*

Fundației Webster pentru dezvoltarea și protejarea vieții sălbatice a fost acordată anul acesta domnișoarei Robin McKenna din Needle Ridge. Miss McKenna, cunoscută anterior drept Teresa Exbury, a fost căsătorită cu John Douglas Exbury, care a fost implicat în... locuiește în prezent în partea de nord a statului și nu am putut lua încă legătura cu ea pentru noi amănunte..."

Era un articol direct, fără ocolișuri, fără implicații sau insinuări, doar o simplă expunere a faptelor. Era totul acolo – că fusese suspectată de a fi la curent cu activitățile ilegale ale soțului ei și chiar de participare la ele, ba chiar și faptul că fusese pentru puțin timp considerată suspectă de crimă. Chiar dacă articolul începea emfatic prin a arăta că suspiciunile fuseseră nefondate și că ea fusese declarată nevinovată, faptele păreau că o discreditează, scrise negru pe alb.

Robin oftă și mototoli ziarul în mîini.

– Ei bine, murmură, cel puțin știu de ce m-a respins Fundația. Au trecut cinci ani și reporterii continuă să-mi amintească viața. De ce nu m-or lăsa pur și simplu în pace?

Omul din fața ei o privi ciudat dar nu spuse nimic cînd ea aruncă ziarul pe masă și plecă, aruncînd cîteva monede pe tejghea, în drum spre ieșire.

Un lucru o intriga. Cu cinci ani în urmă își schimbase numele – în liniște și legal. Cum de făcuse legătura reporterul – acest Bill Marsh? Individul acesta îi distrugea viața din nou și era hotărîtă să afle de unde știa el toate astea.

Cu decizia luată, trecu pe la clinică, în drumul spre cabinetul doctorului Martin, și îl întrebă pe Joey dacă putea folosi telefonul. Formă numărul redacției ziarului și întrebă cum ar putea intra în legătură cu Bill Marsh. Spre surprinderea ei, el era chiar acolo și veni la telefon.

– Domnul Marsh? Sînt Robin McKenna. Am citit articolul dumneavoastră.

– Oh, mă bucur să vă aud. Felicitări pentru primirea subvenției. V-a plăcut articolul?

– Oh, da, minți ea. Domnule Marsh, eram curioasă să știu cum de ați făcut legătura între mine și vechea mea viață. M-am străduit din răsputeri s-o iau de la început. Sînt sigură că înțelegeți.

– Oh, bineînțeles. De aceea am și scris acest articol, considerîndu-l de larg interes uman.

– Dar cum ați făcut legătura?

– De obicei nu divulgăm sursele, dar odată ce este vorba de un prieten al dumneavoastră, bănuiesc că se poate de data aceasta.

– Un prieten al meu?

– Mda, Trick Brandy. Degetele i se înmuiară dintr-odată, scăpînd receptorul. Se sprijini de perete, gata să cadă.

Patrick? A făcut Patrick, asta?

Zece

– Hei, Robin? Joey își strecură capul pe ușa biroului.Doamne, Dumnezeule! Ai pățit ceva? întrebă, alergînd la ea.

– Da, spuse ea cu greu. Sînt bolnavă, Joey. Mă doare sufletul.

Joey trase un scaun și o așeză pe el. Îi dădu să bea apa minerală pe care tocmai și-o pregătise.

– Ce s-a întîmplat?

Robin privi în gol.

– Oare cînd o să ajung să învăț? Ai fi crezut că am învățat pînă acum, nu-i așa?

– Bea apa, apoi spune-mi ce s-a întîmplat.

Robin luă fără tragere de inimă o înghiţitură şi apoi îi povesti totul lui Joey.

– Nu pot să cred că Trick ar putea face aşa ceva, scutură Joey din cap. Pur şi simplu, n-ar putea.

– De ce n-ar putea? ţipă ea cu amărăciune. E reporter. E povestea vieţii mele, Joey. Ce trebuie să fac ca să scap de trecut? Tot încerc să fug de el şi tot continuă să mă găsească.

– Unde-i Trick?

– La doctorul Martin.

– Trebuie să vorbeşti cu el, Robin. Totul va fi în ordine, ştiu asta. Trebuie să existe o explicaţie. El nu ar face aşa ceva. Ştiu că n-ar face.

– Am să pierd totul. Contam pe banii ăştia. Poate că m-aş putea descurca vara asta, dar fără noul sistem de încălzire pentru adăpostul animalelor, nu voi putea trece iarna. Presupun că n-a fost să fie. Poate ar trebui să renunţ şi...

– În nici un caz! Trebuie să existe o cale de ieşire. Sînt sigur că va fi bine. Doar continuă ce-ai început. Şi, te rog, stai de vorbă cu Trick.

– Nu cred că pot în momentul acesta. Robin îşi înghiţi suspinele care i se ridicau în gît. Trebuie să mă duc acasă. Se întrebă vag dacă asta suna aşa cum simţea ea – ca o fetiţă care avea disperat nevoie de mama ei.

– Şi Patrick?

– Nu... nu pot să-l văd acum. Poţi să-i iei hainele mai tîrziu. Vor fi pe verandă.

– Robin...

Răsucindu-se pe călcîie, plecă şi rămase pe bancheta maşinii mult timp pînă să fie în stare să conducă. Dar se sili să nu plîngă. Durerea aceasta era prea profundă pentru lacrimi. Sentimentul chinuitor că fusese trădată părea să aibă rădăcini chiar în inima ei.

Cînd ajunse acasă, adună lucrurile lui Patrick şi le îndesă în valiza lui, apoi se trezi strîngînd în mîinile tremurătoare tricoul care zăcea la picioarele patului. Îşi aduse aminte cum i-l trăsese ea peste cap noaptea trecută şi i-l aruncase alături. Cu o mînă mai fermă, îl trînti în valiză şi îl îndesă peste celelalte haine, rezistînd impulsului de a-şi îngropa faţa în materialul moale. Înşfăcînd restul lucrurilor, le puse grămadă pe balansoarul de pe verandă, intră în casă şi închise uşa.

Cînd Patrick coborî din maşina doctorului Martin, îşi văzu lucrurile stivuite pe balansoar şi împietri. Ce Dumnezeu se întîmpla?

– Robin? Încercă uşa din faţă, dar era încuiată. Robin, ce se întîmplă? Ea nu răspunse, aşa că ciocăni mai tare. Robin?

Văzînd că nu primește nici un răspuns, bătu cu pumnul în ușă.

– Pentru numele lui Dumnezeu. Robin! Deschide ușa. Te rog. S-a întîmplat ceva?

Ce dracu' o apucase? Bătu în ușă disperat.

– Pot să stau aici toată ziua, dacă vrei. Tot trebuie să ieși odată și-odată, să hrănești animalele. Voi aștepta. Zicînd acestea, mătură cu mîna toate lucrurile pe pe balansoar și se așeză pe el, încrucișîndu-și brațele, confuzia și disperarea învîrtindu-se în el ca o moară de vînt.

Nu așteptase mai mult de două dau trei minute pînă auzi vocea lui Robin prin ușă.

– De ce nu pleci? N-ai făcut destul rău?

Patrick sări în picioare și veni chiar lîngă ușă.

– Nu înțeleg, iubito. Ce-am făcut?

– Nu ți-a spus Joey?

– Nu l-am văzut pe Joey. M-a adus doctorul Martin. Te rog vorbește cu mine, Robin. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Ușa se deschise și Robin ieși afară. Ochii îi erau la cel mai rece verde-auriu pe care-l văzuse vreodată și-și ținea brațele încrucișate protector în față.

– Vreau numai să știu de ce-ai făcut-o. Mi-am deschis sufletul pentru tine și, totuși, tu de-abia ai așteptat să faci un reportaj de

senzație din asta.

– Nu știu despre ce vorbești, Robin. Jur că nu știu. N-aș face niciodată ceva care să te rănească. Te iubesc.

Ea îi întoarse spatele, dar nu înainte ca el să zărească durerea care licărea în ochii ei.

– Să nu mai spui asta, îi zise printre dinți. Să nu mai spui niciodată asta. Am vorbit cu prietenul tău, Patrick.

Buimăcit, deconcertat, complet nelămurit – nici unul din aceste cuvinte nu descria total cît de pierdut se simțea Patrick.

– Care prieten?

– Cel care a scris articolul care mi-a distrus viața, zise ea amar. Cel care mi-a spus că a primit informația de la tine.

– Nu înțeleg. Cine?

– Numele Bill Marsh îți indică ceva? Stăpînindu-și lacrimile, cel puțin pentru o vreme, se întoarse la timp ca să-l vadă pe Patrick pălind deodată. Văd că-ți spune ceva numele ăsta.

– El a scris articolul? N-a avut niciodată nimic de-a face cu presa de scandal. Pentru numele lui Dumnezeu, ce a scris?

– Oh, n-a trebuit să inventeze nimic. Tot ce a avut de făcut a fost să lege numele Robin McKenna de Teresa Robin Exbury și dezastrul a venit de la sine. Vocea îi era răgușită, atît din

cauza mîniei cît şi de durere. A făcut legătura datorită ţie! Poţi să negi?

– Oh, la dracu', Robin. N-a fost cum crezi tu. L-am sunat pe Bill a doua noapte după ce am venit aici. Nu ştiu ce mi-a venit. Găsisem tăietura din ziar din sertarul noptierei şi... Eram doar curios? se întrebă în gînd, simţind cum i se rupe inima. Indiferent care fuseseră atunci motivele, acum i se păreau condamnabile.

– Ce tăietură?

Patrick inspiră adînc înainte de a-i răspunde.

– Cea cu fotografia de la funeraliile soţului tău.

– În tot acest timp, tu ai ştiut? Simţi subit că i se face rău. Ştiuse! În noaptea în care venise în camera ei şi fusese atît de cald ştiuse. Cînd ea, goală, în braţele lui, îi vorbise despre căsătoria sa dezastruoasă, el ştiuse.

Patrick închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou şi o privi cum suferea în tăcere.

– N-am ştiut totul, dar mi-am făcut o idee din tăietura din ziar şi ştirea de la radio.

– De ce-ai făcut-o, Patrick? Ar fi vrut să sune acuzator; în schimb, reuşi doar să sune jalnic.

Patrick îşi trecu o mînă prin păr, apoi clătină uşor din cap.

– Doamne, nu ştiu, Robin. Am fost fascinat de tine, chiar de la început. Fir-ar să fie, cred

că am fost îndrăgostit de tine încă de atunci. Voiam să știu totul despre tine. Părea un joc nevinovat la vremea aceea. Și n-am intenționat vreodată să se întîmple ceva rău. Trebuie să mă crezi, iubito.

– De ce? Se simțea obosită. Atît de obosită. De ce trebuie să te cred?

– Pentru că mă iubești. Și eu te iubesc, spuse disperat.

– Mă iubești? Te iubesc? Nu mai știu. Pot oare iubi un bărbat care-mi distruge viața? Am crezut că mi-am iubit soțul și el m-a distrus. Acum tu.

El clipi.

– Am să îndrept lucrurile, cumva, draga mea. Îți promit. Întinse o mînă spre ea, dar Robin se feri. La răspunsul ei instinctiv, se simți de parcă ar fi fost lovit. Păși spre ea.

– De ce nu poți avea încredere în mine? Cuvintele lui erau mai mult o pledoarie, decît o întrebare. Doamne Sfinte, totul se prăbușea și nu știa cum să oprească dezastrul.

Robin se dădu înapoi cîțiva pași și-i șopti:

– Pentru că nu te cunosc.

Își strînse mîinile în pumni.

– Cumva, voi îndrepta lucrurile. Te iubesc și voi face orice pentru asta.

Luîndu-și valiza de pe verandă, dădu să plece, dar se întoarse tocmai la timp pentru a

vedea fața lui Robin inundată de lacrimi. Cînd făcu un pas spre ea, Robin închise ochii.

Patrick rămase nemișcat, momente nesfîrșite, cu ochii la ușă, inspirînd adînc și încercînd să-și controleze tremurul mîinilor. Pentru atît de puțin timp, viața lui fusese perfectă. Și acum totul se terminase. Cu ochii arzînd, oftă cu greu, se întoarse și plecă.

Unsprezece

Primăvara în munţi era verde şi proaspătă, iar sunetele naturii erau blînde – păsările delimitîndu-şi teritoriul, animalele hrănindu-şi puii, şi vîntul foşnind printre ramurile de-abia înfrunzite. În oraş, primăvara era greu observabilă – verdele camuflat de beton şi gazele de eşapament, zgomotul înfundat al motoarelor, claxoane, telefoane sunînd bezmetic. Lui Patrick îi era dor de primăvara adevărată.

Dar nu la fel de mult pe cît îi era dor de Robin. Golul dureros din sinea lui rămînea la Needle Ridge, indiferent unde se ducea sau ce

făcea. Şi făcea multe. Dar oricît ar fi fost de ocupat, nu era niciodată suficient pentru a-şi uita de rana din suflet.

Ochii lui căutau oriunde, în mulţime, părul imposibil de confundat şi zîmbetul ei obraznic, dar nu le găsea niciodată. Noaptea, ţinea perna strînsă lîngă el, dar asta nu-i folosea decît ca să-şi amintească şi mai mult de Robin.

Încercase tot ce-i trecuse prin minte, de la hărţuirea companiei de asigurări, pînă la discuţii cu poliţia în legătură cu implicarea lui Malcom Exbury în decesul fratelui său, dar peste tot găsise numai drumuri închise. După o confruntare infructuoasă cu *Fundaţia Webster*, se întoarse acasă şi-l găsi pe fratele lui, Jason, tolănit pe canapea.

– Arăţi groaznic, Trick.

– Mulţumesc. Ce faci aici? Credeam că eşti în Seeatle.

– Am terminat cu treaba aceea. Mă îndrept acum spre Panama. O să stau vreo şase săptămîni. Ceva îmi spune că ar trebui să vii şi tu. Vrei să vorbim despre asta?

Patrick oftă.

– Dacă vrei... Îi povesti lui Jason despre Robin şi despre ce-i făcuse, oricum, fără să vrea s-o rănească. Am ajuns la capătul puterilor, Jason. Pur şi simplu, nu ştiu ce să

mai fac.

– Păi... Jason sorbi din băutura lui răcoritoare – cred că ar trebui să faci ceea ce știi mai bine. Să scrii. Se uită la ceas. Trebuie să plec. Avionul meu decolează într-o oră. Ne vedem cînd mă întorc.

Patrick bătu camera în sus și în jos aproape toată noaptea, gîndindu-se la sfatul lui Jason. În cele din urmă, spre dimineață, se așeză la mașina de scris și scrise un articol despre Robin. Își revărsă inima pe hîrtie, încercînd s-o înfățișeze așa cum o văzuse el – o tînără cu un caracter puternic, cu inima largă, idealistă, care încerca să facă un lucru deosebit, în ciuda dificultăților financiare și a unui trecut tragic.

Duse articolul editorului lui a doua zi dimineață, pînă să se mai poată răzgîndi. După tot ce se întîmplase între el și Robin, articolul nu avea cum să strice prea mult, ba chiar putea să o ajute puțin. Așa spera. Încercă să ignore disperarea care-i strîngea inima.

A doua zi se va urca în mașină și se va duce la Needle Ridge cu un braț de trandafiri, o ladă cu hrană pentru puii de animale și doi saci cu hrană pentru animalele mari, în remorcă. Nu încerca s-o mituiască, dar asta nu avea cum să strice și mai mult relațiile dintre ei. La urma urmei, o sunase de două ori pe zi în ultimele

două săptămîni şi jumătate şi ea îi închisese de fiecare dată telefonul. Te rog, Doamne, se rugă în tăcere. Te rog, fă-o să mă asculte. Te rog, fă-o să mă mai iubească, încă.

Era tîrziu cînd ajunse în sfîrşit la cabană. Luminile erau stinse şi uşa încuiată, dar Patrick ocoli prin spate, prin ţarc, sări gardul şi ajunse la fereastra de lîngă pat. Era întredeschisă, aşa că se strecură înăuntru fără probleme.

Robin dormea sub stelele ei strălucitoare şi inima lui Patrick îşi înteţi bătăile. Aici era locul lui. Ea nu-şi dăduse seama de asta? Se dezbrăcă încet, rămînînd în blugi, şi se sui în pat lîngă ea, trăgînd-o în braţele lui. Cînd ea murmură şi se cuibări mai bine, Patrick oftă şi o strînse şi mai tare în braţe. Rămase treaz toată noaptea, temîndu-se de reacţia ei cînd se va trezi şi-l va vedea, dar alinat totuşi, de apropierea ei.

– Patrick? Scoală-te!

– Mmmm...

– Am zis, scoală-te! Ce cauţi aici?

Patrick izbuti să-şi ridice capul de pe pernă şi Robin îl cercetă cu privirea. De ce i se părea încă, atît de frumos? Ar fi vrut să i se arunce în

braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată, dar, îşi încleştă mîinile pe braţul balansoarului.

– Am venit să te văd.

Oare el îi observase cearcănele de sub ochi, pe care nu le avusese înainte? Îşi dădea seama că pierduse cîteva kilograme, pe care nu-şi permitea să le piardă? Instinctiv, îşi adună toată răbdarea. N-avea să-i dea şansa să-i mai provoace şi alte suferinţe.

– E un drum lung. Din fericire, reuşise să dea cuvintelor un ton rece şi politicos.

Patrick ridică din umeri şi zîmbi, dar zîmbetul nu-i atinse ochii umbriţi.

– Am adus trandafiri, dar i-am lăsat în maşină. Cred că s-or fi ofilit, pînă acum. Şi ţi-am mai adus nişte hrană pentru pui şi pentru celelalte animale. Le-am lăsat în ţarc. Tu eşti bine?

– Foarte bine? Schiţă un zîmbet uşor, care părea că va crăpa şi se va sparge din clipă-n clipă. Totul este în regulă. Dar tu?

– Mizerabil. Totul este mizerabil. Îţi simt lipsa. Nu făcu nici o mişcare spre ea, dar privirea lui aproape că o atingea, în intensitatea ei.

– Patrick... Făcu un pas înapoi, simţind că are nevoie de distanţă.

– Animalele?

– Sînt bine. Uite ce-i, am o zi destul de

încărcată... Te rog, spuse încet, te rog doar să mă lași în pace.

– Spune-mi adevărul, Robin. Pot să văd doar uitîndu-mă la tine că este ceva în neregulă.

Robin își dădu părul de pe față cu un gest plin de nerăbdare.

– O.K., vrei să știi neapărat? O să-ți spun! șuieră ea. Boilerul s-a stricat acum două zile și cînd au venit să-l repare, au descoperit că toate instalațiile, în afară de duș, trebuie să fie înlocuite. Nu-mi pot permite. Toate cuștile sînt pline și a trebuit să-i trimit surplusul de animale lui Joey, pentru cît timp are și el spațiu. Eu nu am.

Îl privi cu ochi reci și continuă.

– Mîine vine un agent imobiliar. Vînd cabana.

– Nu! Sări în picioare. Nu face asta, iubito. Totul va fi bine. Îți promit. Nu face nimic, încă! O apucă de umeri. Promite-mi! Văzînd că ea nu-i răspunde, o scutură mai tare. Promite-mi!

Se îndepărtă de el, întorcîndu-i spatele și cuprinzîndu-și umerii cu brațele, de parcă i-ar fi fost frig.

– Bine. Am să amîn întrevederea cu agentul imobiliar pînă vineri, dar nu mai mult. Nu pot aștepta o veșnicie. Nu-mi pot permite. Acum vrei să pleci?

Patrick o întoarse cu faţa spre el, o sărută uşor pe buze şi apoi plecă. Inima îl durea în timp ce-şi conducea maşina, fiecare milă pe care o parcurgea nefăcînd decît să-i sporească intensitatea durerii. Se simţea... fără casă. Şi speriat. Epuiza rapid toate posibilităţile. Singurul lucru pe care nu-l încercase, era să ceară un împrumut mare la bancă. Apartamentul în care locuia era proprietatea lui. Poate îl putea folosi ca garanţie. Dacă nici asta nu mergea, trebuia să se gîndească la altceva. Neapărat. Nu putea renunţa la ea şi n-o putea lăsa să renunţe la visul ei.

Ciudat, medita Robin privind pe fereastră, cît de banală i se părea munca ei, acum. Îşi pierduse toată bucuria de a o face. Era din cauză că ştia că o va pierde atît de curînd? Nu – recunoscu în inima ei, chiar dacă raţiunea nu era de acord. Era din cauză că Patrick nu era aici. Muntele ei, frumos înverzit, cerul albastru, strălucitor şi evantaiul de culori al florilor de primăvară, păreau doar nuanţe de gri, din cauză că Patrick nu era acolo, lîngă ea, să le privească împreună.

Chiar şi animalele păreau să-i ducă dorul.

Ritz se învîrtea fără rost, fîlfîindu-şi singura aripă şi măcănind încetişor, iar Pooh stătea şi o privea ţintă, întrebînd-o, parcă, din ochi, în ce cuşcă îl pusese pe Patrick.

Cum putea să mai iubească un bărbat care o trădase? Dar, o trădase? Refăcuse în minte toate amănuntele de zeci şi zeci de ori şi încă nu era sigură. El o iubea într-adevăr – nu putea nega asta. Amintirea suferinţei din ochii lui încă era vie.

Durerea şi confuzia, mereu prezente, erau acum parte din fiinţa ei – răsucindu-se şi învîrtindu-se, izbucnind la cea mai uşoară provocare, făcînd-o pe Robin să-şi muşte buzele şi să-şi înăbuşe lacrimile.

Va scăpa vreodată de suferinţă? se întrebă, cînd se duse să ia corespondenţa de după-amiază. Inima îi bătu ceva mai repede cînd văzu un plic scris de mînă. Patrick?

Descoperi dezamăgită că nu era de la el, dar se trezi privindu-l surprinsă. În el mai erau alte două plicuri, ce conţineau fiecare cîte un cec. Într-unul era un bilet care spunea că banii sînt pentru munca ei utilă şi pentru a o continua. Celălalt nu avea nici un bilet, doar o mică însemnare pe dosul cecului: *„Pentru animale"*. Nici unul nu avea valoare foarte mare – unul de

douăzeci şi cinci şi altul de zece dolari – dar Robin fu surprinsă, din moment ce nu se aşteptase la nici unul.

A doua zi veniră şase cecuri cu poşta, cinci dintre ele cu douăzeci, treizeci de dolari şi unul de o sută. Din nou, simple notiţe care o îndemnau să-şi continue activitatea.

Intrigată, îl sună pe Joey şi-l întrebă dacă ştia ceva despre asta. După felul în care ezită să-i răspundă, îşi dădu seama că ştia.

– Haide, dă-i drumul, Joey.

– Păi, este rezultatul muncii unuia din afurisiţii ăia de reporteri.

Robin se cutremură.

– Patrick?

– A scris un articol despre tine, săptămîna trecută. A fost un articol minunat şi multă lume a fost impresionată şi s-a gîndit să contribuie cu ceva la Centrul tău pentru ocrotirea animalelor sălbatice.

– Dar... n-am înfiinţat nici un centru.

– Deocamdată.

A doua zi sosiră alte contribuţii – de la o bacnotă mototolită de un dolar, pînă la un cec de cinci sute de dolari. Încă îşi sorta corespondenţa cu o expresie uluită, cînd apăru Joey.

– Joey, priveşte. Nu pot să cred.

– Atunci, sigur n-o să crezi nici asta. Îi înmînă un plic mare, cafeniu, burdușit cu zeci de cecuri. Tocmai mi-au dat astea de la redacția ziarului. Toate au fost trimise acolo, pentru tine. Este chiar și o garanție bancară, de la o familie proeminentă, pentru zece mii de dolari anual, timp de zece ani.

– Oh, Doamne-Dumnezeule!

– Cred că asta e singura dată cînd un reporter nu ți-a stricat viața, hmm? o întrebă Joey cu subînțeles.

– Oh, Joey, oftă ea. Nu-i din cauză că e reporter. Chiar așa, își dădu seama surprinsă. Este pentru că... pentru că a distrus totul. Cum aș putea avea încredere că nu va mai face din nou același lucru?

– Crescînd, spuse Joey repede și plecă.

Ronin își aruncă pantofii la ușă și se duse la baie să facă un duș. Lua-l-ar dracu', oricum! Nu era sigură pe cine era supărată – pe Joey, care o făcuse să se simtă ca un copil, sau pe Patrick, pentru că o făcea să se simtă zăpăcită și dezorientată? Frustrată? Singură? Mizerabil?

Da, se simțea mizerabil. Felul în care arăta de la o vreme, o dovedea cu prisosință. Avea pungi adînci sub ochi și dacă mai continua să slăbească, avea să-și piardă blugii pe drum. Îi

era dor de el. Dar cum putea să-i mai acorde încredere încă o dată? Își privi lung imaginea reflectată de oglindă.

– Nu pot mînca, nu pot dormi și m-am săturat de perne ude leoarcă, murmură ea. Ce-mi rămîne de făcut? Ritz, care lipăia în mica băltoacă lăsată de duș, scoase un măcăit solitar.

Își repetă întrebarea de nenumărate ori și în următoarele zile. Cu problemele financiare rezolvate, pe moment, avea o grămadă de timp la dispoziție ca să se gîndească bine și și-l petrecea aproape în întregime gîndindu-se la Patrick. Îi spusese că va îndrepta cumva lucrurile și o făcuse. Își ținuse cuvîntul, ceea ce John Douglas n-ar fi făcut niciodată. Ceva îi spunea că el și-ar ține cuvîntul și în legătură cu alte lucruri importante. Cum ar fi, de exemplu, jurămintele de iubire.

Se așează pe balansoarul de pe verandă, privind în gol, dar văzînd de fapt, doar fața lui Patrick. Acei ochi ca siropul dulce, acea bărbie hotărîtă, buzele care-i puteau aduce atîta plăcere.

– Cum merge?

Ridică privirea spre Joey, deloc surprinsă să-l vadă acolo. Părea ca un semn al desti-

nului.

– Am impresia că încep să cresc, Joey. Crezi c-o să vrea să mă vadă?

– Nu cred că astă-i problema. S-o trimit pe Marge să te ajute să împachetezi?

– Cred că nu vor fi necesare hainele.

– Robin!

– Am crescut, Joey.

Robin se schimbă, punîndu-şi blugi noi şi o bluză de satin roz. Îşi pieptănă părul zburlit pînă cînd se aranjă într-un nor moale în jurul umerilor şi chiar îşi aplică puţin fard – ceva cu care nu se încurca, de obicei. Înşfăcîndu-şi poşeta, sări în jeep. Spera doar ca mîinile ume-de să poată ţine bine volanul.

Cînd ajunse în sfîrşit, în Washington D.C., pierdu cîteva ore, dar găsi în cele din urmă blocul lui Patrick. Era într-un cartier plăcut, cu un aer select – genul de cartier în care trăise cînd era mică. Intră şi urcă la al doilea etaj. Patrick nu era acasă, dar nici nu se aşteptase să-l găsească în mijlocul camerei. Se aşeză pe scări şi-şi întinse picioarele. Oricît ar fi durat, avea să-l aştepte.

Cînd Patrick opri maşina în faţa cabanei,

văzu mașina lui Joey, dar nu și jeep-ul lui Robin. Se întîmplase ceva? Intră întîi în casă, apoi se duse în țarc. O găsi acolo pe Marge, hrănind o veveriță.

– Unde-i Robin?

Marge ridică ochii cu o sclipire de groază în privire.

– Ce faci aici, Patrick? Du-te acasă.

– Unde-i Robin?

– Nu-i aici.

– Am să aștept.

– N-are să se întoarcă, un timp, Patrick. Cred că ar fi mai bine să te întorci acasă și să vii mai tîrziu.

– Marge, D.C. nu e tocmai după colț. E la cîteva ore distanță. O să aștept.

– Nu se întoarce azi. Poate nici mîine. Trebuie să te întorci în D.C.

Marge contină să încerce să-l convingă pe Patrick, pînă cînd acesta plecă. Se duse drept la clinică și intră în cabinetul lui Joey, fără să bată la ușă.

Joey se lupta cu un cîine din rasa Marele Danez, uriaș și nu tocmai prietenos.

– Ce dracu' faci aici? se răsti cînd îl văzu pe Patrick. Du-te imediat acasă.

– Nu începe și tu cu asta. De-abia m-am

întîlnit cu Marge. Vreau să știu unde-i Robin. Trebuie să mai vorbesc o dată cu ea. Trebuie s-o fac să înțeleagă.

– Nu este în oraș. Și tu trebuie să te duci acasă.

– De ce mă tot pisați amîndoi să mă duc acasă?

Joey se opri din lucru doar cît să-i spună:

– O dată în viața ta, ai încredere în ce-ți zic. Du-te acasă.

– Nu plec pînă nu o văd pe Robin.

– Trick! Am zis să te duci acasă. Îți promit c-o să înțelegi totul. Te rog.

Patrick își scoase cheile din buzunar și plecă spre mașină. Porni motorul și demară în viteză.

Unde era Robin? Toată povestea asta făcea parte dintr-un scenariu pentru a-i da posibilitatea să-l evite? Chiar nu mai suporta nici măcar să-l vadă? Întrebările îl înnebuniră tot timpul drumului de întoarcere. Urcă scările pînă la al doilea etaj, cu pașii grei de oboseală, disperare și teamă. Ce trebuia să facă pentru a o recuceri? Poate să o cîștige din nou?

Cînd ajunse sus, aproape că se împiedică de un picior îmbrăcat în blugi.

– Robin?

– Oh, bună. Începeam să mă întreb dacă

mai vii acasă.

Slavă Domnului că nu arăta nici pe departe atît de nonşalantă precum vorbea, se gîndi Patrick apoi îi spuse:

– De ce eşti aici? Se întreba dacă ea îi aude cuvintele, peste bubuitul asurzitor al inimii.

Robin sări în picioare şi scoase un ziar împăturit din buzunar. Îl flutură pe sub nasul lui Patrick.

– Ce înseamnă asta?

Stomacul lui se strînse cînd văzu articolul scris de el. Nu cumva îi provocase alte necazuri?

– Doamne, iubito. Îmi pare rău.

– De ce?

– Pentru... pentru orice... orice necaz ţi-ar fi pricinuit articolul...

Complet buimăcit, Patrick îl deschise. Cîteva cecuri căzură din pachetul burduşit. Se aplecă să le culeagă, fluierînd de uimire la vederea unui cec de o mie de dolari.

– Ce...

– Iată ce-a făcut articolul tău. A adus donaţii de mii de dolari. Se pare că există oameni cărora nu le pasă de ceea ce a făcut soţul meu. Sînt interesaţi doar de ceea ce fac eu. Zîmbi timid, apoi îşi plecă privirea, privindu-şi

vîrful ghetelor.

– Atunci... Își drese glasul. Atunci, mă ierți?

– Dacă și tu mă ierți...

Cînd Patrick auzi vorbele ei liniștite se simți inundat de ușurare și i se înmuiară genunchii. Apucînd-o în brațe, o ținu strîns, de parcă voia să-i absoarbă esența în însăși ființa lui.

– A fost un articol frumos, murmură Robin lîngă urechea lui. Chiar crezi ceea ce ai scris?

– Fiecare cuvînt. Își îngropă fața în părul ei și se desfătă cu mireasma lui primăvăratică. Trecură cîteva minute pînă cînd se îndură să o dea un pas înapoi pentru a-i vedea fața. Zîmbetul ei scînteia printre lacrimi, ca soarele strălucind printre picăturile de rouă.

Era copleșit de dorința care îl străbătea – dorința primară a unui bărbat de a-și reface și a-și apăra teritoriul, de a-i arăta femeii lui că ea îi aparținea. Și el, ei.

Descuie ușa și o luă pe Robin în brațe.

– Te previn că nu am de gînd să te mai las să ieși pînă mîine dimineață. Dacă te voi lăsa și atunci...

Un zîmbet fericit apăru pe fața lui Robin și-și încolăci brațele în jurul gîtului lui.

– Poate că *eu* n-am să te las să ieși.

– Pot doar să sper. Închise ușa cu piciorul și

o duse pe sus, direct în dormitor. O așeză pe pat și începu să-și arunce hainele.

Mișcările lui bruște arătau mai multă disperare decît finețe, dar lui Robin nu-i păsa. Mai mult decît orice pe lume avea acum nevoie ca el să-i șteargă amintirea tuturor nopților petrecute fără el.

– Mi-a fost atît de dor de tine, iubito, că nu știu dacă pot fi lent de data asta, gemu el.

– Nu fi lent. Robin își lăsă mîinile să alunece în jos pe pieptul lui gol, spre catarama centurii.

Cînd ea îi desfăcu fermoarul, Patrick își ținu respirația și-și puse mîinile peste ale ei. Ciudat, mîinile îi tremurau. Sau poate ale lui? Se uită în jos. Ambele perechi de mîini.

Repede, își scoase blugii și îi trase și pe ai ei. Cînd degetele ei începură să descheie nasturii bluzei, o opri, pipăind satinul roz.

– Las-o pe tine.

Se întinse alături de ea în pat și o ținu strîns în brațe. O ținu mult așa, copleșit de dragoste și ușurare.

– Doamne, iubito, nu mă mai lăsa afară altă dată. Te rog. Țipă la mine, lovește-mă dacă vrei, dar nu mă mai lăsa afară.

Mîinile lui alunecară pe satinul roz, cuprinzîndu-i sînii și jucîndu-se cu sfîrcurile care îm-

pungeau obraznic materialul delicat.

– Spune-mi că ai îmbrăcat asta pentru mine.

– Da, da, pentru tine, scînci ea sub mîngîierea lui. Te rog, Patrick, grăbește-te.

– M-am răzgîndit, murmură Patrick, punîndu-și gura pe un sfîrc învăluit în satin. Vreau încet.

– Ei bine, eu nu. Cu o mișcare dibace, îl surprinse nepregătit și-l împinse pe spate în pat. Un zîmbet provocator îi curbă buzele în timp ce-l primea în trupul ei. O s-o facem încet mai tîrziu.

– Toată noaptea, conveni Robin cu un suspin și trecu deasupra ei. Doamne, te iubesc, Robin McKenna.

– Te iubesc, Patrick Brady.

După un timp, Patrick o cuibări pe Robin la pieptul lui, nedorind să lase măcar vreun centimetru care să le separe trupurile.

– Dacă mai trec vreodată prin ce-am trecut în ultimele trei săptămîni, îmi pierd și mințile care mi-au mai rămas.

Ridicîndu-și capul, Robin îl privi.

– Și eu la fel. N-am de gînd să te mai las să

pleci de lîngă mine,-mai mult decît trebuie neapărat.

Mîinile lui Patrick îi mîngîiară spatele, alunecînd în sus şi în jos pe satin.

– Îmi pare rău că l-am sunat pe Bill Marsh, Robin. Nu ştiu cum voi putea vreodată să te fac să mă ierţi.

– Cred să ştiu o cale. Robin trase uşor un cîrlionţ de pe pieptul lui. Cînd Centrul pentru ocrotirea animalelor sălbatice va intra în funcţiune, voi avea nevoie de o grămadă de ajutor. Te-aş putea condamna la cîţiva ani de muncă în interesul comunităţii. Ridică privirea, cu ochii de aur pur încărcaţi de dragoste şi dorinţă.

Vocea îi era gîtuită de emoţie.

– Dacă ai de gînd să mă condamni, iubito, dă-i drumul şi fă-o pentru toată viaţa. Te rog, condamnă-mă pe viaţă.

Epilog

Nunta se ţinu pe pajiştea din spatele cabanei lui Robin şi dacă ratonii cu trei lăbuţe furară bucăţi de pe platourile aşezate pe mese şi răţoii cu o aripă îi urmară pe miri peste tot, nimeni nu se împotrivi. La urma urmei, acesta era viitorul sediu al Centrului de Educaţie şi Îngrijire a Vieţii Sălbatice din Needle Ridge.

Şi dacă, imediat după ce au fost declaraţi soţ şi soţie, mirele îşi luă mireasa în braţe şi se năpusti spre maşina sa – deoarece ea purta satin roz – nimeni n-a avut nimic împotrivă. De fapt, era un băiat de la oraş şi ştiau cu toţii că aceştia au uneori obiceiuri cam ciudate.

SFÎRŞIT

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Patrick - *un tip trăsnet, un bărbat care-i putea afla toate secretele...*

Robin McKenna - *o făptură fermecătoare, care nu a fost deloc încîntată să afle că el este reporter, dar nu s-a putut opune dragostei lui...*

Preț 1600 lei

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Patrick - *un tip trăsnet, un bărbat care-i putea afla toate secretele...*

Robin McKenna - *o făptură fermecătoare, care nu a fost deloc încîntată să afle că el este reporter, dar nu s-a putut opune dragostei lui...*

Preț 1600 lei

Bonnie Pega ◆ Sălbăticiunea

Bonnie Pega

Loveswept

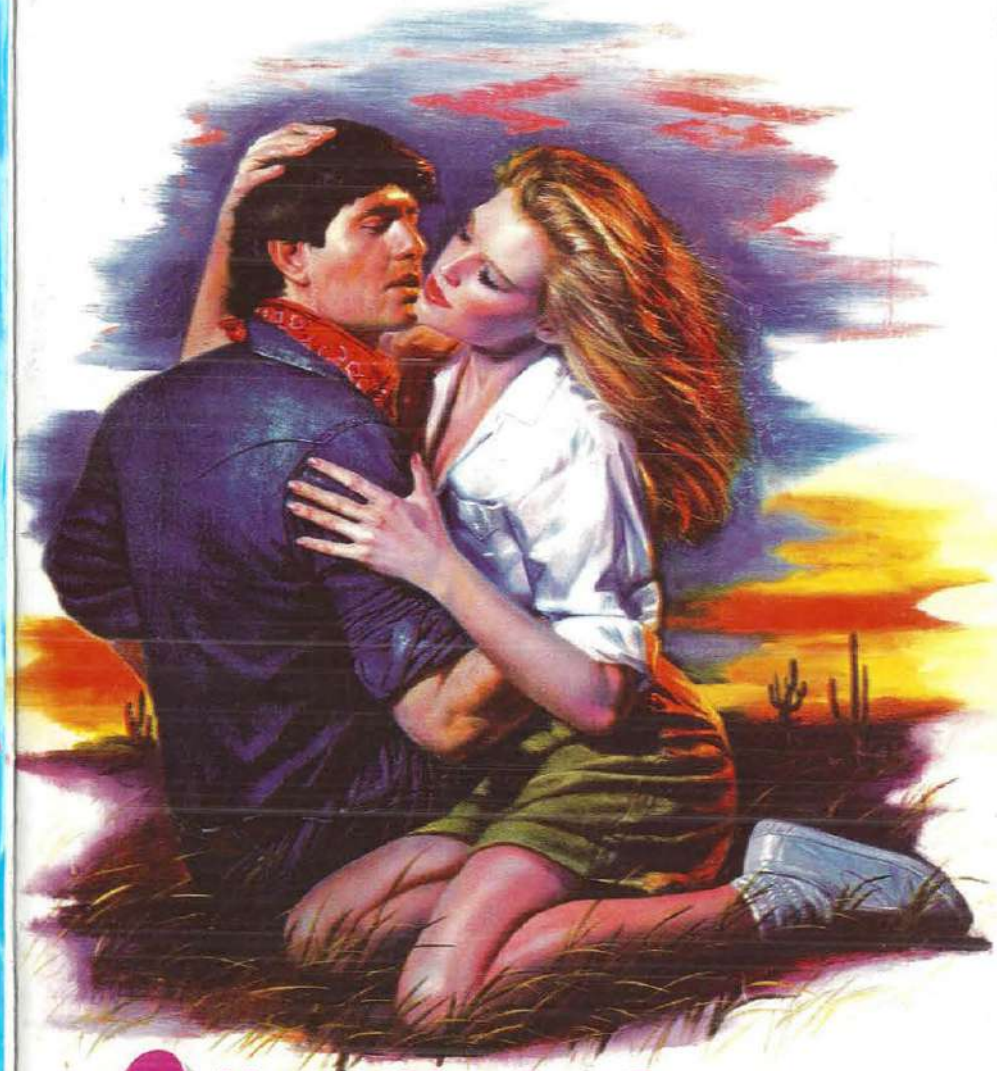

Sălbăticiunea